

Yêu Trong Yên Lặng

Contents

Yêu Trong Yên Lặng	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	10
3. Chương 03	15
4. Chương 04	22
5. Chương 05	29
6. Chương 06	36
7. Chương 07	42
8. Chương 08	49
9. Chương 09	56
10. Chương 10 End	64

Yêu Trong Yên Lặng

Giới thiệu

Anh là một người không thể nghe, không thể nói. Anh là một bé trai lớn xác rất dịu dàng biết quan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-trong-yen-lang>

1. Chương 01

Mở đầu

Tôi là một con bé ngang tàng không giống nữ sinh.

Từ nhỏ đã thích lăn lê bùn đất, không thích chơi búp bê mặc váy mà thích mặc quần jean chơi bóng rổ.

Tuy tôi có một gương mặt trẻ con rất bình thường nhưng sâu trong nội tâm lại là một nữ sinh yếu điệu tới chính mình cũng không ngờ.

Với kiểu người như tôi, yêu đương dường như là một chuyện của một quốc gia khác.

Chưa từng nghĩ rằng nó sẽ xảy ra trên chính mình.

Trên đường cái ô tô như nước như nước chảy, giống như một dải ngân hà không những lóa sáng, tách biệt ra khỏi xã hội loài người.

Tôi đứng trong trạm xe, giống như mọi người, lẳng lặng chờ đợi vận mệnh của mình. Khi xe bus chậm rãi tới gần, dừng lại, lên xe, lau ghế, ngồi xuống.

Số phận là bộ bài đã nháo sẵn, bất kể chúng ta có bằng lòng hay không, nó vẫn sẽ trút xuống một quân lại một quân. Bạn đã biết phươg hướng nó trút xuống nhưng vĩnh viễn cũng không kịp ngăn cản, thậm chí ngay cả quân bài là gì cũng không còn nhìn rõ, chỉ còn là một đồng lộn xộn.

Ngoài cửa sổ, mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống, hạt mưa đập vào cửa kính ngăn cản đôi mắt và đôi tai, giống như rơi vào lòng người, tạo thành một vòng xoáy phức tạp.

Tôi nhìn quang cảnh thành thị ngoài cửa sổ, giao thông hỗn loạn.

Thế giới, hình như trước giờ đều như vậy, đơn điệu, chán nản, nhưng cũng uể oải đủ làm người ta yên tâm.

Thế nhưng, thì ra,

Càng là chuyện khó tin càng dễ dàng xảy ra.

Có thể là ngay lúc này, ngay nơi này, ngay giây phút này —

Vì vậy, từ lần bắt xe bus công cộng về nhà này, đã bắt đầu...

~*~Chương thứ nhất.

“Ha ha ha ha! Ha ha ha! Người người đi xe bus nhà nhà đi xe bus, vậy mà cậu cách nhà còn có ba trạm xe còn bị tai nạn xe cộ! Ha ha ha!”

Tôi dựa trên giường bệnh màu trắng, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn một kẻ ngu ngốc nào đó bị tôi dùng ánh mắt giết người trừng đã lâu mà vẫn không biết kiềm chế: “Cửu Du! Trong bệnh viện không được lớn tiếng, cậu có biết không hả!”

“Biết biết biết! Biết là không được lớn tiếng! Ha ha ha!” Cô lại ôm bụng cười đến phát điên. Nếu phần eo của tôi không đau đến muốn té xỉu, tôi nhất định sẽ bật dậy một cước đá con bé này ra ngoài vũ trụ làm vệ tinh nhân tạo.

Tôi nhếch khóe miệng nắm chặt nắm tay: “Không biết — kẻ khốn kiếp nào đó cho tớ leo cây, làm hại tớ phải một mình ngồi xe về nhà, vậy mới bị ta nạn ha?”

Nha đầu thối này còn hoàn toàn tỉnh bơ: “Chính cậu RP không tốt, còn trách ai!”

(RP: nhân phẩm)

“Con bé tính cách kì quái kia, vừa mới được bạn trai rủ đi xem phim là quên bém cuộc hẹn với tớ! Hại tớ ngu ngốc đứng đầu đường nửa tiếng đồng hồ, gọi di động cũng không thông, cuối cùng còn phải một mình bắt xe về nhà!”

“Ai nha!” Cửu Du còn dám phát tay cười: “Đừng tức giận thế chứ, cậu là bệnh nhân cần tĩnh dưỡng nha, cẩn thận vết thương sẽ chuyển biến xấu...”

“Cho dù tớ có chết ngay lập tức cũng phải kéo cậu chôn cùng!” Nếu không phải có thương tích trên người, tôi thật sự muốn lập tức xông lên bóp chết con bé này! Người ta đều nói con gái khi yêu rất vô tình, hôm nay tôi đã hoàn toàn hiểu rõ. Đã hẹn tôi đi dạo phố, vậy mà chỉ vì bạn trai nói một câu “anh có hai vé xem phim”, lập tức hoàn toàn quên mất sự tồn tại của tôi, vui vẻ đi xem cái gọi là “kế hoạch của bảo bối”. Nếu không phải rất cuộc tôi cũng thông được điện thoại, người nào đó hai mắt màu hồng đã hoàn toàn quên mất trên đời còn có một người bạn là tôi đây.

“Bình tĩnh một chút! Bình tĩnh một chút!” Cửu Du nở một nụ cười hoàn toàn chìm ngập trong tình yêu màu hồng, hoàn toàn không sợ nắm tay đang kêu răng rắc của tôi: “Cậu xem tớ mang nhiều đồ ăn ngon tới thăm cậu như vậy, cậu đừng tức giận nữa, nhé! Ha ha!”

Đối với con bé đã rơi vào thiên đường tình yêu không ngôn ngữ loài người nào có thể dả thông này, ngoại trừ tự nhận mệnh mình khổ tôi còn có thể làm thế nào. Chỉ thấy một bên là tôi mặc quần áo bệnh nhân không khí âm u, một bên là nha đầu Cửu Du liên tục phóng ra ánh sáng rực rỡ màu phấn hồng, thật sự là đối lập quá mức rõ ràng. Bạn nói xem hai người chúng tôi ở hai hành tinh khác nhau làm thế nào mới có thể giao tiếp đây!

Trước khi đi, Cửu Du còn quay đầu lại dặn dò một câu: “Hiểu Toàn, cậu cũng 20 tuổi rồi, nên tìm một gã mà yêu đi mới biết tình yêu tuyệt vời thế nào.”

Tôi trợn mắt: “Cậu nghĩ sẽ có người thích người ngoài hành tinh ET sao?”

(ET: viết tắt của extraterrestrial_ngoài trái đất)

Cô ấy cười hì hì: “Đương nhiên sẽ có. Thế giới này lớn như vậy, nhân ngoại hữu nhân, đàn ông thích biến thái chắc hẳn cũng chưa tuyệt chủng hết, cậu nghìn vạn lần đừng mất hy vọng...”

Không đợi cô ấy ném phân chó xong, tôi dùng một cái thùng rác tiền đại nhân ra khỏi cửa.

Đều nói người đã gặp vạn rủi sẽ có phản ứng dây chuyền, quả nhiên không sai. Buổi tối mẹ tôi tới, cầm theo cả sách giáo khoa, sức lực như thiên thạch đâm vào trái đất đập vào cái đầu bé nhỏ đáng thương của tôi: “Đừng tưởng sẽ được nghỉ ngơi thư giãn, tự biết thành tích của mình đi, ôn tập nhiều một chút, đừng lãng phí thời gian!” Mẹ tôi vừa gọt táo vừa tôi luyện kỹ xảo của “Trường Lâm tẩu”, cần nhả từ Trung Quốc tới Siberia. Tôi không chịu nổi màng nhĩ bị oanh tạc, rốt cuộc không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm: “Nhưng con đang nằm viện a...”

(Trường Lâm tẩu: Nhân vật trong tiểu thuyết của Lỗ Tấn)

“Nằm viện cũng chỉ suốt ngày nằm trên giường! Con bị thương ở thắt lưng chứ không bị thương ở tay, cầm quyển sách lên xem sẽ chết người sao! Đừng có suốt ngày đọc mấy loại tiểu thuyết vớ vẩn, một chút ích lợi cũng không có, đọc sách giáo khoa nhiều một chút, suy nghĩ xem làm thế nào để nâng thành tích của mình đi! Mỗi kì thi đều vừa đúng tiêu chuẩn bám đuôi xe, nói ra đều mất mặt muốn chết a!”

Lặng lẽ nhét quyển tiểu thuyết trên đầu giường xuống dưới gối, tôi đành phải cầm sách giáo khoa lên, vẫn không nhịn được: “Mẹ, sách giáo khoa kỳ sau còn chưa phát, những môn này đều đã học... Hơn nữa tiểu thuyết của Trương Ái Linh không phải thứ vớ vẩn, cô ấy là tác gia rất nổi tiếng của văn học cận đại...”

“Con nha, con nha! Lại thích mấy thứ vớ vẩn này! Còn điểm số vừa đủ tiêu chuẩn thì sao? Đọc sách nhiều một chút cũng không chết!”

Lại bắt đầu rồi, mỗi lần mẹ nói là lại như Đường Tam Tạng niệm chú, tôi nghĩ Tôn Ngộ Không mà có đến trái đất cũng sẽ bị bà lẩm nhẩm đến mức cần lưỡi tự tử. Bố mẹ rất ưa sĩ diện, trước giờ rất không hài lòng với thành tích chỉ tầm tầm bậc trung của tôi ở trường, mỗi ngày đều trách mắng và dạy bảo không ngừng nghỉ, dù là nghỉ hè cũng không ngoại lệ. Tôi nâng sách giáo khoa trong tay lên, mạch, mạch xung, cao tần... Cho dù nằm viện cũng không đổi được chút thời gian nhẹ nhàng, kết quả ngược lại càng thảm hại.

Buồn bực! Thật hy vọng mẹ có thể về sớm một chút! Tôi còn đọc xong quyển tiểu thuyết kia đâu!

Cả buổi tối ngủ thật khó chịu, lời mẹ nói giống như ác mộng, âm thanh không ngừng vang vang luẩn quẩn trong đầu tôi. Khi thức dậy, mới sáu giờ sáng, tôi không cách nào ngủ được nữa.

Những người bệnh cùng phòng còn đang lan man trong mơ, tôi bò dậy, cẩn thận kéo xe lăn sang, đi thang máy xuống tầng một. Tuy sân của bệnh viện không lớn nhưng nhiều cây xanh mát mẻ, không khí trong lành, hít vào một hơi, những âm u trong lòng cũng tạm thời được quét sạch.

Một nơi thật tốt, lần sau cứ tới đây đọc sách là tốt rồi!

Sáng tinh mơ, trong sân rất ít người, chỉ có tiếng chim chóc cào móng và tiếng gió thổi qua tán cây, tôi chậm rãi đẩy xe dọc theo hồ nước, ở ngã rẽ thứ hai, tôi nhìn thấy anh.

Thứ đầu tiên làm tôi chú ý là anh cũng ngồi xe lăn như tôi, điều này làm tôi có cảm giác đồng bệnh tương liên, chỉ là trên chân anh có nhiều hơn tôi một khối thạch cao. Trước mặt anh là một chiếc giá vẽ, trên giấy là cảnh vật trong sân với màu sắc rất êm dịu. Là màu nước, bố cục rõ ràng, màu sắc phong phú, bút pháp dứt khoát linh hoạt, cho dù không tới gần cũng nhìn ra được kỹ thuật không tẻ.

“Lợi hại nha...” Tôi không nhìn được mà thốt ra, người này tuyệt đối là một người lão luyện đã vẽ nhiều năm.

Nhưng dường như anh không nghe thấy, hoàn toàn không để ý tới. Tôi ngẩn người, sau 1/3 giây nghi hoặc, tôi lại hét một tiếng cực kỳ nhức óc: “Mau nhìn kia! Siêu nhân đang bay trên trời!”

Gió, lẳng lẳng thổi bay lời nói khoác, trả lại sự vắng vẻ cho không gian.

Làm cho người nói khoác, là tôi, cũng phải xấu hổ.

Khụ khụ, hình như có chút mất mặt. Mau mau rút tay về làm như không có chuyện gì xảy ra, đúng vậy! Hôm nay khí trời thật tốt, chuyện gì cũng không xảy ra, oa ha ha!

Nhưng thật là kỳ quái, người này sao lại hoàn toàn không để ý đến người khác như vậy? Hơi tập trung quá mức rồi.

Dường như, có loại cảm giác không phối hợp rất kỳ quái...

Tôi nhún vai, cũng ngại không muốn quấy rầy anh nên nhìn từ phía sau, không lên tiếng nữa. Ừ... bút pháp hội họa rất thành thạo, vẽ rất nhanh làm tôi không nhìn ra những nét màu thay đổi. Màu sắc đẹp dễ trong trẻo, rất hòa hợp và trang nhã, chỉ cần nhìn tâm tình đã bình tĩnh lại.

Linh hồn của bức tranh sẽ bày tỏ tâm hồn con người, tuy anh chưa từng quay đầu lại nhưng dường như có thể nhìn thấy vẻ mặt anh thông qua bức tranh, cũng thuần túy như vậy, như thiên nhiên không có tạp chất.

Bức tranh tự nhiên mà ấm áp, giống như được biển cả và ánh mặt trời vô hạn vây quanh.

Tôi nghĩ, người có thể vẽ ra một bức tranh dịu dàng như thế nhất định cũng là một người cực kỳ dịu dàng.

Tôi hoàn toàn bị bức tranh kia thu hút, vẫn lẳng lẳng quan sát. Cho đến khi anh vẽ xong, bắt đầu thu bút tôi mới phản ứng lại, nhìn đồng hồ — mười giờ! Tôi đã ở đây nhìn đến ba tiếng! Ngay cả bữa sáng cũng quên ăn!

Anh chậm rãi tháo giá vẽ xuống, bắt đầu dọn dẹp dụng cụ, cúi đầu nhìn thấy bàn chân của tôi lại mạnh mẽ ngăn đầu, nhìn về phía tôi.

Về mặt giặt mình và ngạc nhiên như vậy... Lẽ nào thật sự không phát hiện sự tồn tại của tôi?

Tôi mỉm cười, ý đồ lấy thái độ thân thiện làm bước đầu tiên: “Xin chào! À... Anh cũng chưa ăn sáng phải không? Cùng đi ăn được không?” Trời ạ! Sao tôi lại giống biến thái đến dụ dỗ người ta thế này! Khụ khụ! Nhưng anh ta hẳn cũng đói bụng rồi chứ?

Nhưng anh không trả lời, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dường như có chút ngại ngùng, lại tiếp tục nhặt dụng cụ vẽ của anh, cuối cùng treo tất cả lên tay cầm của xe lăn, gập đầu với tôi rồi đi mất.

Từ đầu tới cuối anh không nói một câu, tôi cảm thấy có chút nuối tiếc.

Có thể anh không thích có người đến quấy rầy, cho nên thấy không ưa tôi.

Buổi tối, khi đi ngủ, trong đầu tôi vẫn hiện lên bức tranh của anh. Màu sắc thanh khiết đẹp dễ như vậy, giống như ngay cả trái tim cũng bị nhuộm kín.

Một đêm mộng đẹp, tôi lại tỉnh dậy lúc sáu giờ.

Lặng lẽ ngồi dậy, đi xuống tầng một, anh không còn ở chỗ ngày hôm qua. Đúng vậy, bức họa hôm qua đã vẽ xong, không thể lại vẽ một bức tranh nữa ở cùng một cảnh.

Tôi đi lung tung xung quanh, nỗi mong đợi thấm vào trong lòng. Tôi thích văn học tiểu thuyết chứ không phải hội họa, nhưng lúc này, trong đầu lại tràn ngập bức tranh đã nhìn thấy hôm qua.

Tôi nghĩ, không ai có thể từ chối những màu sắc dịu dàng như vậy.

Cũng giống như không ai có thể từ chối ánh mặt trời vàng óng trong ngày đông.

Dùng tốc độ chậm chậm nhẹ nhàng đẩy xe lăn, nghe tiếng bánh xe nghiền lên từng cm mặt đất, tiếng vang trong trẻo cũng đầy mong chờ. Tôi nhìn xung quanh, khi nhìn thấy anh đang ở bên cạnh bức tường bao, ngay cả chính tôi cũng không nghĩ rằng mình sẽ nở nụ cười.

Anh, vẫn cẩn thận nhìn bức tường, bút vẽ trên tay vẫn vẽ đặc biệt nhanh.

Đang vẽ cái gì vậy? Không thể nào lại vẽ bức tường tồi tàn cũ kỹ đó chứ?

Tôi nhẹ nhàng đẩy xe lăn, tới gần mới phát hiện một con bướm đang đậu trên tường.

Đó là một con bướm vô cùng, vô cùng đẹp.

Con bướm trên tấm vải vẽ tranh sơn dầu yên tĩnh giống như trong mơ, hấp dẫn ánh mắt người ta đến mức không cách nào di chuyển, giống như toàn bộ linh hồn đều bị hút vào bức tranh. Bố cục mạnh mẽ, màu sắc phóng khoáng, không yên tĩnh như bức tranh phong cảnh ngày hôm qua.

Điểm giống nhau duy nhất là bức tranh vẫn dịu dàng, nhập tâm như vậy.

Khi có người đẩy xe tới gần, con bướm kia lại vẫy cánh! Này, bạn nhỏ đừng chạy loạn, gọi mày đó, đừng đi! Quay lại... Quay lại đi! Cùng lắm thì chị ày ăn đường! Này! Mày có nghe thấy không a!

Con bướm kia hiển nhiên là không biết thưởng thức kẹo ngon, trong khoảng không của sân lượn một vòng rồi biến mất bên kia bức tường.

“Xin... Xin lỗi!” Tôi xấu hổ giật giật khóe miệng, cười không nổi, bởi vì người nào đó chỉ dùng đôi mắt tiếc nuối nhìn con bướm kia bay đi.

Nhưng anh vẫn không đáp lời tôi, ngay cả quay đầu cũng không, giống như căn bản không biết tôi ở phía sau. Dù sao cử chỉ của anh có chút kỳ quái, hình như có cảm giác không phối hợp.

Vì sao nhỉ? Anh thật sự vẫn không phát hiện tôi ở phía sau?

“Này!”

Tôi lại kêu khẽ một tiếng, anh vẫn không quay đầu lại, cầm lấy bút vẽ tiếp tục chỉnh sửa lại bức tranh, giống như ở đây chỉ có một mình anh.

Kỳ quái! Thật sự là quá kỳ quái!

Đảo mắt, tôi không nhận được bỗng nhiên kêu to: “Trời ạ! Trên đất có từ một trăm vạn tệ, không ai cần a!”

Hoàn, toàn, không, phản, ứng.

Gió thổi qua cây cối trong sân, phát ra những tiếng vang xoàn xoạt, tôi cứ ngây ngốc một mình chỉ xuông mặt đất, trên trời một con quạ đen bay qua, hình như liên tục kêu to trên đỉnh đầu tôi: “Đứa ngốc, đứa ngốc...”

Xì! Vì sao người này không có một chút phản ứng a? Một chút cũng không phối hợp! Lần đầu tiên gặp một tên không thích tiền!

Tôi cảm thấy rất nghi hoặc, không tin nên mở miệng lần thứ hai: “Xin lỗi!” Lần này còn vỗ vỗ vai anh. Rốt cuộc anh cũng quay đầu lại, có chút kinh ngạc nhìn tôi. Từ vẻ mặt bất ngờ của anh, xem ra vừa nãy thật sự hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của tôi.

“Xin lỗi, vừa nãy tại em dọa con bướm kia bay đi.” Tôi lặp lại lần nữa. Nghe nói tính tình của nghệ thuật gia rất cổ quái, hy vọng người này không phải là phần tử kinh khủng gì, đừng vì một con bướm mà lột da rút xương tôi.

Anh tròn mắt nhìn tôi một lúc, đưa tay hướng về phía túi áo bệnh nhân — may mà không phải con dao! Mà là một quyển sổ da nhỏ bằng bàn tay và một cây bút đưa cho tôi.

Không hiểu vì sao anh lại làm vậy, tôi nhận sổ bút rồi nhìn về phía anh, đã thấy anh chỉ chỉ lỗi tai mình, sau đó nhẹ nhàng vẩy vẩy tay.

Thì ra, anh không nghe thấy...

Tôi kinh ngạc nhìn anh một lúc mới lấy lại tinh thần, vội vàng cầm bút viết xuống:

* Xin lỗi, em không biết.

Anh nhận quyển sổ, xem xong rồi cầm lại cây bút.

- Không sao. Em vừa nói gì?

Anh lại đưa cho tôi.

* Vừa này cũng là xin lỗi, vì em không cẩn thận dọa con bướm kia bay mất.

Anh nhìn xong rồi mỉm cười nhẹ nhàng với tôi.

- Không sao. Dù sao nó cũng sẽ không ngừng lâu.

Chữ của anh thật đẹp. Có người nói qua chữ viết có thể nhìn thấy tính cách, xem ra quả nhiên cũng giống tranh của anh, rất dịu dàng.

* Tranh của anh rất đẹp nha!

- Cảm ơn. Thật ra chỉ vì nằm viện lâu quá, rất buồn bực mới không nhin được ra đây vẽ tranh.

* Anh học hội họa sao?

- Khi còn bé từng học một thời gian, bây giờ không học nữa, chỉ vẽ một chút giết thời gian.

* Nhưng vì sao sớm như vậy anh đã dậy vẽ tranh?

- Bởi vì sớm sẽ không có người, có thể chuyên tâm vẽ, không sợ bị quấy rầy.

Hổng biết! Tôi thật sự là tự mình nhiều chuyện!

* Xin lỗi, em đã quấy rầy anh.

Anh vẫn cười dịu dàng như trước.

- Không. Cái gọi là quấy rầy là gây trở ngại đến tranh vẽ của anh, em không gây trở ngại gì thì không tính là quấy rầy.

Tôi cười trộm trong lòng, hô to ‘YEAH’: * Em còn có thể đến đây xem không? Em thật sự rất thích tranh của anh. Anh không cần để ý, em sẽ...

Tôi vốn muốn viết rằng “em sẽ yên tĩnh nhìn”, nghĩ lại thấy không đúng, vội vàng đổi thành:

* Em sẽ không quấy rầy anh đâu.

Anh đáp lại tôi bằng một nụ cười nhẹ, rồi lại bắt đầu vẽ. Tuy tôi không hiểu lắm về tranh sơn dầu nhưng tôi nghĩ anh thật sự rất lợi hại. Động tác cầm bút vẽ giống như pháp sư, nhẹ nhàng vung lên, màu sắc lập tức nhuộm đậm trên bức tranh. Có lẽ trên đời có rất nhiều họa sĩ có kỹ thuật hơn anh, nhưng bức tranh dịu dàng như thế này là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

Chỉ cần nhìn đã cảm giác như thế giới được thanh lọc.

Tất cả đều biến thành một màu trong suốt.

Tôi vẫn nhìn cho đến gần chín giờ anh mới vẽ xong.

- Xin lỗi, người nhà anh một lát nữa sẽ tới, hôm nay phải quay về phòng bệnh sớm một chút.

* A, được. Vậy ngày mai anh có tới đây vẽ nữa không?

- Nếu không có gì ngoài ý muốn, anh sẽ tới.

* Em còn có thể đến xem không?

Tôi cười hì hì nhìn anh, nụ cười như vậy có thể được gọi là nịnh nọt chẳng.

Anh cũng cười, hàm răng của anh rất trắng, mặc dù chỉ hơi nhe răng cười nhưng cười lộ lên nhất định cũng sẽ rất đẹp.

- đương nhiên có thể. Anh có một thắc mắc, không biết có thể hỏi em hay không.

* Anh hỏi đi.

- Em rõ ràng không bị thương, vì sao phải ngồi xe đẩy?

* Ha ha, hỏi rất hay! Bởi vì em bị thương ở phần eo nên không dễ thấy. Nói đến chuyện này, em quả thật rất xui xẻo mà!

- Vì sao nói như vậy?

Đời người luôn luôn có rất nhiều chuyện bất ngờ, tôi rất sẵn lòng mang chuyện tai nạn xe kể cho anh.

- Chuyện này chưa tính là xui xẻo!

* Cái này chưa tính là xui xẻo? Tôi ù ù cạc cạc bị đi máy bay giấỵ, ù ù cạc cạc gặp tai nạn xe cộ. Khi được đưa lên xe cứu thương, tôi nhìn thấy có rất nhiều hành khách ngồi cùng xe đều chỉ bị vết thương nhẹ, chính mình lại bị ném vào phòng cấp cứu nha!

Không hiểu vì sao, anh che miệng cười lộ lên.

- Anh ở giường số 3 phòng 11, em đi hỏi y tá xem vì sao anh phải vào đây sẽ biết thế nào là thật sự xui xẻo!

Tôi có chút nghi hoặc.

* Anh không thể kể cho em biết sao?

- Em tự đi hỏi đi, anh kể không buồn cười.

Viết xong, anh vẫn cười rồi gạt đầu với tôi, thu dụng cụ vẽ lại rồi bỏ đi.

Có nguyên nhân nhập viện gì mà vừa xui xẻo lại vừa buồn cười? Buổi trưa, khi y tá tới đưa thuốc, tôi đã hỏi chị.

“Chính là bệnh nhân cam điếc kia phải không, cậu ta thật sự rất xui xẻo nha! Nghe nói có một buổi tối, trên đường cậu ấy nhìn thấy một cô gái trẻ bị rơi đồ, cậu ấy liền nhặt lên muốn trả lại cho cô ta. Nhưng cô gái kia càng đi càng nhanh, cậu ấy đành phải đuổi theo, cô gái kia đi tới một cái cầu thang, cậu ta cũng theo sau. Kết quả là cô gái kia đột nhiên xoay người đẩy cậu ta xuống. Thì ra cô gái kia thấy cậu ấy cứ đi theo, lại không nói lời nào, cô ta nghĩ là một tên biến thái nên rất sợ hãi mới đẩy cậu ấy xuống lầu! Vì thế nên cậu ấy mới bị gãy chân!”

Ăn cơm tối xong, những bệnh nhân cùng phòng đều đi xem phim truyền hình tám giờ, một mình tôi nằm trong phòng bệnh đếm sao thật sự rất buồn chán. Chậm rãi đi trên hành lang, thấy tấm biển “phòng bệnh số 11”, tôi dừng lại ở cửa.

Cũng giống như phòng bệnh của tôi, có ba giường, anh đang tựa trên chiếc giường ngoài cùng đọc sách, trên bìa viết “The devil wears Prada”... A, là của Lauren Weisberger, quyển sách này rất thú vị, không ngờ con trai cũng thích đọc.

Tôi có chút do dự. Có thể chứ? Tôi và anh còn chưa tính là quen thuộc.

Tôi lặng lẽ đi tới bên giường anh, anh thật sự hoàn toàn không chú ý tới. Không nghe thấy âm thanh sẽ rất phiền phức nhỉ? Nếu lúc này phần tử khủng bố mang theo súng tới đánh cướp đứng hai bên anh, đại khái anh cũng sẽ không biết; sau đó sẽ mặc kệ đối phương lục lọi hết các ngăn kéo, anh cũng không biết; cuối cùng đối phương sẽ không nhận được mà vỗ vỗ vai anh, đưa ra một tờ giấy: đại ca, hiện giờ đang cướp bóc nha, anh cũng phối hợp một chút có được không? Sau đó, cuối cùng anh cũng ý thức được, còn nhận lấy quyển sổ viết lời xin lỗi đối phương.

Ai za, lại suy nghĩ miên man đến tận Bắc Băng Dương. Khụ khụ.

Lần thứ hai vỗ vai anh, anh ngẩng đầu, nhìn tôi rồi mỉm cười. Tôi vẫy tay với anh ý nói xin chào rồi chỉ quyển sổ trên đầu giường, sau khi anh gật đầu tôi mới với lấy.

* Em hỏi rồi. Anh quả thật là rất xui xẻo. Tại hạ không bì kịp, cam bái hạ phong!

Anh nở nụ cười.

- Anh cũng nghĩ như vậy mà.

* Nhưng tâm tình huynh đài xem ra không tệ!

- Gặp chuyện không may thì tâm tình nhất định phải tệ sao?

* Cũng không hẳn. Nhưng người bình thường sẽ oán giận vì sao mình lại xui xẻo như vậy, ví dụ như là em này.

Anh lại cười, suy nghĩ một chút mới viết.

- Anh nghĩ dù sao cũng đã không may rồi. Oán giận cũng không được ích lợi gì, sẽ chỉ làm tâm tình mình tệ hơn mà thôi, không bằng cười nhiều một chút, chuyện không may sẽ qua rất nhanh.

* Chuyện anh nói em cũng hiểu, nhưng người bình thường chưa từng nghĩ dễ dàng như vậy.

- Đây chỉ là vấn đề về tâm tình và cách nghĩ mà thôi.

Tôi nhìn chăm chú vào gương mặt anh. Anh vẫn luôn không thay đổi nét mặt quá lớn, nhưng có thể nhìn ra là tâm tình không tệ. Tôi đột nhiên có chút xấu hổ. Trong tiềm thức, tôi luôn cho rằng một người không nghe được cũng không thể nói chuyện sẽ rất tự ti và nặng nề.

Nhưng anh không như vậy.

So với tôi, anh còn khỏe mạnh và trưởng thành hơn, đương nhiên rồi.

Thấy quyển sách trong tay anh, tôi không nhịn được lại viết xuống: * Anh cũng thích đọc “The devil wears Prada” sao? Quyển sách này rất thú vị, em rất thích!

- Ủ, rất nhiều chỗ buồn cười.

* Tiểu thuyết em mới viết có chút mô phỏng theo truyện này, nhưng cốt truyện thì hoàn toàn khác.

- Em có viết tiểu thuyết?

* Ha ha, chỉ là trò đùa với bạn cùng lớp thôi, viết xong cũng chỉ đăng lên BBS. Nhưng em rất thích viết những cốt truyện khác nhau, nếu sau này có thể viết tiểu thuyết thành nghề thì tốt rồi. Đáng tiếc a, thật ra em đang học khoa học tự nhiên, tất cả mọi người đều nói em không thực tế, già rồi mà còn mơ mộng hão huyền. Ai~, người không thực tế thì ước mơ cũng không thực tế, cái này rất có lý nha.

- Không phải.

Anh nhìn chữ của tôi, cúi đầu suy nghĩ một lát mới đặt bút.

- Thật ra đây là một loại hiểu sai. Bởi vì em chọn con đường không giống mọi người nên bọn họ mới cho rằng em không thể làm được. Bởi vì hầu hết mọi người đều làm như vậy nên bản thân mới làm như vậy, bởi vì hầu hết mọi người nghĩ như vậy nên bản thân mới nghĩ như vậy, những người như vậy là những người không có chủ kiến. Em không nhất định phải là một người trong số hầu hết mọi người, em chỉ cần làm chuyện mà em muốn làm. Nếu trùng hợp chuyện em muốn làm không phải là việc mà hầu hết mọi người muốn làm, em cũng có thể làm vì bản thân mình, đừng vì những người khác mà thay đổi bản thân mình.

* Ha ha, anh nói quá khoa trương rồi, thật ra con người em rất bình thường.

- Nhưng anh thấy em rất đặc biệt.

* Em? Tuyệt đối không có khả năng này, từ sọ tóc đến ngón chân em đều không có chỗ nào có thể gọi là đặc biệt.

- Em tìm anh nói chuyện chính là chỗ đặc biệt của em.

* Cái gì? Em càng không hiểu!

- Nói thật, em là người đầu tiên sau khi biết anh không thể nghe không thể nói mà vẫn đến tìm anh nói chuyện phiếm. Anh rất ít bạn bè, nhiều lắm cũng chỉ là mấy người cũng giống như anh. Tuy cũng đã tiếp xúc với một ít người bình thường nhưng bọn họ đều sẽ không chủ động tới tìm anh, bọn họ nghĩ anh không nghe được không nói được, phải nói chuyện với anh sẽ rất phiền phức.

Tôi nhú mày.

* Đây là lỗi của bọn họ, anh hoàn toàn đừng để trong lòng. Đây là thành kiến và phân biệt đối xử.

- Em nói không sai, đây là thành kiến và phân biệt đối xử, rất nhiều người đều biết. Nhưng phần lớn mọi người cũng nghĩ như vậy, em sẽ vì bọn họ mà cũng sẽ không để ý tới anh sao?

* Em tuyệt đối sẽ không như vậy!!!

Ta cố ý bỏ thêm ba dấu chấm than.

- Em cũng đã rõ rồi nha. Cho dù phần lớn mọi người làm như vậy, không có nghĩa là em cũng muốn làm như vậy, em chỉ cần làm chuyện em cho là đúng, làm chuyện em muốn làm là được. Cho dù chọn một con đường không giống những người khác không có nghĩa là em làm sai. Chuyện không thực tế chỉ là chuyện người bình thường có thể làm được hay không mà thôi, bọn họ nghĩ bọn họ không làm được, hầu hết mọi người không làm được nên mới kết luận em cũng không làm được. Nhưng có thể làm được hay không chỉ có mình em biết.

Tôi nhìn anh, lần đầu tiên tôi tỉ mỉ quan sát anh. Anh ngồi trên giường, không nhìn ra chiều cao thực sự, hẳn là ngoài 1m7. Từ bề ngoài thì ước chừng khoảng 22, 23 tuổi, da tương đối trắng, đôi mắt dài nhỏ, sợi tóc màu đen rủ xuống trán và cổ. Anh cũng giống những nam sinh vừa tốt nghiệp đại học, không có chỗ nào đặc biệt xuất chúng.

Thế nhưng, tôi đột nhiên muốn hiểu về anh, suy nghĩ của anh rất khác với những người bình thường.

* Anh vừa nói em rất đặc biệt, em thì lại nghĩ anh mới đặc biệt nha.

- Vì sao?

* Bởi vì anh không giống với suy nghĩ của em a! Anh rất hiền hòa, cũng không để tâm đến...

Tôi dừng bút lại, không biết phải viết thế nào mới phù hợp với những gì tôi muốn nói mà không làm tổn thương đến anh, nhưng anh lại cầm lấy quyển sổ.

- Anh nghĩ, phải từng có mới có thể nói là mất đi. Từ khi sinh ra anh đã không nghe thấy âm thanh gì. Thứ chưa từng có thì không thể gọi là mất đi được! Đường như mọi người đều cho rằng anh sẽ tự oán, tự đau thương, tuyệt vọng, nhưng ngược lại, anh nghĩ mọi người đã nghĩ quá nhiều.

Anh vẫn mỉm cười thản nhiên như trước, tôi không nhìn lầm, anh cũng giống như bức tranh của anh, dịu dàng, trong suốt, và yên lặng.

Nhưng loại mùi hương thoang thoảng này sẽ phiêu tán trong không khí, bay vào sâu trong nội tâm, tản ra xung quanh.

Tối ngày hôm đó, tôi trở mình rất nhiều lần mới có thể chìm vào giấc ngủ. Trong đầu, ngoại trừ bức tranh cũng chỉ có nụ cười dịu dàng của anh từ từ tràn ngập.

Chỉ là một lần nói chuyện rất bình thường mà thôi, vì sao lại làm tôi nghĩ rằng anh đặc biệt như vậy?

Anh rất khác với những người bình thường, bất kể là bức tranh hay nụ cười và cả nét chữ đẹp đẽ kia nữa.

Tôi càng nghĩ càng muốn hiểu hơn về anh.

Bởi vì đối với tôi, “đặc biệt” có sức hấp dẫn rất lớn.~*(Hết chương 1)

2. Chương 02

Chương thứ hai

Công việc của bố tôi rất nhiều, rất ít thời gian rảnh rỗi đến bệnh viện thăm tôi. Mẹ tôi vẫn như trước, mỗi ngày nhất định phải giá lâm đến một vòng, mà công tác lái nhải cũng chưa bao giờ bị gián đoạn, trọng tâm câu chuyện cũng chưa bao giờ rời khỏi trường học, danh hiệu gì gì đó. Tôi cảm thấy rất phiền chán nhưng không cách nào nói ra miệng. Thời điểm khai giảng đã tới gần nhưng vết thương vẫn không chuyển biến tốt, mẹ tôi liền thường thường chạy đi tìm bác sĩ phụ trách hỏi lúc nào tôi có thể xuất viện, nhất định không để ảnh hưởng tới thời gian khai giảng.

“Tâm tình thoải mái một chút thì vết thương sẽ lành nhanh hơn.” Bác sĩ không trả lời được vì sao lại bình phục chậm như vậy nên đành phải tùy tiện tìm một lý do.

Tôi xin ông, bác sĩ đại nhân vĩ đại, nếu muốn tôi khỏi nhanh thì đừng để mẹ tôi tới “giám thị” tôi mỗi ngày như vậy nữa, đảm bảo rất nhanh sẽ bước đi như bay.

Mẹ tôi vì chuyện này mà dần dần cáu kỉnh hơn, các loại răn dạy đối với tôi chỉ tăng chứ không giảm.

Thật phiền toái!

Mà có thể làm giảm đi sự chán ghét này chỉ có bức tranh của anh.

Gió, rừng cây, ánh nắng, không khí, hồ nước, hoa dại, cỏ dại, bệnh nhân, bác sĩ, bệnh viện.

Từ đôi mắt của anh, thế giới được tái hiện lên bức tranh sơn dầu, bất kể đối tượng là gì.

Luôn luôn dịu dàng, thuần khiết như vậy.

Màu sắc tự nhiên có thể làm cho người ta quên tất cả phiền muộn.

Có đôi khi xem anh vẽ tranh, tôi thậm chí sẽ từ từ chìm vào giấc ngủ, mang theo những màu sắc ấm áp độc nhất vô nhị đó vào giấc mơ. Cho đến khi anh vẽ xong, lay lay tôi, tôi mới cực kỳ ngại ngùng mở mắt, xấu hổ đến mức liều mạng gãi đầu. Ngược lại, anh không ngại, mỗi lần tỉnh lại, vừa mở mắt ra tôi đã nhìn thấy nụ cười nhẹ nhàng yên lặng của anh.

May mà anh không giận.

Tôi vội vàng lau nước miếng bên miệng.

Không chỉ sáng sớm xem anh vẽ, tôi còn thường chạy đến phòng bệnh tìm anh nói chuyện. Đôi khi anh cũng sang phòng bệnh của tôi.

Mà tôi, cũng bắt đầu hiểu nhiều hơn về anh.

Anh rất thích đọc sách, số sách đã xem qua còn nhiều gấp ba, bốn lần người muốn trở thành tiểu thuyết gia là tôi. Kiến thức của anh vô cùng rộng, tuy anh có chỗ thiếu sót còn tôi thì bình thường nhưng ngược lại, anh lại như một người anh trai, luôn chăm sóc cho tôi. Tôi phát hiện có rất ít người tới bệnh viện thăm anh, chỉ có bố mẹ anh ba ngày mới đến một lần, bệnh nhân cũng phòng cũng không để ý đến anh. Vì vậy tôi lại càng thường xuyên đi tìm anh.

Tôi muốn trở thành bạn của anh.

Tính cách của anh cực kỳ tốt, cũng rất có tính nhẫn nại, chỉ là trên gương mặt không có nhiều biến hóa, tôi nghĩ hẳn là vì anh có quá ít bạn bè nhưng cũng không tìm cách chứng thực.

Sự dịu dàng, khoan dung của anh cũng ấm áp như bức tranh của anh vậy.

Sẽ làm người ta cảm thấy rất thoải mái.

Ăn sáng xong, mẹ tôi cũng phải chấp tối mới tới, tôi vui vẻ chạy đến phòng bệnh của anh. Được lắm! Vừa ăn sáng còn vừa đọc sách, không sợ đau dạ dày sao!

Tôi giơ tay lên, cầm bút viết nhanh sau đó lập tức giơ tờ giấy trước mặt anh: * Lúc nào cũng đọc sách không thấy chán sao? Tuy em thích đọc sách nhưng không phải lúc nào cũng đọc a!

Anh không tức giận, từ trước tới giờ anh chưa từng tức giận. Chỉ là trên mặt có chút bất đắc dĩ, nhìn tôi rồi cầm bút.

- Đọc sách sao có thể buồn chán nha, Vậy bình thường em còn làm gì nữa?

* Bây giờ đang nằm viện đương nhiên không có gì thú vị, nhưng em rất thích nghe...

Tôi lập tức xóa đi. Tôi đã quên, nghe nhạc, radio đối với anh đều là không thể, xem TV cũng chỉ có thể xem rất ít chương trình có phụ đề, càng không nói đến những bản nhạc tôi thường xem, những điều này đối với anh đều là trò tiêu khiển của một thế giới khác.

Đáng tiếc là tôi đã xóa quá muộn, anh đã nhìn thấy.

- Không cần xóa. Anh biết, em là một cô gái tốt.

Cô gái tốt? Câu long trời lở đất này là lần đầu tiên tôi nghe được!

* Hừ, lần này là anh nhìn lầm, em là nha đầu hoang dã nổi danh ở trường đấy, các nam sinh đều nói em không giống con gái...

“Hiếu Toàn!”

Tôi còn chưa viết xong, một người nặng như đạn pháo đung vào người tôi, quần vào cổ tôi chặt đến mức suýt nữa tôi sẽ từ giả nhân gian, từ nay tới địa phủ vượt môn ngựa Diêm Vương.

“Hiếu Toàn, sao cậu lại chạy sang phòng khác như thế? Người ta đặc biệt tới thăm cậu còn chạy mất? Hừ, cậu cho là cậu có thể thoát khỏi tớ sao? Vẫn để tớ bắt được!”

Cửu Du chết tiệt! Đây là thừa dịp hành hung, lực trên tay là để giết người! Tôi thật vất vả mới giãy dụa ra được: “Nha đầu chết tiệt! Rốt cuộc cậu mua cho tớ bao nhiêu tiền bảo hiểm, lại muốn trực tiếp giết người kiếm tiền bảo hiểm a!”

Cửu Du cười ha hả, rồi lại như bạch tuộc quấn trên người tôi: “Làm gì có a, người ta không phải nhớ cậu mới đến thăm cậu...” Đột nhiên chú ý tới anh đang ngồi trên giường, Cửu Du ngăn người rồi quay đầu lại nhìn tôi, không biết đang nghĩ cái gì, đột nhiên bật cười rồi đi tới trước mặt anh: “Xin chào, em là bạn của Hiếu Toàn, Trần Cửu Du.”

Trong lòng tôi đột nhiên tuôn ra một loại lo lắng không biết tên. Chỉ thấy anh mờ mịt nhìn về phía Cửu Du rồi lại nhìn tôi. Tôi vội cầm lấy bút: * Bạn em, Trần Cửu Du, một con bé điên điên vui vẻ, anh cứ đối phó qua loa là được rồi!

Tôi ra vẻ thoải mái nháy mắt với anh mấy cái, thật ra trong lòng rất căng thẳng.

Căng thẳng như trái tim bị bóp chặt.

Cửu Du nghi hoặc nhìn hai chúng tôi, ánh mắt kia làm lòng tôi hoảng sợ. Thật kỳ quái, tôi đang sợ cái gì?

Đúng vậy, anh khác những người khác.

Không phải tôi đã biết từ lâu sao?

Khi ánh mắt hoang mang nhìn thấy những chữ tôi viết cho anh trên quyển sổ, Cửu Du rất nhanh đã hiểu ra: “Hiếu Toàn, anh ta... cầm điếu?”

Tôi liếc mắt nhìn cô ấy, không hiểu vì sao tôi không thích người khác dùng hai từ “cầm điếu” để hình dung anh.

Ngược lại, anh thần nhiên ngoài dự đoán của tôi, nhẹ nhàng cười rồi chào hỏi Cửu Du. Sau khi cười cười với anh, tôi vội vàng kéo Cửu Du quay về phòng mình.

Đôi mắt Cửu Du xoay chuyển, bò đến bên tai tôi: “Hiếu Toàn, tớ cứ tưởng cậu có khả năng như thế, nằm viện còn có thể tìm được một tên, vậy mà... vậy mà lại... Hiếu Toàn, không tốt lắm đâu!”

“Đừng nói vậy!” Tôi có chút tức giận: “Đừng nghĩ mọi người đều như cậu, coi đàn ông đều là động vật giống đực!”

Cửu Du cau mày: “Tớ chỉ đang sợ nhờ may cậu thích anh ta thì làm sao bây giờ? Người bình thường trên thế giới nhiều như vậy, cậu thích ai cũng được, sẽ không thể thích một người tàn tật chứ! Người như vậy, sao có thể là đối tượng yêu đương!”

Trái tim thoáng một cái như bị thương nặng, tôi đưa tay lên ngực theo bản năng.

Đau quá.

Lại không biết bàn tay đang đưa ra của mình muốn nắm được cái gì.

Tôi cúi đầu: “Đừng nói chuyện này nữa, anh ấy chỉ là không thể nghe không thể nói mà thôi, cũng không phải là vấn đề gì quá lớn.”

“Không phải vấn đề có lớn hay không! Người mà ngay cả sinh hoạt bình thường cũng không thể tự lo liệu như vậy, làm sao có thể yêu đương a!”

Đáng ghét!

Đừng có dùng “người như thế”, “loại người này” tới phân biệt anh!

Đừng tự mình là bình thường rồi đem những chỗ thiếu hụt của người khác coi là “không bình thường”!

Tôi ghét như vậy!!

“Được rồi, được rồi!” Tôi mất kiên nhẫn đẩy cô ấy ra: “Cậu yên tâm đi, tớ chỉ coi anh ấy là bạn! Tớ sao có thể thích anh ấy a!”

“Vậy là tốt rồi.”

Xin lỗi, Cửu Du.

Lời nói của tôi có một nửa là nói dối. Tôi đã bị anh hấp dẫn thật sâu. Hiện tại tôi quả thật không yêu anh, nhưng chính tôi hiểu rõ, cảm tình của tôi đối với anh đang không ngừng tăng lên, một ngày nào đó nhất định tôi sẽ yêu anh mà không hay.

Anh không giống với những nam sinh khác.

Cảm giác khi ở cùng anh rất thoải mái. Trên thế giới này có rất nhiều thứ không có tiếng động, như gió, như ánh sáng, như hồ nước, như cảnh vật.

Khi ở cùng anh cũng dễ chịu như ở cùng những thứ không tiếng động này.

Sự yên tĩnh, dịu dàng bao vây làm người khác khó có thể chống cự.

Anh có thể nói cho tôi biết rất nhiều thứ mà ngày thường tôi không để ý, tôi cũng có thể rất bình tĩnh dùng chữ viết kể cho anh những điều tôi không dám nói thành lời. Chúng tôi có thể nói về trời về đất, thậm chí nói về những thứ đã từng trải qua trước đây.

Có một lần tôi bĩu môi: * Em ghét nhất bị nam sinh làm phiền!

- Vì sao?

* Nam sinh hay lải nhải làm người ta chán ghét! Nam sinh nên lạnh lùng một chút mới được nữ sinh thích! Trước đây em có một tên bạn trai siêu cấp phiền toái, còn phiền hơn cả mẹ em, luôn luôn yêu cầu em phải báo cáo với hắn tất cả mọi chuyện. Vì vậy em chỉ thích những nam sinh yên lặng một chút.

Anh đột nhiên nở nụ cười. Tôi hỏi anh vì sao.

- Anh chỉ đột nhiên nghĩ anh nhất định sẽ rất hợp với em, bởi vì anh tuyệt đối không thể làm nhảm với em.

Trong nháy mắt tim đập nhanh hơn, hơn nữa càng lúc càng nhanh. Tôi vội vàng che ngực, sợ bị anh phát hiện.

* Vậy còn anh? Có bạn gái chưa?

Tôi biết, tôi không yêu anh. Nhưng vì sao tôi phải hồi hộp như vậy? Vì sao lại mong chờ câu trả lời của anh như vậy?

- Hay nói giỡn. Em cho rằng sẽ có cô gái nào thích người như anh sao? Không thể.

Tôi miễn cưỡng cười. Rõ ràng chỉ là mấy câu nói đùa thuận miệng nói ra, nhưng tôi cười không nổi.

Vì sao tôi lại nảy lên cảm giác yên tâm này? Thậm chí tôi còn muốn nói với anh — có, nếu như có thể, em muốn trở thành bạn gái anh. Nhưng bút trên tay run run, cuối cùng vẫn không thể viết xuống.

Tôi điên rồi sao? Lại có thể thích một người đàn ông không thể nghe không thể nói?

Tôi cũng không biết rốt cuộc mình đang nghĩ cái gì. Tôi chỉ biết chuyện tôi luôn sợ hãi cuối cùng đã xảy ra.

Tôi thật sự đã yêu anh.

Nếu tôi đủ thông minh thì nên rời khỏi anh ngay lúc này. Nhưng điểm số sát nút trong mỗi cuộc thi cũng không phải một việc ngẫu nhiên, rốt cuộc tôi không thể có một lựa chọn thông minh.

Tôi nhất định sẽ vì anh mà chìm đắm.

Thời gian vừa thông thả vừa lè mề trôi qua, dù muốn hay không, tháng chín khai giảng vẫn tới.

Khi Cửu Du tới thăm tôi đã nói: “Thật hâm mộ cậu! Có thể nghỉ ốm, lễ khai giảng buồn chán đến mức làm người ta ngủ gục a!”

Tôi cười khỏ, có cái gì mà hâm mộ. Tôi không một chút quan tâm tới trường học, nhưng mẹ tôi lại rất sốt ruột, luôn giục bác sĩ nhanh để tôi xuất viện. Đối với bọn họ, nghỉ học là một tội ác tày trời. Bố mẹ dùng điểm số để đánh giá con gái, cũng giống như dùng thời gian ở trường để đánh giá được mất.

Tuy tôi không phải con rối của bọn họ nhưng lại là thể diện của bọn họ.

Mỗi ngày đều giáo huấn làm bầu không khí trở nên u ám, thường thường nảy lên cảm giác muốn nôn.

Tôi đành phải lật lật bài vở và sách giáo khoa mới mà Cửu Du mang đến trước mặt bọn họ, mong rằng tâm lý bọn họ có thể cân bằng một chút.

Cuối cùng cảm thấy có chút tê liệt, buồn bực không vui.

Tôi nghĩ không thể đổ tất cả lên đầu lễ khai giảng, vì vậy tôi mang một phần trách nhiệm đổ lên đầu một người chẳng chút liên quan, là anh.

Anh tháo thạch cao.

Tình trạng của anh hoàn toàn tương phản với của tôi, anh bình phục vô cùng tốt. Thạch cao xong, tất cả hoạt động đều bình thường, trưởng nhà giam tuyên bố anh có thể được tạm tha, lễ Trung thu được về với gia đình.

- Vì sao bĩu môi?

Về mặt anh lại rất ngạc nhiên. Hừ! Chưa từng nhìn thấy bộ dạng con gái giận dữ sao? Lần này em để anh xem một lần cho đủ!

Biết rõ sự buồn bực này là rất xấu, nhưng bởi vì tính cách anh quá dịu dàng nên tôi không đành lòng được.

Rồi lại không nói cho anh nguyên nhân, sợ anh nghĩ tôi trẻ con, nhưng như vậy không phải càng trẻ con sao?

Tết Trung thu cứ lặng lẽ tiến lại gần, vốn là ngày cả nhà xum vầy, tôi lại phải trải qua một mình trong bệnh viện. Trong phòng số 11, giường của anh sạch sẽ chỉnh tề, không chút sức sống. Người cùng phòng cũng đã đi hết. Không muốn tham gia tiệc tối của bệnh viện, tôi trở về phòng, một mình ngồi bên cửa sổ than thở với vầng trăng, nhớ tới danh ngôn của Tô Thức lại càng có cảm giác vắng mặt muốn khóc.

Có người vỗ vỗ vai tôi, tôi tưởng y tá gọi xuống tham gia tiệc tối, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy anh.

Anh mặc một chiếc áo khoác thể thao, bên trong là áo phông và quần bò, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh mặc quần áo ngày thường, suýt chút nữa không nhận ra.

“Suýt chút nữa không nhận ra” là bởi vì tối nay anh quá đẹp trai, nhưng cũng không quá xa lạ. Có lẽ tối nay anh đặc biệt đẹp trai cũng vì ảnh hưởng của tâm lý, bởi vì ngay thời điểm tôi cần có người ở cạnh nhất thì anh đột nhiên xuất hiện, giống như hoàng tử trong truyện cổ tích, xuất hiện luôn đúng lúc.

Nếu tôi nói điều này với anh, anh nhất định cũng sẽ nói tôi không thực tế, hay suy nghĩ lung tung.

Anh giơ hộp bánh trung thu trong tay, mỉm cười ngồi xuống cạnh giường tôi, đẩy những thứ trên tủ đầu giường ra rồi đặt cái hộp lên, lấy bánh trung thu ra.

Khi anh làm vậy, tôi cũng đưa tay vào túi anh móc ra vở và bút.

* Sao anh lại đến? Không phải anh đã được về nhà rồi sao?

- Hôm nay khi anh đi thấy em sắp khóc lên rồi.

* Em đâu có khóc! Anh nói bậy!

- Vậy ai vừa thở dài dưới ánh trăng? Anh hoa mắt chẳng?

* Đúng! Là anh hoa mắt! Dù sao em cũng không thở dài!

- A? Anh đã vừa cảm vừa điếc, nếu mắt cũng không dùng được nữa vậy thì thật là tệ.

Tôi hít sâu một hơi, ngực co rút đau đớn. Xong rồi, xong rồi! Tôi thật là, nói gì không nói, tôi thật sự là đầu heo ngu ngốc nhất thế giới mà!

Anh chú ý tới sự biến hóa của tôi, vội vàng khoát tay.

- Em không nên lo lắng như thế, một chút anh cũng không ngại.

Tôi lại nhìn anh, anh khoát tay xong rồi mỉm cười nhẹ, tỏ vẻ anh thật sự không ngại tôi mới hơi yên tâm xuống.

Anh tiếp tục lấy bánh trung thu ra, rồi lại không biết biến từ đâu ra hai tách trà hoàng gia. Hương trà thơm ngào ngạt, nhưng khi nhìn đến chiếc bánh trung thu nhân hạt sen, tôi không thật sự muốn ăn, đột nhiên tỉnh ngịch viết.

* Em không thích ăn nhân sen, em ghét nhất những thứ quá ngọt.

Anh nhìn những chữ trên quyển sổ, có chút khó xử. Tôi chính là muốn nhìn thấy vẻ khó xử của anh, anh luôn có vẻ mặt bình thản làm tôi muốn đùa cợt, ức hiếp anh.

- Trung thu thì phải ăn bánh trung thu a! Không thì em muốn ăn gì?

* Em luôn không thích ăn bánh trung thu, nếu ăn cũng chỉ ăn bánh dẻo thôi, không phải cái này.

Anh nhìn xong lập tức đứng dậy đi ra cửa làm tôi sợ đến nhảy dựng lên, vội vàng đưa tay mới kéo được áo của anh.

* Anh đi đâu vậy?

- Đi mua bánh dẻo.

Đồ ngốc này! Tôi vốn cố ý làm khó dễ anh, vậy mà anh lại tưởng thật.

* Xin lỗi, em chỉ nói thế thôi, thật ra em có ăn nhân sen.

Anh nhìn chữ trên sổ xong, sau đó lại nhìn tôi, tôi giống như một đứa bé làm sai việc, vắn cúi đầu, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn anh, chỉ hy vọng anh đừng rời khỏi tôi.

- Nhưng không phải em nói không thích ăn những gì quá ngọt sao?

* Đúng là em không thích ăn, cũng giống như em không thích ăn bánh trung thu, nhưng không thích không có nghĩa là không ăn nha, chỉ là ăn ít một chút thôi. Thật ra đôi khi em cũng có ăn nhân sen.

Đại khái là anh bị vẻ mặt thương cảm của tôi chọc cười, sờ sờ đầu tôi, rồi lại cầm lấy con dao nhỏ cắt chiếc bánh trung thu thành những miếng rất rất nhỏ đưa cho tôi.

Tôi hiểu ý của anh, anh muốn cắt chiếc bánh nhỏ ra để tôi có thể ăn từng miếng nhỏ, như vậy sẽ không quá ngọt.

Tôi nhận lấy cái bánh, bỏ một miếng vào miệng.

Thật ra tôi không chỉ không ăn nhân sen quá ngọt, mà còn không thích ăn lòng đỏ trứng, nhưng lại sợ anh đòi đi mua bánh trung thu nhân hoa quả. Thà rằng tôi ăn những thứ không thích ăn cũng không muốn ngay lúc này anh rời khỏi tôi nửa bước.

Ánh trăng sáng, như một vòng tròn màu bạc đầu mọng ảo, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng soi lên chúng tôi.

Giống như trong câu chuyện cổ tích.

Một buổi tối xinh đẹp, ngày thơ.

Tôi chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy gương mặt trắng đến gần như trong suốt của anh, và cả đôi mắt màu đen phản chiếu ánh trăng, những thứ này đều có thể cắt lời.

Alice bị lạc đường có lẽ cũng đã có cảm giác như vậy, tiệc trà xã giao dưới ánh trăng, bánh ngọt thơm ngon hòa với hương trà nồng đậm.

Nhưng cô ấy nhất định không hạnh phúc bằng tôi lúc này, bởi vì người làm mũ, con thỏ nhỏ và chú chuột đều không biết làm thế nào có thể vẽ những màu sắc trong sáng nhất, hòa với nụ cười không tỳ vết nhất.

Cửu Du nói: Người bình thường trên thế giới nhiều như vậy, cậu thích ai cũng được, sẽ không thể thích một người tàn tật chứ! Người như vậy, sao có thể là đối tượng yêu đương!

Tôi biết.

Nhưng, không sao.

Đây chỉ là một giấc mơ ngọt ngào.

Bức tranh màu sắc dịu dàng, nét chữ xinh đẹp, nụ cười dao động lòng người, tấm lòng lương thiện hiểu ý người khác, cuộc tán gẫu không chút giấu diếm.

Chỉ giống như ánh trăng đêm nay.

Đều chỉ là một giấc mơ ngọt đến say lòng người.

Trước đây, trong buổi tối trung thu, nhìn những đôi tình nhân trên đường, tôi đều nghĩ bọn họ đã thái quá — lại có thể ở trong ngày cả nhà sum vầy mà quên lấy người yêu.

Nhưng sau này tôi sẽ không nghĩ vậy nữa.

Bởi vì tối nay, anh đã tách khỏi người nhà, tối đây, cho tôi một niềm an ủi to lớn nhất.~*~Hết chương 2

3. Chương 03

Chương thứ ba

Qua trung thu chưa bao lâu anh liền nhận được một tin vui rất lớn từ nhà giam, có thể mãn hạn ra tù. Vết thương ở eo của tôi cũng huyền biến tốt hơn nhiều, không cần dùng xe đẩy nữa nhưng vẫn chưa thể ra viện, còn phải ở lại kiểm tra thêm vài ngày. Thấy anh đang thu thập hành lý với bố mẹ, còn lộ ra vẻ mặt vui

mừng, tôi trừng mắt nhìn anh, đem tất cả oán hận chất chứa bắn qua cửa thủy tinh. Anh vốn quay lưng về phía tôi đột nhiên quay đầu lại, đi tới nhắc tay phải của tôi lên, dùng bút viết xuống một dãy 11 con số.

Di động của anh, gửi tin nhắn cho anh.

Anh cười vô tư như trẻ con khiến tôi khó có thể tiếp tục ôm hận. Cho đến khi anh rời đi, tôi mới nhìn và chữ viết rất đẹp và dãy số trong lòng bàn tay, thu bàn tay về, cảm nhận nhiệt độ khi anh chạm vào tay tôi.

Tôi ở lại bệnh viện buồn chán đến mức mốc meo thối rữa, luôn luôn gửi cho anh những tin nhắn ngắn buồn chán như chính tôi, ví dụ như: “Giờ anh đang làm gì?”, “Em thật buồn chán a!”, “Anh có buồn chán không a?” Các loại lời nói vô ích đến đỉnh điểm.

Anh lại rất nhẫn nại kể những chuyện thú vị cho tôi, không chút khó chịu với những tin nhắn ngắn ngủn của tôi.

Giống như một người anh trai trưởng thành chăm sóc một cô bé tính cách trẻ con, luôn luôn bao dung như vậy.

Nhưng cho đến tận bây giờ, trong lòng vẫn mơ hồ có chút mất mát, giống như một mong muốn nào đó chỉ có thể tiêu tan.

Có một ngày anh gửi tin nhắn cho tôi: - Trước đây em từng nuôi mèo phải không? Anh có một người bạn sắp sinh nhật, nhà cậu ấy cũng có một con mèo nhỏ, anh muốn tặng thứ gì đó liên quan đến mèo cho cậu ấy. Em nghĩ tặng gì thì tốt?

* Có nhiều lắm! Những gì người có thì mèo cũng có, bây giờ mèo sống còn thoải mái dễ chịu hơn người, muốn đồ ăn có đồ ăn, muốn quần áo có quần áo, muốn đồ chơi có đồ chơi, muốn giường nằm có giường nằm, thậm chí gỏi chuyên dùng để cào móng cũng có. Trước tiên nói về dự tính chi nhiều hay ít, từ một tệ đến tám mươi vạn em đều có thể liệt kê một danh sách cho anh!

Hai người chúng tôi nói chuyện phiếm, nói cả nửa ngày cũng không thể xác định cụ thể cái gì thì hợp ý. Vì vậy tôi hẹn ngày mai cùng anh đi mua quà tặng.

Địa điểm gặp mặt chính là ngã ba ngay trước bệnh viện. Đáng ghét, đại đầu heo! Lần đầu tiên hẹn hò không thể chọn địa điểm lãng mạn hơn một chút sao! Ngày đó tiết trời bắt đầu ấm lại, thời tiết không quá lạnh, anh mặc một chiếc áo phông dài tay màu trắng, hơi béo hơn trước, tôi cảm thấy rất dễ nhìn. Tôi rất cuộc cũng biết thì ra tôi đã đoán sai, thật ra anh cao 1m8, dáng người tốt, mặc gì cũng đẹp.

Tôi rõ ràng đã tới nhưng còn trốn cạnh cửa. Tôi thật sự nghĩ anh đứng đó rất dễ nhìn, không nhìn được muốn nhìn lâu hơn một chút mà thôi, cũng không phải có ý định để anh phải chờ. Nhưng cũng đã trì hoãn đến mười phút.

Nếu như không phải có hai nữ sinh đi về phía anh hỏi đường, đại khái tôi còn muốn trì hoãn một lúc nữa.

Cũng không biết hai con bé mê trai từ đâu chạy tới, người đẩy đường thì không hỏi, cứ muốn chạy sang bên kia đường hỏi anh. Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của anh, tôi lập tức chạy tới dùng bộ mặt tươi cười trả lời câu hỏi của hai nữ sinh kia. Được rồi, tôi thành thật thừa nhận, thật ra chỗ hai cô bé hỏi tôi cũng không biết ở nơi nào. Nhưng cũng chẳng sao, Quảng Châu lớn như vậy, tôi không tin bọn họ có thể tìm tôi tính sổ. Hơn nữa nếu bọn họ lạc đường ở nơi chính tôi cũng chẳng biết ở đâu thì sao có thể tìm ta tính sổ.

Hai nữ sinh kia bỏ đi, tôi quay đầu lại thấy vẻ mặt thở phào nhẹ nhõm của anh.

* Vừa rồi rất khó xử sao?

- Thật sự là dọa anh muốn chết, bọn họ thẳng tắp đi về phía anh mà chẳng biết đang nói gì, may mà em đến.

* Xin lỗi, em đến muộn.

- Không sao, con gái đến muộn là đúng rồi.

* Lý luận ngu ngốc này anh học được từ đâu?

- Trên sách báo không phải đều viết vậy sao? Thông thường con trai phải đợi con gái.

* Nếu quyển sách kia nói vậy thì sau này anh đừng xem sách của tác giả ấy nữa!

Tôi dùng vẻ mặt không được phép nghi ngờ chụp quyển vở lên mặt anh, anh đành chịu cầm lấy quyển vở đáng thương, sau đó chúng tôi đi về phía ga tàu điện ngầm.

Từ nhỏ tôi đã thích suy nghĩ miên man, cũng vì vậy mà sinh ra nhiều thói quen rất xấu.

Ví dụ như, vì đọc quá nhiều tiểu thuyết nên khi tôi đi cùng nữ sinh trên vỉa hè, nhất định sẽ đi cạnh đường xe chạy, đi cùng nam sinh nhất định sẽ đi trong đường xe chạy.

Đi cùng nữ sinh phải đi ngoài đường xe chạy bởi vì cá tính của tôi giống nam sinh, mà nam sinh thì phải chăm sóc nữ sinh.

Nhưng dù sao tôi cũng không phải nam sinh, vì vậy khi đi cùng nam sinh thật thụ nhất định sẽ chủ động đi trong đường xe chạy. Nếu đối phương là nam sinh tốt nhất định sẽ không có gì dị nghị; nếu đối phương không phải nam sinh tốt vậy càng không phải khách khí, bị xe đâm chết là đáng đời hẳn.

Nhưng khi đi cùng anh, tôi không muốn đi trong nhưng anh cứ đẩy tôi vào. Nhưng tôi kiên quyết phải đi bên ngoài, bởi vì anh không nghe được còi ô tô, rất nguy hiểm.

Vì vậy mà chúng tôi tranh chấp rất lâu trên đường cái, cuối cùng ra một kết luận: chúng tôi đều đi sát vào bên trong đường đi bộ, tuyệt đối không được tới gần đường cái.

Chợ vật nuôi ở Phương Thôn có rất nhiều thứ liên quan đến thú cưng, quần áo thú vị, trang sức đẹp mắt, đồ chơi vô cùng kì quặc, còn có những loại thức ăn ẻo lả chưa từng nhìn thấy. Thật sự là rất thơm nha, đừng nói là mèo, mọi người đều sẽ bị mê hoặc. Tôi nhìn chằm chằm những loại đồ hộp to nhỏ này, vừa mới vươn đầu ra đã bị anh kéo lại.

- Em đang làm gì vậy?

Đối mặt với vẻ vô cùng nghi ngờ của anh, tôi chỉ có thể cười khúc khích.

* Không có gì, hộp cá này thật là thơm, em tò mò muốn nhìn xem bên trong có thành phần gì thôi.

Lau lau nước miếng trên khóe miệng, đương nhiên không thể nói cho anh nếu anh không kéo tôi lại tôi đã không nhận được ném thử một chút.

Xem ra mèo ở thể kỷ hai mốt được đối xử rất hạnh phúc nha, chúng tôi nhìn cũng thấy hoa cả mắt, không kịp nhìn hết. Quần áo của mấy con mèo nhỏ muốn nói đẹp mắt bao nhiêu thì đẹp mắt bấy nhiêu, nếu không cần lo lắng đến vấn đề đáng người tôi đã muốn mua về mặc, nhưng anh lại thích những món đồ chơi nhỏ.

Cuối cùng chúng tôi vẫn mua đồ chơi ẻo, bởi vì quần áo tuy rất đẹp nhưng chúng tôi đều nhất trí rằng thật ra mèo không thích mặc những thứ đó, sẽ trở ngại cho hoạt động của chúng.

Tên vô lại ra vẻ đạo mạo này, lại dám dùng lông chim đùa mèo vừa mới mua tới cọ mặt tôi, làm tôi tức giận xoay nắm tay đánh anh. Đáng ghét hơn là anh rất cao, đánh không tới được! Quá thất bại! Thật tức chết tôi mà!

Cuối tuần, người trên đường ùn ùn như sóng, cực kỳ đông đúc. Tôi đột nhiên nhớ tới trận bóng rổ hồi cấp hai, lớp học cử tám người đi tham gia, tôi là chủ lực. Tôi ba bước bật lên rổ làm cho nam sinh cùng lớp nói tôi không giống con gái, nữ sinh cùng lớp lại nói tôi thật suýt, giống như nam sinh.

Từ nhỏ tính cách tôi đã giống con trai, cũng không thích mặc váy.

Nhưng khi đi cùng anh cao 1m81 làm tôi 1m65 mà vẫn cảm thấy mình thật sự là một cô gái nhỏ. Mỗi lần tôi hơi bị đẩy ra xa, anh sẽ nắm cánh tay tôi, kéo tôi trở lại bên cạnh anh. Khi tôi cảm nhận được độ ấm của anh xuyên qua quần áo, toàn thân tôi đều nóng lên, máu nữ sinh trong cơ thể dường như đều sôi trào, nói cho tôi biết tôi thích anh đến mức nào.

Trên đường trở về anh mời tôi cơm trưa, xem như cảm ơn tôi. Nằm viện lâu như vậy, luôn luôn phải chịu đựng đồng hồ lớn vừa đắt vừa khó ăn lại còn được xưng là cơm dinh dưỡng nữa chứ, hiếm khi nào được người mới, tôi chọn cơm tây tương đối đắt tiền.

Tôi nói cho anh, đây là lần đầu tiên có nam sinh mời tôi ăn.

- Anh đây thật may mắn.

Ngụ ngốc, người thật sự may mắn là tôi!

Tâm tình vốn rất sáng khoái, vừa ngồi xuống, cô gái phục vụ bắt đầu đưa ra thực đơn, anh xem xong chỉ chỉ một phần ăn. Nữ phục vụ mặt chất thạch cao kia bắt đầu đặt câu hỏi:

“Quý khách, xin hỏi bát tết ngài dùng cần chín mấy phần?”

“Xin hỏi dùng nước tiêu hay dùng nước sốt?”

“Có cần đặt lên tấm sắt hay không?”

“Xin hỏi cà phê dùng trước hay sau bữa ăn?”

Tôi viết lại những gì nữ phục vụ nói đưa cho anh, anh xem xong liền viết câu trả lời. Ánh mắt quái dị của nữ phục vụ làm tôi rất muốn tặng cô ta một vòng đen quanh mắt.

Tâm tình rơi xuống đáy cốc, có chút hối hận vì sao lại tới nhà hàng này.

- Sao vậy? Tâm trạng không tốt sao?

* Không có.

Nếu anh không biết, tôi cần gì phải nói cho anh.

Vừa ngồi xuống được vài phút, tôi lập tức phát hiện anh rất hấp dẫn ánh mắt của khách hàng hai bên trái phải.

Loại hoàn cảnh yên tĩnh thanh nhã thế này rất phù hợp với anh, anh vốn đã có hình tượng của một nam sinh điềm tĩnh nhã nhặn, như là anh trai cả hàng xóm. Ánh mắt anh luôn bắt giắc nhìn về phía dưới bên trái, điều này biểu thị anh đang tự hỏi cái gì đó, nếu gặp phải vấn đề anh không muốn trả lời anh cũng sẽ làm như vậy.

Anh đang suy nghĩ cái gì?

Khi ngồi cùng tôi, anh đang suy nghĩ cái gì mà lại chuyên tâm như vậy?

Trong lòng tôi rất khó chịu, mặc dù chính mình cũng biết loại ghen tị này dường như rất nhàm chán.

Khi dùng cơm, anh rất có lễ nghi, chỉ thỉnh thoảng phát ra những âm thanh kỳ quái, như những tiếng chói tai của dao nĩa nghiền vào đĩa. Anh hoàn toàn không biết, tiếp tục dùng cơm, để cho những âm thanh bén nhọn vang lên trong nhà ăn. Đáng lẽ tôi nên nhắc nhở anh chú ý một chút nhưng nhìn thấy mấy cô gái hai bên trộm liếc anh một cách kỳ quái, trong lòng tôi lại có chút sáng khoái ám muội.

Sau đó anh còn không cẩn thận làm một chiếc đĩa nhỏ rơi xuống đất, nó không trực tiếp rơi xuống đất vỡ nát mà vòng vòng n lần trên mặt đất, tạo thành những tiếng động chói tai dẫn tới toàn bộ sự chú ý của người trong nhà hàng. Mặt anh không chút thay đổi nhặt chiếc đĩa nhỏ lên, ngẩng đầu lên mới phát hiện có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm vào anh.

- Vì sao bọn họ đều nhìn anh?

Tôi cười đến đau bụng.

* Không có gì. Chủ yếu là vì diện mạo anh rất giống một minh tinh, bọn họ đều không nhận được mới nhìn nha.

- Đừng nói giỡn, rốt cuộc là vì sao?

* Thật sự là vì anh giống minh tinh a!

Tôi cười rất khoa trương, vẻ mặt anh khó hiểu, đại khái cũng nghĩ được rằng có tiếp tục hỏi tôi cũng không ra được chuyện gì, đành phải tiếp tục ăn cơm. Ăn cơm xong anh lại hỏi tôi vài lần, tôi đều cho anh một ít đáp án vớ vẩn, cuối cùng anh đành bất đắc dĩ bỏ cuộc.

Tôi đột nhiên phát hiện anh như một thiếu niên vô tình xông vào thế giới này, thế giới có tất cả mọi người đang ngồi đây, bao gồm cả tôi. Mặc dù bề ngoài giống nhau nhưng anh hoàn toàn không cách nào hiểu được ngôn ngữ và chỉ chỗ của những người khác.

Hoặc có lẽ, chúng tôi mới chính là những người xông vào?

Cứ ngang ngạnh đi vào thế giới vốn bình tĩnh yên ổn của anh, ép buộc anh phải có những hành động phù hợp với xã hội? Còn trong mắt anh, có phải cũng nghĩ tôi và những người này thuộc một đất nước khác, không giống như anh?

Sự xa lạ kỳ quái, những giới hạn kỳ quái, một thế giới kỳ quái.

Vốn không nên có bất cứ điều gì không thích hợp.

Chỉ đơn giản là anh không nghe thấy. Hoặc đơn giản là tôi nghe thấy.

Bình tĩnh trong chớp mắt làm tôi lưỡng lự, anh rõ ràng an vị ngay trước mặt tôi, yên tĩnh dùng cơm, nhưng lại như một bức tranh, chỉ có thể nhìn không thể chạm vào, đưa tay cũng không cách nào nhập vào trong.

Đột nhiên, bức tranh ngừng đầu, nhìn tôi một chút rồi vươn tay trái ra gõ một cái vào trán tôi.

Đau quá!

Tôi ôm đầu trừng mắt với anh, anh chỉ cười khê viết xuống nghi vấn.

- Ngốc cái gì vậy? Ngây ngốc nhìn cái gì?

Tôi khê xoa cái trán đau đớn, không ngăn được nước mắt trên viền mắt, không cam lòng cầm lấy bút.

* Đau chết em, anh phải chịu trách nhiệm!

Anh nhìn thoáng qua, mặt không chút biểu tình buông vở, tiếp tục ăn cơm.

*Không được làm bộ không thấy! Anh phải chịu trách nhiệm với em!

Tôi như một oán phụ làm động tác gõ mặt bàn! Hừ! Đừng tưởng không nghe thấy thì có thể chơi xấu! Tôi có tiếng siêu cấp khó chơi No.1 trên trái đất, không thể tùy tiện tiện là có thể chọc vào!

Anh nhìn biểu tình nhe răng nhếch miệng của tôi, bỗng nhiên cười nhẹ. Nụ cười kia mềm nhẹ hư vô như ánh trăng nhưng lại nhu hòa đến mê người, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng đồ ăn rơi xuống của cô gái bên cạnh. Nhưng anh hoàn toàn không biết, chỉ nhẹ nhàng thu hồi lại nụ cười, giống như trước giờ chưa từng xảy ra, tiếp tục việc ăn cơm trưa của anh.

Trong lòng dường như có một câu than thở vừa thê lương vừa bất đắc dĩ. Nụ cười như thật mà như giả kia làm cho tôi quân lính tan rã, quên luôn cả ý định chơi xấu lúc đầu.

Chỉ là trong lòng cũng đột nhiên nảy lên một cảm giác ích kỷ khó hiểu.

Em xin anh, xin anh đừng tùy tiện nở nụ cười với bất cứ ai.

Nụ cười vừa đặc biệt lại vừa đáng quý kia, thật sự muốn cất giữ, biến nó thành độc nhất vô nhị.

Để tránh khi trả tiền lại phải nhìn thấy ánh mắt quái dị của phục vụ một lần nữa, tôi muốn anh đưa ví tiền cho tôi. Anh không chút do dự móc ví ra đưa tới, trong nháy mắt khi tay anh và tôi tiếp xúc, tôi cảm giác như một phần nào đó trong bộ não tôi có khuynh hướng đình công. Khi trả lại ví tiền cho anh, tôi đổi thành tay trái, bởi vì tay phải vừa tiếp xúc với anh đang có khả năng chiến trứng.

Rời khỏi nhà hàng, đi về phía nhà ga, tôi rõ ràng muốn giả vờ chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng không hiểu sao độ ẩm trên ngón tay lại cố ý bán đứng tôi.

Đã nhiều lần nói với chính mình không nên để ý như vậy, tôi rõ ràng hiểu anh hơn ai hết, anh không giống với những người bình thường.

Biết rõ ràng nhưng lại không chống lại được suy nghĩ kỳ dị trong đầu, luôn luôn ngừng đầu nhìn một bên gương mặt anh. Tên con trai nhìn có vẻ bình thường này lại lợi hại như một pháp sư, có ma lực hấp dẫn người khác, làm người ta không thể dời mắt.

Chúng tôi thông thả sánh bước trên đường, vẫn duy trì trầm mặc yên tĩnh cho đến khi rẽ vào ngõ nhỏ thứ hai, một tiếng va đập thật mạnh vang lên. Tôi sợ đến ngơ ngẩn cả người, nhẹ nhàng nghiêng đầu, thấy một chiếc xe máy nằm cách đó khoảng năm mươi mét, còn có hai người ngã ở đó. Bên kia ngõ nhỏ truyền đến tiếng một chiếc ô tô phóng ga chạy đi, nhưng lúc đó gần đây có một công trường, tôi cũng không thể rõ ràng thật sự có xe thoát khỏi hiện trường hay không.

Nhưng có thể khẳng định, xe máy và vết máu của hai người ngã trên mặt đất là chân thật.

Là tai nạn xe cộ!

Tôi ngậy người, hai chân dính chặt trên mặt đất, không chút động đậy. Anh nhìn thấy vẻ mặt của tôi, cũng nhìn về nơi ánh mắt tôi ngừng lại. Sau khi phản ứng được là chuyện gì đã xảy ra, anh lập tức chạy tới, tôi chỉ cun cút đi theo anh, hai chân thật nặng, tôi biết mình đi rất chậm.

Nếu như có thể, tôi lập tức muốn rời khỏi đây, làm như không nhìn thấy chuyện gì.

Máu trên mặt đất làm tôi nhớ lại khi xe bus va chạm, một vệt bê bết máu. Nếu không phải anh đã chạy tới, đánh chết tôi cũng không muốn nhớ lại cảnh tượng khủng khiếp kia.

Chỉ trong nháy mắt, thế giới bỗng nghiêng đi, những gì tôi nhìn thấy đều nát vụn, vẻ mặt mọi người đau khổ. Cả những người vây quanh tò mò xem xét nữa, bọn họ làm tôi muốn nôn.

Tôi chỉ đi tới cách xe máy nửa mét rồi không cách nào lại gần nữa.

Vì sao anh còn muốn xem tình hình của người bị thương?

Đi thôi!

Đi nhanh lên một chút! Em không muốn ở lại chỗ này đâu!

Cảm giác được chính mình đang run lên, thân thể và trái tim đều đang run rẩy.

Có nén kích động muốn bỏ chạy, tôi nhìn thấy anh quay đầu nhìn mặt tôi, anh làm ra động tác gọi điện thoại. Anh bảo tôi gọi điện thoại sao? Gọi tới đâu? Được rồi, là điện thoại cấp cứu.

Nhưng tôi vẫn không cách nào động đậy, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn những vệt máu này.

Cũng có những người khác bắt đầu vây đến, vì sao bọn họ không gọi mà nhất định phải là em gọi? Em... muốn lập tức rời khỏi đây! Em không muốn liên quan tới việc này!

Thân thể mềm nhũn đến mức có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, hơi lạnh từ lòng bàn tay truyền ra, vây khắp toàn thân, gần như sắp toát ra khí lạnh.

Thấy tôi không có ý động đậy, anh lấy ra điện thoại của mình, ấn số 120 rồi bấm phím gọi, đưa di động tới trước mặt tôi.

Tôi bắt giắc lùi ra sau một bước, muốn tránh cái điện thoại đã đưa tới trước mặt này.

Đừng tới gần em!

Đừng...

Nhưng anh vẫn đưa điện thoại tới trước mặt tôi, trong điện thoại đã vang lên giọng nữ lạnh lạnh. Tôi mở mồm vươn tay ra, nhận lấy điện thoại, trong đầu trống rỗng, mở miệng nói địa chỉ ở chỗ này.

Điện thoại đã ngắt mà tôi vẫn nắm nó thật chặt, vẫn ngậy ngốc nhìn màu đỏ như thật như ảo trước mặt. Cho đến khi một bàn tay vuốt tóc tôi, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt anh. Vẻ mặt anh rất dịu dàng. Kiểm tra bình xăng lần thứ hai, xác định xăng không tràn ra anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Xe cứu thương rất nhanh đã tới, chúng tôi nhìn người bị thương được đưa lên xe rồi đi.

Tay của tôi vẫn run rẩy, nắm chặt di động của anh, không cách nào thả lỏng. Anh nhìn chăm chăm vào tôi một lúc lâu rồi đột nhiên nắm tay kia của tôi, chậm rãi kéo tôi ra khỏi ngõ nhỏ.

Sự ảm áp mà tay anh truyền đến là thứ vĩnh viễn tôi không thể quên. Hơi ảm này thấm vào lòng tôi. Tôi đột nhiên xúc động muốn khóc.

Đây là lần đầu tiên anh dắt tay tôi.

Đi qua ngõ nhỏ, đi qua đường lớn, đi qua ngã tư rộn ràng ồn ào mà anh không thể nghe thấy, đi qua nội tâm nhút nhát của một người. Anh đưa tôi trở lại bệnh viện mới buông tay, một bàn tay to trắng trắng đưa tới trước mặt tôi, tôi chậm rãi đặt điện thoại vào tay anh.

- Xin lỗi, phát sinh loại chuyện này, về mặt của anh vừa rồi có phải quá hung dữ hay không?

Tay tôi vẫn run rẩy như trước, không có cách nào viết chữ, đành phải lắc đầu tỏ vẻ phản đối.

- Em về nghỉ ngơi trước đi.

Tôi gật đầu.

- Em đừng như vậy, anh sẽ không rõ rốt cuộc người cầm đũa là anh hay em.

Tôi nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn anh, anh vẫn mỉm cười như trước, ánh mắt không dời khỏi mặt tôi.

- Tự mình lên lầu không có vấn đề gì chứ?

Tôi gật đầu. Trong ánh nhìn của anh đi vào thang máy.

Tôi biết, so với sự yếu đuối của tôi, ngày hôm nay anh chính là một anh hùng không thể nghi ngờ.

Chập tối sau khi ăn cơm xong, tôi nhận được tin nhắn của anh.

- Chuyện ngày hôm nay không dọa em sợ chứ? Xin lỗi, anh quên mất em vì tai nạn xe cộ mới nằm viện.

* Em không sao. Là em quá nhát gan, lúc đó chỉ nghĩ coi như không nhìn thấy gì.

- Không có việc gì là tốt rồi, đừng để trong lòng. Loại chuyện này rất ít khi gặp phải.

* Em biết.

- Khi anh còn ở trường học đã gặp rất nhiều người vì chuyện ngoài ý muốn mà tàn tật, vì vậy đối với những chuyện này đặc biệt miễn cảm.

Đúng rồi nha! Anh hẳn là đã đi học trường của người khuyết tật.

* Không biết hai người kia có việc gì hay không nhỉ?

- Anh cũng rất muốn biết.

* Vậy vì sao anh không đi theo xem sao?

- Hay nói giỡn, nếu người nhà bọn họ lo lắng tím lất anh, anh cũng không biết bọn họ cảm ơn anh hay bắt anh đền tiền.

Ha ha! Anh rất thích dùng những từ “hay nói giỡn” này nha!

Hơn mười phút sau, anh đột nhiên gửi một tin nhắn cho tôi:

- Xin lỗi, anh nên nhận lỗi với em.

- Quà tặng thật ra chỉ là mượn cớ, thật ra là anh muốn gặp em.

Tôi kinh ngạc nhìn di động, nhìn rất lâu, lâu đến mức gần như quên mất thế giới hiện thực. Cuối cùng tôi nhéo đùi mình một cái thật mạnh, khi giật mình hô lên “Đau quá” mới biết thì ra đây không phải nằm mơ giữa ban ngày.

Tôi có thể tin sao?

Tin những lời anh nói là ý này, tôi không phải đang yêu đơn phương?

Tôi không trả lời anh, cũng không xác thực lại. Bởi vì tôi sợ, sợ đây chỉ là một sự hiểu lầm của tôi, cũng sợ điều này không phải hiểu lầm.

Giữa tôi và anh có một giới hạn rất rõ ràng, mặc dù không rộng nhưng ngay cả dùng khi để nhắc chân cũng không có. Tôi biết, một ngày nào đó nếu tôi nhảy qua, thế giới của tôi sẽ hoàn toàn không giống như trước nữa.

Sau đó anh cũng không nhắc lại chuyện này.

Đôi khi tôi nghĩ, có phải tất cả chỉ là tôi đang nằm mơ hay không, thật ra anh hoàn toàn chưa từng gửi tin nhắn này cho tôi? Nhưng những tin nhắn đã lưu trong điện thoại thì giải thích thế nào?

Có phải là một ngày nào đó tôi đã len lén lấy di động của anh và gửi cho chính mình hay không?

Tôi vốn không phân rõ hiện thực và ảo tưởng, nay lại càng hỗn loạn.~*~Hết chương 3

4. Chương 04

Chương thứ tư

Bốn ngày sau, cuối cùng tôi cũng được ra viện.

Bố mẹ khẩn cấp thu dọn hành lý đưa tôi về kí túc xá của trường, ngàn vạn dặn dò vẫn là câu nói được lưu truyền kia “học tập tốt, mỗi ngày hướng về phía trước”. Tôi chỉ có một cảm giác mình được áp giải từ nhà giam này sang một nhà giam khác, tuy bọn họ thật sự chăm sóc tôi rất tỉ mỉ cẩn thận, mọi thứ đều tận lực chuẩn bị đến mức hoàn mỹ, nhưng dường như tôi vẫn chưa cảm nhận được sự quan tâm thật sự.

May mà còn có bọn Cửu Du, một đám nữ sinh lại dám tổ chức PARTY mừng tôi bình phục ở ký túc xá, chúng tôi như những cổ nhân mười năm chưa gặp, điên cuồng náo loạn, đến mức đem ký túc xá nhỏ nhỏ nghiêng trời nghiêng đất. Sau khi tắt đèn, đợi cho thầy giáo kiểE tra đi qua, chúng tôi trốn trong chăn giả vờ ngủ lại nhảy hết xuống đất, lại nhỏ giọng tiếp tục điên cuồng.

Nha đầu Cửu Du cười hì hì, hai tay cầm bánh ga-tô đặt lên giường tôi, lấy một miếng nhét vào tay tôi: “Bà cô, hôm nay tận hứng nha? Ăn cái bánh ga-tô này rồi tha thứ cho tội lớn tày trời của nô tì nha?”

Tôi “hừ” một tiếng: “Coi như cô biết sai! Sau này còn vì thằng nào mà đá tôi, chờ tôi lột da cô!”

“Vâng vâng vâng! Nô tì không dám!” Cửu Du làm bộ sợ hãi liên tục trả lời.

Tôi ăn bánh ga-tô hoa quả, trong đầu lại không khỏi nhớ tới anh không thích đồ ngọt. Lần trước cùng tôi ăn bánh trung thu mới biết anh so với tôi càng không thích đồ ngọt, chỉ đau khổ nín nhịn cũng không nói cho tôi biết. Lại nghĩ nếu nhét cho anh cả cái bánh ga-tô to như thế này, không biết về mặt luôn luôn thần nhiên kia sẽ có biểu tình gì...

“Ngốc nghếch cười cái gì mà ngọt vậy?” Cửu Du giải quyết xong cái bánh ga-tô, ném cái đĩa lên bàn, quay sang cười hỏi tôi: “Nói! Có phải đang nghĩ tên con trai khác ngoài tớ hay không?”

Tôi “hắc hắc” cười hai tiếng: “Chỉ có cậu mới mê trai như vậy thôi!” Cũng chẳng có điều luật văn minh nào quy định bắt buộc phải thừa nhận.

Đôi mắt của Cửu Du lại liếc quanh: “Tớ nói cho cậu nha, học kỳ này chúng ta có một thầy giáo thực tập mới, vẻ ngoài rất tuấn tú nha, lũ mê trai lớp mình dâng lên rồi, đang chuẩn bị tuyển hội viên...”

“Không có hứng thú.” Tôi bĩu môi.

Cửu Du nhìn tôi, chậm rãi thu lại nụ cười, trong mắt có vài tia lo lắng: “Cậu không có hứng thú là vì... Cậu đang yêu đúng không? Có phải cậu và...”

Lời nói của Cửu Du làm tôi bỗng hoảng sợ, không đợi cô ấy nói xong, tôi nghiêng người đè cô ấy bên dưới, học bọn lưu manh trên TV nâng cằm của cô ấy, hết sức tà ác cười: “Hắc hắc, tớ đương nhiên không có hứng thú, bởi vì tớ chỉ thích phu nhân đây thôi! Phu nhân, thừa dịp tướng công ngài không ở đây, hôm nay theo ta đi, dù sao nước xa không cứu được lửa gần... Hắc hắc...”

Cửu Du khanh khách cười bên dưới người tôi, đột nhiên thở dài: “Tớ cũng thật sự muốn biết người đàn ông thế nào mới thuần phục được con ngựa mất cương như cậu.”

“Xi! Tớ đâu phải ngựa mất cương, đừng có dùng từ lung tung, tớ rất bình thường nha!”

“Cậu bình thường? Nếu cậu bình thường thì người sao hóa cũng bình thường! Ha ha, tự mình ngẫm lại, cậu với nam sinh có chỗ nào khác nhau không...”

“Tớ không bình thường? Được, tớ không bình thường! Hôm nay nhất định ta phải biến phu nhân người thành người của ta, dù sao cũng ta cũng đã chung giường lâu như vậy, hắc hắc!”

“Này! Cậu đừng có qua loa cho xong việc nha, “cùng giường” là tớ giường trên cậu giường dưới, không thể là...”

“Đâu có qua loa nha, dù sao chính là “cùng giường” mà! Hắc hắc!”

Trong lúc tôi đang vận dụng hết khả năng diễn vai một sắc lang có nụ cười dâm loạn thì điện thoại bị tôi vứt trên giường phát ra một tiếng chuông tin nhắn ngoài ý muốn, gần như là theo bản năng, tôi với sang, mở tin nhắn.

- Hôm nay trở lại trường thuận lợi cả chứ?

Một câu hỏi đơn giản, một câu nói đơn giản, không có bất kỳ lời nói ngọt ngào nào vượt qua tình bạn bè, vì sao trong mắt lại ướt?

Giống như lại nhìn thấy nụ cười mỉm thân nhiên của anh.

Cửu Du bò lên người tôi, dựa đầu vào, nhẹ nhàng nói: “Tớ biết mà, nhất định là thế này.”

Đôi mắt như hiểu rõ tất cả kia làm tôi có chút chột dạ: “Không phải chuyện như vậy, chỉ tùy tiện hỏi một câu thôi.”

Cô ấy đành phải miễn cưỡng cười, vỗ vỗ đầu tôi rồi nhảy xuống giường.

“Đàn ông thế nào mới có thể thuần phục cậu... Đàn ông thế nào nha...”

Cô ấy nhẹ lẩm bẩm, như tự hỏi tự đáp. Nhìn dòng tin đơn giản trong điện thoại, trong lòng tôi đắng như ăn nhầm hoàng liên.

Thật là! Vì sao cứ muốn làm cho không thể bình thường gặp nhau nha!

Trở lại trường học, cuộc sống mỗi ngày đều rất máy móc và quy luật, ngoại trừ những buổi học bình thường, tôi còn phải học thêm những giờ đã thiếu. Mấy nữ sinh nhìn vừa mắt thầy giáo thực tập rất đẹp trai, luôn luôn tụ vào Eột chỗ cười trộm hay trao đổi về thông tin của thầy. Tôi vốn có nhân duyên không tệ, nay ngược lại, chẳng có một chút hứng thú với những gì bọn họ nói.

Tôi chỉ muốn gặp anh.

Thấy anh tìm có, tôi cũng tìm rất nhiều lý do để tới gặp anh. Rõ ràng tôi có rất nhiều bạn bè nhưng lại chỉ muốn tìm anh đi mua sắm với tôi, chỉ muốn gặp anh mỗi khi tâm trạng không tốt, muốn anh ở cùng với tôi.

Nhiều lần tôi tự nói với mình, chỉ là bạn bè mà thôi.

Đúng vậy, chỉ cần tôi không nói ra, như vậy cũng chỉ là bạn bè mà thôi. Không nên cho anh biết, lén lút coi như bí mật cả đời, tuyệt đối không thể nói cho anh biết.

Như vậy, cũng chỉ là bạn bè mà thôi.

Tiệc trà dưới ánh trăng xinh đẹp khác với thế giới hiện thực. Anh là một người không thể nghe không thể nói, mặc kệ nụ cười có dịu dàng thế nào, sự thật này vẫn không thể thay đổi.

Đây là hiện thực.

Nhưng dường như tôi đã bị ngập trong cát lún, chỉ cần tôi muốn, nhắc chân một cái là có thể bỏ đi, nhưng tôi lại không ngừng đi vào giữa, làm chính mình chìm xuống nhanh hơn.

Đơn giản vì, trong trung tâm xoáy cát có anh.

Thời gian càng lâu tôi càng hiểu về anh hơn, anh cũng có rất nhiều thói quen kỳ quái.

Ví dụ như tuần vừa rồi anh bị sốt, vốn đã hẹn đến nhà anh xem đĩa phim mới thuê, kết quả là tôi nhận được một tin nhắn, biến thành — thăm bệnh.

Đây là lần đầu tiên tôi đến nhà anh, khi đứng ở cửa tôi vô cùng căng thẳng, dè chừng, thấp thỏm, bất an cuộn cuộn dâng lên. Tôi đã từng nhìn thấy bố mẹ anh từ xa xa khi còn trong bệnh viện, nhưng chưa từng mặt đối mặt với bọn họ. Không biết lát nữa gặp mặt sẽ phải chào hỏi như thế nào.

Còn anh, sẽ giới thiệu tôi như thế nào?

Khi đứng ở cửa, tôi cảm giác đầu óc tôi vừa nhảy lại vừa đập, hoàn toàn không dám ấn chuông cửa. Cuối cùng tôi cắn răng một cái, hạ quyết tâm như samurai mổ bụng, ấn chuông cửa.

Kỳ quái, sao không có ai ra mở cửa?

Tôi lại dùng sức ấn một cái. Một lúc lâu sau, cửa rốt cuộc mở ra.

“Chào di...” Gương mặt nở ra một nụ cười lớn quyến rũ cứng nhắc ngay ở cửa. Cái gì vậy nha! Vì sao lại là anh mở cửa?

Tôi khó hiểu nhìn quanh phòng một chút, không thấy những người khác. Còn anh, vẻ mặt hồng hồng, mở cửa xong cũng không để ý đến tôi, trực tiếp đi vào phòng. Tôi vội vàng đóng cửa, móc ra bút vẽ đã chuẩn bị sẵn.

* Bố mẹ anh đâu?

Thoạt nhìn xem ra tinh thần anh không được tốt lắm, mơ mơ màng màng nhận tờ giấy tôi đưa ra, nhìn một chút, sau đó nhắm mắt lắc đầu, rồi lại tự động bò lên giường.

Lắc đầu? Ý là không ở nhà?

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hơi mới ra được đến một nửa lại lần thứ hai đông cứng trong cơ thể, nhìn anh cau mày nằm trên giường, tôi sợ đến mức suýt nữa nhảy dựng lên — trời ạ! Đây... đây lẽ nào chính là cô nam quả nữ cùng phòng trong truyền thuyết?!!!!

Bình tĩnh một chút! Đừng căng thẳng!

Nhìn dáng vẻ yếu ớt bệnh tật của anh lúc này, có vẻ ngay cả con gián cũng đánh không lại, căn bản không có bất cứ lực sát thương nào nha!

Lần này tôi hoàn toàn yên tâm, lại ngẩng đầu nhìn, wow! Tên nhóc này muốn mở cửa hàng bán sách hay sao, chiếm cả một bờ tường của căn phòng là một giá sách lớn siêu cấp, bên trên nhét đầy sách, quá dọa người! Trời ạ, lại còn có rất nhiều sách xuất bản có số lượng trước đây nữa a, anh mua được từ chỗ nào vậy! Người này đúng là không thể nhìn tướng mạo! Chỉ cần trộm mấy cuốn sách không xuất bản nữa là có thể phát tài nha!

Căn phòng của anh thật sự rất đơn giản, đồ dùng trong phòng đều là hai màu đen trắng. Chỉ có cái giá sách dễ thấy nhất, thứ hai là giá vẽ dựng trong góc và một đồng tranh vẽ treo trên tường hoặc dựng trên tường, trên bàn học còn có một chiếc máy tính, nhưng không có loa. Xem ra người không nghe được gì cũng có cái lợi, ít nhất cũng có thể tiết kiệm được tiền mua giàn âm thanh.

Tôi vỗ vỗ mặt mình, hiện tại dường như không phải lúc để suy nghĩ miên man. Nhìn anh nằm trên giường, gương mặt vì bị bệnh mà đỏ lên, tôi cảm thấy thật đau lòng.

* Đã uống thuốc chưa?

Tuy biết lúc này không nên quấy rầy anh nghỉ ngơi, nhưng tôi thật sự lo lắng. Xem ra anh rất khó chịu.

Không ngờ tên thiếu muối này lại lắc đầu với tôi, tôi vội vàng viết xuống câu hỏi mới, còn mang theo chút trách cứ: * Vì sao không uống thuốc? Đồ ngốc! Không uống thuốc sao khỏi bệnh được!

Anh xem xong lại lắc đầu, lần này tôi thật sự nhìn không hiểu. Vì vậy anh nhận bút trong tay tôi: - Thuốc không thể uống vậy, dù sao một thời gian là sẽ khỏi.

Nhìn thấy mấy chữ kia, trông mắt tôi suýt chút nữa rơi xuống. Không nên, không nên! Hiện giờ anh đang bị bệnh nha, tôi không thể xách cổ áo đánh người được! Cố gắng làm mình bình tĩnh, sau đó tôi thở sâu, lộ ra một nụ cười khoan dung, liên tục dụ dỗ lừa gạt anh uống thuốc.

Nhưng tên nhóc thối này lại thế nào cũng không chịu uống thuốc! Tôi nói được rồi, thuốc tây không thể uống vậy, vậy cho anh uống đông y có vẻ vô hại nha!

Kết quả sắc mặt anh đại biến, trực tiếp chui vào chăn không chịu đi ra!

Tôi biết anh sợ thuốc đắng. Như là trà lạnh, người Quảng Đông hầu như uống từ nhỏ đến lớn. Nhớ lúc trước cùng anh ăn M xong, tôi muốn đi uống trà lạnh giải nhiệt. Khi đó, gương mặt ngây ngô của anh lập tức ngửa lên trời, vẻ mặt thay đổi, sống chết lắc đầu.

Nhưng ngay cả sinh bệnh cũng ngang bướng không chịu uống thuốc thì làm loạn quá rồi. Tôi tức đến mức thật sự muốn đâm một đâm làm anh bất tỉnh rồi nhét thuốc vào miệng.

Cuối cùng, tôi đem hết thủ đoạn cường ép dụ dỗ mới khiến cho anh uống một viên thuốc hạ sốt. Vì để cho anh uống thuốc, tôi còn đặc biệt nấu một nồi cháo trắng. Lần đầu tiên trong đời tiểu thư đây xuống bếp nấu cháo, anh nên cảm động quỳ xuống dập đầu gọi nữ vương mới đúng, không được nhổ cháo của tôi ra! Không được nôn mửa! Ăn sạch toàn bộ cho tôi!

Biết anh uống thuốc và ăn cháo xong, giờ đang ngủ tôi mới ra về.

Tuy nhiên thái độ cứng rắn ép buộc anh uống thuốc của tôi cũng tốt. Sáng sớm hôm sau, anh gửi cho tôi một tin nhắn nói đã hạ sốt.

Tôi cười với cái di động đến mức ngũ quan biến hình, đặc ý viết: * Anh xem, may mà có cháo tình yêu và thuốc hạ sốt của em nha! Lần sau không được không uống thuốc nhớ chưa, anh bạn nhỏ.

Không ngờ lần này tôi phải đợi thật lâu mới thấy anh trả lời, mở tin nhắn ra, chỉ có một câu: - Nếu có thể, ý anh là nếu em không giận, xin em đừng nấu cháo nữa. Nếu thuận tiện, tốt nhất cả đời này em đừng nấu cháo nữa, cảm ơn.

Khốn kiếp! Ý là cháo của tôi siêu cấp khó ăn sao?

Đáng ghét! Sau này dù anh có quỳ trên mặt đất cầu xin tôi cũng đừng mơ tôi lại nấu cho anh ăn!

Mặc dù muốn bày ra chút sắc mặt với cái tên không có chút hiểu biết về giám định mỹ thực này, nhưng mỗi lần nhìn đến nụ cười mỉm như có như không của anh, quân lính của tôi lại tan rã một cách đơn giản. Người ta cười thật dễ dàng, hoàn toàn không để ý đến cảm giác của người khác. Thật đáng ghét! Không nghe được cũng không thể hưởng đặc quyền như thế a!

Sau khi cùng nhau trải qua lễ Giáng Sinh và tết Nguyên Đán, khoảng cách giữa chúng tôi càng ngày càng gần, gần đến mức tôi chỉ cần nhắc mắt là có thể nhìn thấy đường giới hạn tôi không thể vượt qua cũng không cách nào vượt qua kia, ngay tại bên chân tôi.

Tôi bắt đầu học được rất nhiều những chi tiết nhỏ.

Phim ảnh và chương trình TV nhất định phải có phụ đề rõ ràng, nếu anh muốn xem thứ gì đó mà không có phụ đề, trong lòng tôi sẽ không ngừng chửi bới viên chức Trung Hoa dân quốc thiếu quan tâm đối với người khuyết tật. Âm nhạc, hí kịch,... những tiết mục này chúng tôi đều không xem. Tôi phát hiện những thứ có thể xem thật sự rất ít, khó trách anh thích đọc sách.

Tôi không nói cho anh, khi xem TV hay xem phim, tôi đều chỉnh âm thanh tới mức yên lặng. Khi anh có gì không hiểu hỏi tôi, tôi cũng không rõ. Anh nghi ngờ nhìn tôi, tôi viết lên giấy rằng năng lực biên kịch kém.

Tôi cố hết sức cùng anh đi mua những gì anh cần, bởi vì anh không biết mặc cả.

Mỗi lần thấy anh qua đường tôi đều sợ tới mức hồn bay phách tán, như đang xem phim kinh dị.

Chỉ những khi bố mẹ anh không ở nhà tôi mới dám đến nhà anh. Hiện giờ khoa học rất phát triển, có rất nhiều thứ mới mẻ dành cho người khuyết tật, ví dụ như trên điện thoại của nhà anh thật ra có cảm ứng với chuông cửa, chỉ cần có người ấn chuông sẽ rung. Nhưng có một số thứ không thể cải biến được. Mỗi lần điện thoại kêu anh đều không có phản ứng gì, cho đến khi điện thoại chuyển thành trạng thái để lại lời nhắn tôi mới nghe được giọng nói của bố anh.

Tôi tưởng tượng, nếu anh có thể phát ra âm thanh, có phải là một giọng nói vừa trầm thấp lại từ tính hay không.

Nhưng tôi vĩnh viễn đều không được nghe.

- Sao vậy?

Anh phát hiện tôi đang nhìn chăm chăm ra sau, lại không biết tôi đang chú ý đến máy điện thoại.

* Không có gì.

Tôi biết, chúng tôi là người của hai thế giới. Tuy tôi sớm đã biết như vậy nhưng vẫn không cách nào kịp thời thích ứng những thói quen sinh hoạt chênh lệch.

Có đôi khi tôi sẽ từ phía sau ôm lấy anh, dọa anh hoảng sợ. Việc này rất dễ, bởi vì anh không nghe thấy gì, mặc kệ tôi có đập mấy cái bình hoa, dẫm phải mấy cái đuôi chó phía sau anh, anh đều không biết.

Thật ra cũng không phải tôi thật sự muốn dọa anh, tôi chỉ muốn nghĩ một lý do để có thể công khai ôm anh một cái.

Cũng có đôi khi, tôi sẽ quát to một tiếng phía sau anh, sau đó nhìn bóng lưng không nhúc nhích cũng không phản ứng của anh. Lúc này tôi sẽ cảm thấy mình giống như một người ngoài hành tinh tới nghiên cứu một người tinh thần khác thường. Nếu gọi hơn nữa, mắt tôi sẽ bắt đầu ướt ướt.

Tôi chỉ mong có một lần có thể nhìn thấy anh bị dọa đến nhảy dựng lên, sau đó quay đầu lại.

Nhưng, Eột lần cũng không có.

Tôi nói với anh tôi sẽ đi học ngôn ngữ của người câm điếc, bị anh từ chối.

- Học thủ ngữ rất khó, hơn nữa phải học rất lâu.

* Nhưng luôn luôn dùng bút nói chuyện rất không tiện.

Anh mỉm cười: - Quên đi, em không cần phải đi học, dùng bút nói cũng được.

Vì sao không cần phải học? Bởi vì chúng tôi chỉ là bạn bè sao? Vậy nếu chúng tôi vượt lên mức bạn bè thì sao?

Tôi không dám hỏi, tôi vẫn không dám vượt qua giới hạn kia, ở bên dưới vách núi chính là vực sâu không đáy.

Tôi chưa bao giờ nghe anh oán hận số phận bất công, nhưng tôi lại cực kỳ oán hận trong lòng: trên trái đất nhiều người như vậy, vì sao nhất định phải là anh?

- Nếu nói anh chưa từng oán hận, đó là lời nói dối. Nhưng khi anh học tiểu học đã xảy ra một chuyện làm anh thay đổi.

* Là chuyện gì?

- Khi học tiểu học, anh phát hiện có rất nhiều bạn cùng lớp đều đến từ cô nhi viện, anh mới biết thì ra có rất nhiều đứa trẻ sinh ra không trọn vẹn liền bị bố mẹ vứt bỏ. Nhưng bố mẹ anh không như vậy, bọn họ rất yêu anh, cũng rất chăm lo cho anh, vì anh mà hao tổn rất nhiều sức lực. Một điều nho nhỏ như vậy cũng đã đủ cho anh kiêu ngạo. Anh nghĩ ông trời tương đối công bằng, tuy anh thiếu sót một vài thứ nhưng anh cũng có được nhiều thứ hơn những người khác.

Tôi không cách nào trả lời anh, bởi vì tôi dù sao vẫn còn oán giận, vì anh mà oán giận.

Tôi lại hỏi: * Không nghe được âm thanh rốt cuộc là cảm giác thế nào?

Anh hỏi ngược lại tôi: - Vậy trước tiên em nói cho anh nghe được âm thanh là cảm giác thế nào?

* Chính là cảm giác rất lao xao.

- Vậy lao xao là cảm giác như thế nào?

* Cảm giác giống như rất nhiều ruồi muỗi không ngừng bay xung quanh.

- Rất nhiều ruồi muỗi không ngừng bay xung quanh là cảm giác như thế nào?

* Chính là...

Tôi không còn cách nào khác, gơ quyển vở lên đỉnh đầu:

* Em đầu hàng! Xin lỗi, em không bao giờ hỏi loại vấn đề ngu ngốc này nữa!

Anh cười cười, đưa tay đặt lên đỉnh đầu tôi xoa xoa. Giống như thầy giáo đang khen thưởng học sinh, nhưng tôi chưa từng được thầy giáo khen thưởng, vì vậy anh là người đầu tiên ngoại trừ bố tôi xoa đầu tôi.

Có lẽ quan hệ giữa tôi và anh vốn có cảm giác anh trai và em gái, thầy giáo và học sinh.

Tôi đây có chỗ nào giống em gái và học sinh tiểu học sao?

Tôi biết giữa tôi và anh có một vài thứ nẩy mầm, nhưng tôi không dám đi tưới nước, cũng không dám đi trồng hoa, tôi sợ khi hoa nở sẽ không giống như những gì tôi đã nghĩ, hoặc có thể cũng chẳng trồng ra được loại hoa gì.

Tôi vốn là người nghĩ đến cái gì sẽ lập tức đi làm, nay ngược lại lại bị buộc chặt một chỗ không dám động đậy. Tôi không biết rốt cuộc tôi đang sợ anh hay sợ chính tôi, hay là sợ cái ranh giới chật hẹp chỉ cần muốn là có thể vượt qua giữa chúng tôi.

Tôi bắt đầu chán ghét chính mình.

Tết Nguyên Đán qua đi, rất nhanh đã tới cuộc thi cuối kỳ và kỳ nghỉ đông. Những ngày cuộc thi tới gần, tôi lại bắt đầu hành vi điên cuồng ôm chân Phật tổ, chín đầu trâu cũng không kéo ra nổi. Cửu Du muốn túm tôi cùng tham gia “hiệp hội đoán đề”, tôi lại mang theo sách to sách nhỏ cùng tài liệu ôn tập, chạy tới nhà anh. Tốt xấu gì anh cũng có bằng cấp chính quy, trình độ tiếng Anh lại cao, tuy không giúp được cho cuộc thi nghe và nói nhưng về phần ngữ pháp anh là cao thủ nha!

Anh cũng không để tâm, để ra một chiếc bàn nhỏ cho tôi ôn tập, khi ôn tập tiếng Anh sẽ trực tiếp trở thành gia sư riêng của tôi. Mỗi khi cảm giác được độ ấm và hơi thở của anh ngồi bên tôi, tất cả những lo lắng của tôi giống như đèn tiêu tan, có một cảm giác yên tâm trước nay chưa từng có. Nhưng một cuộc điện thoại của Cửu Du làm cho tôi giật mình tâm thần bất định.

Vừa cầm điện thoại lên, chợt nghe đến Cửu Du to giọng quát: “Nha đầu chết tiệt kia, lại điên khùng chạy đi đâu? Gọi cậu đi đoán đề lại chuồn mất, cậu có biết hội trưởng của “hiệp hội đoán đề” là thầy giáo đoán đề nổi danh không, tớ thật vất vả dùng thủ đoạn vừa hối lộ vừa uy hiếp mới ghi danh được cho hai người chúng ta, con nhóc này còn dám chạy!”

“Tớ... Tớ ở... ở...” Tôi lo lắng gãi đầu, nhìn anh đang ở bên cạnh đặt bút xuống ý nói tôi cứ từ từ nghe điện, đột nhiên tôi có chút chợt dạ: “Tớ đương nhiên là đang ôn bài! Không thì còn thể nào nữa, lẽ nào cậu nghĩ ở thời điểm này mà tớ còn có thể lang thang ra ngoài tản bộ, như tên cá biệt dụ dỗ con gái nhà lành chắc?”

“Hừ!” Cửu Du vốn thông minh dường như luôn luôn có cách nhìn ra đầu mối từ một đũa không biết nói dối là tôi: “Dù có cho tiền cậu cũng chẳng dám dụ dỗ con gái nhà người ta, chỉ sợ cậu lại dụ dỗ... Hừ! Hiện tại bản cô nương rất vội, không nói tỉ mỉ với cậu, trở về sẽ tìm cậu tính sổ! Chính cậu tự giải quyết cho tốt, cẩn thận muộn rồi mới hối hận!” Nói xong cũng không chờ tôi trả lời lập tức ngắt điện thoại. Thật không hổ là Cửu Du, quả nhiên có phong độ hiệp nữ.

Nhưng hiện tại hình như không phải thời gian để bội phục. Tôi xoa mồ hôi lạnh trên trán, nhìn sang anh vẫn đang không hiểu gì bên cạnh, viết xuống: * Được rồi, có thể tiếp tục đề tiếp theo.

- Có việc sao? Nhìn em hình như có chút không yên lòng.

* Không có việc gì, không có việc gì. Ha ha, yên tâm đi!

Vì sợ người khác nhìn trúng tim đen, tôi còn giả bộ phóng khoáng vỗ lên lưng anh một cái, kết quả hại anh liên tục ho khan.

- Lần sau, xin nhẹ tay một chút.

Tôi xấu hổ gật đầu rồi lại cười lớn.

Mặc dù chọc cho Cửu Du có chút khó chịu, nhưng có lẽ ngày thường tôi làm không ít chuyện tốt, Phật tổ đại nhân cũng rất cố gắng giữ mặt mũi, lại có người nào đó kiên trì giáo dục, rốt cuộc kỳ thi cuối kỳ toàn bộ miễn cưỡng PASS. Thật vất vả học phụ đạo nốt một buổi cuối cùng, tôi mệt nhoài đến mức sắp nằm lắn ra sàn nhà, vừa mới định quay về ký túc xá thu dọn hành lý, Cửu Du bỗng nhiên gọi tôi lại.

“Ra đằng sau trường uống nước, chúng ta nói chuyện.” Cửu Du mang một vẻ mặt không cho phép từ chối, tôi chỉ có thể đi theo phía sau cô ấy. Tình cảnh này giống như bị xã hội đen hẹn ra giải quyết.

Sắp đến kỳ nghỉ, cổng sau của trường tụ tập tốp năm tốp ba sinh viên, vội vàng mua đông mua tây, vội vàng chuẩn bị hai tháng tạE biệt cầu hỉ thước, náo nhiệt tưng bừng. Chúng tôi thật vất vả mới tìm được một góc, gọi hai món đồ uống nóng.

“Sao vậy? Sao sắc mặt nghiêm túc như thế? Chẳng lẽ cậu có môn nào trượt?” Tôi cười cười, vẻ mặt nghiêm túc của cô ấy làm tôi hoài nghi có phải mình đã đụng phải chị em sinh đôi của cô ấy hay không.

Cửu Du trừng mắt nhìn tôi, vẫn không mở miệng, bỗng nhiên phun ra một câu: “Cậu và anh ta đang qua lại sao?”

“Sao? Anh ta?” Tôi suýt chút nữa bị một ngụm nước trái cây làm sặc chết. Phi phi! Thiếu chút nữa ngày mai sẽ có đầu tin: một nữ sinh đại học ngay ngày đầu tiên nghỉ đông bị sặc chết vì nước trái cây, di ngôn trước khi chết “đừng... chạm vào... nước trái cây của tôi!”

“Đừng giả vờ! Chính là người cầm đũa trong bệnh viện trước năm học! Bình thường cứ ba ngày là có hai ngày không biết cậu chạy đi đâu, lại đến khuya mới về ký túc xá, thật ra đi tìm anh ta chứ gì!”

Tôi lần đầu tiên nhìn thấy Cửu Du trước giờ vẫn cười khanh khách lại biết gằm rú, không khỏi ngáy cả người. Một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Đừng gọi anh ấy là người cáE điếc, anh ấy ngoại trừ không nghe được cũng không nói được thì không khác gì người bình thường.”

“Vậy cậu thừa nhận rồi?! Trời ạ, Hiểu Toàn, cậu điên rồi! Đó là một người tàn tật, là người có chỗ thiếu hụt, cậu... Thường ngày cậu thông minh như vậy, vì sao đến chuyện quan trọng thì lại hồ đồ như thế! Chẳng phải tớ sớm đã nói với cậu, người kia không thể nói đến chuyện yêu đương!”

Tôi không nhìn Cửu Du đang kích động, ngược lại cúi đầu khuấy nước trái cây trong cốc: “Tớ biết.”

“Cậu biết?! Cậu biết cái quỷ! Cậu biết thì đã không ở cùng anh ta! Cậu... Cậu thật sự tức chết tớ mà!” Cửu Du nhìn tôi vô cùng bình tĩnh mà có chút tức giận. Nhìn vẻ mặt của cô ấy có lẽ chỉ hận không thể cho tôi hai cái tát rồi một cước sút tôi ra khỏi dải ngân hà.

Tôi lẳng lặng nhìn nước trái cây đang xoay tròn trong cốc, lại xoay tròn, vòng xoáy càng ngày càng chậm, cho đến khi dòng nước ngừng lại tôi mới ngẩng đầu nhìn gương mặt bạn tốt trước nay không thích nhiều lời: “Nhưng, tớ thích anh ấy.”

“Nhiều đàn ông như vậy cho cậu chọn, cậu lại chọn một người tàn tật!”

“Tớ chính là thích anh ấy.”

“Đây chỉ là kích động nhất thời của cậu! Cậu có từng suy nghĩ hay chưa, cùng một người như vậy, thời gian tới phải làm sao bây giờ?”

“Tớ vẫn là thích anh ấy.”

“Cậu thật sự cho rằng hai người có thể tiếp tục sao? Rất nhanh thôi, cậu sẽ mệt mỏi, cuối cùng cũng chỉ đạt được một kết quả không vui thôi! Đến lúc đó cậu chỉ biết khóc!”

“Tớ biết. Nhưng cho dù trên đời còn rất nhiều đàn ông tốt, thì vẫn sẽ không có tương lai, vẫn sẽ mệt đến chết đi, vẫn không phải là người mà tớ thích,” Tôi nhìn chăm chú vào mắt Cửu Du, cũng chính là nhìn vào tận cùng nội tâm mình: “Tớ vẫn chỉ thích một mình anh ấy.”

Tớ xin cậu, xin cậu hãy cho tớ một chút dũng khí.

Chỉ cần một chút là được rồi.

Để tớ có thể vượt qua giới hạn tầm tối sâu thẳm kia.

Cửu Du không nói nữa, chỉ nhìn thẳng vào mắt tôi, cuối cùng vô lực ngã lên ghế: “Tớ đầu hàng. Mặc kệ cậu đi, sau này đau khổ cũng đừng tìm tớ khóc lóc kể lể.”

“Cửu Du!” Tôi cười ôm cô ấy làm nũng: “Tớ biết cậu là người đối xử với tớ tốt nhất mà.”

“Đừng tới đây! Đừng có cọ đi cọ lại trên người tớ, buồn nôn muốn chết! Tớ cảnh cáo cậu, tớ vẫn không tán thành, chỉ là không biết làm thế nào với cậu thôi! Chuyện này tớ vẫn kiên quyết phản đối!”

“Nói đến đây, là cậu tìm tớ ra, đồ uống này hẳn là cậu mời chứ?”

“Đừng nằm mơ! Hại tớ lo lắng cho cậu như thế, là cậu mời tớ mới đúng!”

“Nhưng, vị phụ nhân này, sắp tới kỳ nghỉ rồi, tình hình kinh tế của tớ rất túng thiếu nha...”

Tôi cười khúc khích, nhưng cuộc đối thoại ngày hôm nay cũng không phải không khiến lòng tôi hoảng sợ, như lâm vào cuộc chiến.

Đúng vậy, về tình yêu.

Chúng tôi đều cần dũng khí rất lớn.~*~Hết chương 4

5. Chương 05

Chương thứ năm

Kỳ nghỉ đông của cuộc sống đại học năm thứ ba cứ tới như vậy. Sau khi nghỉ đông bắt đầu, tôi lại càng có nhiều thời gian ở cùng anh, nhưng mẹ tôi lại không cam lòng để tôi nhàn rỗi ở nhà, chưa hỏi ý kiến tôi đã đăng kí cho tôi một lớp học thêm, tôi tức giận đến mức muốn chửi bậy rồi lại không dám chửi.

Không sai. Đối với sự răn dạy không ngừng của bố mẹ, cho tới nay tôi vẫn không có dũng khí phản bác.

Ai bảo tôi là đứa con gái không giúp bọn họ giữ gìn thể diện.

Lòng tôi đột nhiên sợ hãi, nếu như... Nếu như... bố mẹ tôi biết sự tồn tại của anh...

Tôi thật sự không dám tưởng tượng loại hình ảnh máu me đao kiếm kinh khủng này. Chỉ có cẩn thận, thật cẩn thận, tuyệt đối không thể bị phát hiện.

Nếu như có thể, tôi thật muốn dọn ra ngoài, ở trong này thật sự không tiện.

Khi tôi đang suy nghĩ việc này, tôi cũng phát hiện tôi dần dần nghiêng về phía anh, lấy anh làm trung tâm. Khi ở cùng Cửu Du cũng nghiêng về phía anh, trước mặt bố mẹ cũng nghiêng về phía anh, cho dù tự đối mặt với bản thân tôi cũng luôn luôn lấy anh làm ưu tiên.

Quá điên cuồng rồi.

Cho dù biết sự việc đã tới sát cạnh vách núi nguy hiểm, tôi vẫn hoàn toàn không có ý định phanh lại. Tình nguyện rơi thẳng xuống vực sâu cũng kiên quyết không quay đầu.

Người xưa nói rất đúng, cái này gọi là khí thế có dùng chín đầu trâu cũng không kéo lại được.

So với cái lớp học thêm gì đó, trái lại tôi càng bắt đầu nhiệt huyết viết tiểu thuyết mới. Kết quả một ngày nào đó, khi đến nhà một người nào đó mượn sách, bị người nào đó phát hiện ra bản nháp, người nào đó kiên quyết muốn đọc tiểu thuyết của tôi. Tôi bĩu môi, người nào đó kiên quyết; tôi lại mếu máo, người nào đó vẫn kiên quyết; tôi hết lần này đến lần khác bĩu rồi lại bĩu, người nào đó viết cho tôi một câu: - Còn bĩu nữa sẽ biến thành lạp xưởng.

Tôi hung hăng trừng mắt liếc anh, ông trời nói rất đúng: không có việc gì không nên thiếu tình người ta. Tôi đáng thương trong khi ôn tập đã thiếu rất nhiều ân tình trâu ngựa của người ta, cuối cùng chỉ có thể không cam lòng lấy quyển sổ ra.

Trong mắt anh có chút ý cười, mở ghi chép của tôi ra.

* Sao Bắc Đẩu chậm rãi hạ xuống hướng Tây Bắc, Tây Bắc bán cầu lại lần nữa hòa vào ánh nắng mặt trời, ngay khi kim dài của đồng hồ chỉ tới vị trí đã định, cái kim hình tròn bắt đầu mạnh mẽ chuyển động, phát ra những âm thanh chói tai. Thiếu Ngã không muốn mở mắt, ấn xuống chiếc đồng hồ phát ra tiếng động lớn, đuổi người: “A... Nhanh như vậy đã sáng... Trái đất không thể quay chậm một chút sao?”

...

Anh “phụt” cười, cười như câu chuyện kia buồn cười lắm vậy.

- Em viết tiểu thuyết thật kỳ quái.

Tôi gãi gãi đầu.

* Kỳ quái, tất cả mọi người đều nói như vậy. Thật ra em chỉ đổi một góc độ quan sát mới thôi mà, trời đã sáng vì sao nhất định phải viết là “trời đã sáng” chứ.

Anh che miệng, vẫn là không ngừng cười trộm, vỗ vỗ cái gáy tôi rồi lại viết xuống một câu.

- Tiểu thuyết viết xong nhớ đưa cho anh đọc.

Anh xoay người đi pha cà phê mà vẫn còn không ngừng cười.

Đáng ghét! Anh làm như tôi đang viết truyện cười sao?

Nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của anh, nhìn động tác chậm rãi pha cà phê của anh, nhìn chất lỏng màu nâu vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, tôi đột nhiên mất đi sự tức giận. Tôi nhắc bút lên. Khi anh nhét cốc cà phê vào trong tay tôi, tôi cũng giờ quyển sổ trước mặt anh.

* Chúng ta hãy luôn luôn, luôn luôn, luôn luôn tốt đẹp thế này, được không?

Anh nghi hoặc nhìn tôi, khác với vẻ thư thái thanh nhã của anh, tôi thô lỗ ngồi xổm trên sofa, nhìn thẳng vào hai mắt anh, không dời một giây.

Anh hiển nhiên không rõ vì sao tôi bất chợt phun ra một câu như thế.

Nhưng trong lòng tôi không hiểu sao bỗng nôn nóng sợ hãi. Nhìn đôi mắt sáng của anh, sợ hãi trong lòng không ngừng tăng theo từng giây. Tôi không biết chính mình đang sợ cái gì, hoặc có lẽ, thật sự có rất nhiều thứ khiến tôi sợ hãi bất an.

Bởi vì anh, bởi vì tôi. Bởi vì chúng tôi.

Em xin anh, đồng ý với em, được không?

Chúng ta phải luôn luôn tốt đẹp như vậy. Không cần nói cái gì yêu hay không yêu, không cần lo lắng cái gì bạn trai bạn gái, chỉ cần vì vui vẻ mà luôn luôn ở bên nhau. Không cần lo lắng đến con mắt người đời, không cần lo lắng đến tàn tật hay khỏe mạnh, không cần lo lắng đến sự phản đối của người khác, không cần lo lắng đến tương lai.

Mặc kệ bất cứ ai nói cái gì.

Em cũng sẽ không rời bỏ anh.

Chỉ cần chúng ta còn vui vẻ như thế này, thì em có thể không quan tâm đến lời bàn tán của bất cứ ai.

Mặc kệ là ai.

Tôi lẳng lặng ngồi xổm trên sofa nhìn anh. Đường như anh cũng nhìn ra những lo nghĩ của tôi, lần thứ hai nhìn quẩn vở trong tay, trong mắt giống như hiện lên cái gì đó, sau đó nhẹ nhàng nhận lấy bút trong tay tôi.

- Được, anh đồng ý với em.

- Chúng ta sẽ vĩnh viễn tốt đẹp như thế này.

Ánh dương ngoài cửa sổ từ từ chiếu đến, khắc trên màu da trắng đến trong suốt của anh, hình thành những ánh sáng màu cam nhạt. Trong đôi mắt sâu thẳm kia tràn đầy yêu chiều, dường như còn mang theo một tia đau khổ khó hiểu, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười mỉm dịu dàng vô địch từ trước đến nay, giống như tất cả mọi thứ không tiếng động và dịu dàng thoải mái đều ngưng đọng trên đôi môi đó.

Trong một giây đó, trái tim tôi như say.

Đối với đứa bé lớn yên lặng này, chính là từ lần đầu tiên ánh mắt tôi nhìn thấy anh, tôi đã nhất định mình sẽ bị chìm vào trong cảm giác say mê này.

Không sao.

Không nghe được dù chỉ một câu nói của tôi, không sao.

Không cách nào nói với tôi một câu, cũng không sao.

Không có tương lai, không sao.

Hai thế giới khác nhau, không sao.

Mọi người phản đối, đều không sao.

Bởi vì, anh đã đồng ý với tôi.

Chỉ cần anh đồng ý với tôi: chúng ta sẽ luôn luôn tốt đẹp như thế này.

Như vậy, chúng ta sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn tốt đẹp, sẽ không thay đổi.

Tôi hít hít mũi, quẩn vở trong tay giống như nặng nghìn cân, đôi mắt lại ảm ướt. Thân thể cứng nhắc cuối cùng cũng mềm xuống, mềm nhũn dựa vào sofa, cái đầu không nghe lời ngã vào vai anh. Cứ như vậy, khoảng cách giữa chúng tôi đột nhiên được kéo lại gần.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, vẫn như một người anh trai yêu chiều em gái.

Thế nhưng, em xin anh, xin thời gian vĩnh viễn dừng tại lúc này.

Tôi đã không muốn suy nghĩ về những chuyện sau này nữa.

Cứ như thế nhắm mắt lại, cái gì cũng không nghĩ...

“Reng reng reng...”

Chết tiệt! Giờ khắc lãng mạn ngàn năm có một như thế, đầu heo nào dám sát phong cảnh như vậy! Tôi tức giận cầm di động lên nhìn, được lắm, thì ra là một cái đầu heo tên là Trần Cửu Du! Tôi vừa nhận điện thoại đã điên cuồng hét lên: “Cửu Du chết tiệt, có biết làm phiền người khác nói chuyện yêu đương sẽ bị sét đánh không, cẩn thận đánh hủy dung cậu!”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười hả hê: “Tớ kệ cậu! Hừ, làm phiền đấy, cứ muốn làm phiền cậu đấy! Tớ đã sớm nói tớ còn phản đối đấy!”

“Cậu nha, sớm muộn gì cũng bị lôi xuống địa ngục!”

“Địa ngục gì cũng phải hát xong K mới xuống! Nha đầu thối, có phải đã quên chiều nay chiến đấu tranh ngôi vua K không! Một đám cao thủ đang đẳng đẳng sát khí chờ chúng ta này, con nhóc cậu chỉ lo nói chuyện yêu đương! A, nhầm, quên mất hai người không thể ‘đâm’ cũng không thể ‘nói’, không thể nào nói chuyện yêu đương nha!”

Cửu Du chết tiệt, chưa nhảy xuống vực chưa biết vực sâu! Sớm muộn gì ta cũng cường bạo mi!

Nhưng thời gian ở chung tốt như vậy, tôi thật sự không bỏ qua được. Hiếm khi nào ngẩng đầu đã thấy anh viết viết, sau đó gờ lên: - Đi chơi với bạn đi, không cần lo cho anh.

Kỳ quái, vì sao anh biết nội dung cuộc nói chuyện của tôi?

Nghi hoặc đến mức sau khi nói qua loa với Cửu Du, tôi vội hỏi anh, không ngờ anh lại chỉ chỉ môi tôi: - Khi mặt đối mặt nói chuyện, nói không quá nhanh, từ ngữ đơn giản, anh có thể đọc được thần ngữ rõ ràng.

(Thần ngữ: là cách đọc chuyển động môi)

Trời ạ! Thật là lợi hại nha!

* Em còn tưởng thần ngữ chỉ có mấy cao thủ chỉ số IQ cao trên phim ảnh mới dùng, không ngờ trước mặt lại có một cao thủ! Tiểu nhân thật sự có mắt như mù, không ngờ đại nhân còn có kỹ xảo phá án cao cấp như vậy, đại nhân chớ trách!

Vừa cố làm ra vẻ khen tặng, tôi vừa lật lại ký ức trong đầu, không biết đã nói khoác gì trước mặt núi Thái Sơn đại nhân hay chưa... Đầu năm nay thật nhiều cao thủ, không ngờ cái tên mặt mũi chẳng có gì đặc biệt trước mặt cũng là một đại siêu nhân.

Anh lại cười: - Mông ngựa giữ lại trong bụng em đi, bạn em đang đợi, mau đi đi.

Nói xong rồi tiến tôi ra cửa. Ai~, tôi còn một bụng lời thoại chân chó dáo dạt còn chưa thể hiện ra đâu, quá không phúc hậu rồi!

Trước khi chia tay, tôi vươn ngón út về phía anh. Nếu có thể đồng ý với tôi, vậy ngoắc tay một cái cũng không có vấn đề gì đi.

Nhưng anh lại do dự. Nhìn ngón út tôi vươn tới, lơ lửng một lúc lâu anh mới chậm rãi vươn ngón út. Tay chạm tay, ấm nóng.

Ngoắc tay rồi, giao hẹn rồi.

Chúng tôi sẽ một đời một kiếp.

Ngẩng đầu, tôi nghĩ anh đại khái là từ lâu đã phát hiện tôi thích anh, hai chúng tôi có lẽ đều như nhau.

Đây chỉ là một vấn đề nhưng cũng không đơn giản như vậy.

Nhưng không sao.

Chỉ cần có dũng khí.

Tôi sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn.

Hai chúng tôi đều biết vậy.

Những ngày đi học đều trôi qua chậm rãi thong thả như sên bò, nhưng gần một tháng nghỉ lại bay qua với tốc độ ánh sáng. Giống như vừa hô to nghỉ rồi, vừa mới bị mẹ ép đi tới khóa học thêm gì đó, vừa mới cho rằng có thể có nhiều thời gian ở cùng ai đó, vừa mới bị Cửu Du kéo đi hát cho hả giận, vừa mới rống ra âm thanh hại người đệ nhất độc thủ, nghỉ đông đã kết thúc như thế.

Tôi cầm micrô, chỉ ngáy ngốc nghe bọn họ hỏi bài tập nghỉ đông đã làm được bao nhiêu. Trời ạ! Bài tập nghỉ đông a!!

Xong! Công trình ba ngày theo đuổi suốt đêm trước mỗi lần khai giảng lại bắt đầu.

Ngày đầu tiên khai giảng trở về ký túc xá, là anh giúp tôi mang hàng lý tới. Cửu Du cũng giúp đỡ nhưng lại cố ý nhả mặt với anh, may mà anh chỉ ngăn người rồi lập tức nở nụ cười, cũng không để trong lòng.

Bạn cùng học cũng có mấy người đã sớm biết anh, nhất là mấy người trong ký túc xá của tôi, rốt cuộc không có cách nào giấu diếm nữa, hơn nữa tôi cũng không cố gắng giấu diếm.

Tôi biết, bọn họ đều ở sau lưng cười tôi khờ khạo.

Tôi không muốn bắt bẻ, hoặc là, chuyện này vốn không có cái gì đáng bắt bẻ.

Nhưng có lẽ một ngày nào đó mẹ tôi gọi điện tới ký túc xá có ai đó lỡ lời, có lẽ là có người vốn muốn mẹ tôi ngăn việc ngu ngốc này lại. Khi cuối tuần về nhà một mình, một trận đại hỏa kinh thiên động địa chờ tôi.

Mọi người nhìn thấy hổ và khủng long gầm thét rít gào chưa? Chưa thấy thì mau tới, nhà tôi đang có hai người, chậm chút nữa sẽ không thấy được nữa.

Trong bóng tối, hai thân ảnh kinh khủng cực lớn bao phủ lấy thân hình nhỏ bé yếu ớt là tôi — đương nhiên, thật ra tôi cũng không phải rất nhỏ, nói vậy chỉ để tăng thêm phần hiệu quả — ánh điện bên ngoài chợt lóe lên, giống như hai ác quỷ bò lên từ địa ngục trong truyền thuyết, hai gương mặt hung thần nhìn tôi chằm chằm.

“Con phải về trường có việc, con đi trước!” Tôi nhanh như chớp muốn lao ra cửa lại bị bà mẹ ác quỷ kéo lại: “Mày đừng hòng chạy, nói rõ ràng cho bố mẹ! Bạn học mày nói ai cũng đã biết, bây giờ là mày muốn làm bố mẹ tức chết sao!”

Con xin mẹ, hiện tại là thế kỷ hai mốt, mẹ cho là những năm đầu dân quốc, ở bên ngoài chạm phải tay một người cũng phải về báo cáo với bố mẹ sao? Trai chưa vợ gái chưa chồng yêu nhau là chuyện long trời lở đất chắc!

Đương nhiên, mấy câu nói ở trên nếu thật sự nói ra, kiểm trúc vốn trang trí trên tường đang ở trên tay bố tôi nhất định sẽ phát huy công dụng thứ hai của nó.

“Tình hình hiện tại của mày thế nào mày có biết không? Mày nhìn xem thành tích của mày là như thế nào, cũng dám học đòi người ta nói chuyện yêu đương!”

Vâng vâng! Xin đừng lại dùng gây trúc đập tường nữa, âm thanh thật dọa người.

“Mày thật sự là tức chết mẹ! Vì bởi ngày cứ ngâm mình trong đồng tiểu thuyết vớ vẩn nên mới có những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu!”

Vâng vâng! Hai vị bạn học, đây chẳng phải lời thoại kinh điển trong phim truyền hình lúc tám giờ sao? Chẳng lẽ tất cả lời thoại của tất cả bố mẹ khi quở trách đều như thế này? Sao chép? Đạo văn?

“Hơn nữa nha đầu chết tiệt này, người nhiều như vậy không chọn, lại cứ thích chọc vào một thằng nhóc tàn phế, mày điên rồi có phải không! Khó trách bình thường học hành kém như vậy, thì ra thật sự là một đứa ngốc!”

Bố tôi không có nhiều lời thoại như vậy, chỉ đứng bên cạnh vẫy kiểm trúc rống lên một câu: “Mày mau đi cắt đứt quan hệ cho bố! Sau này không cho ở lại trường nữa, xa thì xa, mỗi ngày học xong thì về nhà! Không được phép đi đâu! Di động cũng không được dùng!”

Điên rồi, còn phiên bản Lương Sơn Bá Trúc Anh Đài ư!

Trong suốt ba tiếng lên lớp giáo dục tư tưởng không ăn một hột cơm không uống một giọt nước, tôi vẫn cố hết sức tạo ra một hình tượng đứa trẻ biết thành tâm hối cải, còn phải chủ động rót trà pha nước để bọn họ có sức lực tiếp tục rít gào. Cuối cùng, sau khi kết thúc, tôi cầm áo khoác lên lập tức chạy ra khỏi cửa.

“Mày lại đi đâu a!” Mẹ tôi gần như muốn nổi trận lôi đình.

“Tìm Cửu Du! Hẹn con bé uống canh!”

Khi tôi nói xong câu này, người đã lao xuống hai tầng lầu, vì vậy câu nói phía sau của mẹ tôi: “Uống canh gì a! Muốn uống cái gì còn uống ở nhà người khác! Ở nhà không thể uống sao... Uống cái gì a...” Tôi cứ thẳng thắn không trả lời, có lẽ bà cũng chẳng nghe được.

Trên đường, tôi gọi điện cho Cửu Du, vừa nghe được giọng nói của cô ấy tôi lập tức liên thanh gào to: “Thảm rồi, thảm rồi, thảm rồi! Bố mẹ tớ biết rồi, còn điên cuồng văng nước miếng công kích tớ ba tiếng, bọn họ còn nói cái gì mà phải noi theo gia đình phong kiến, cái gì mà cấm túc, ngắt điện thoại a, viết huyết thư a, bỏ đói a, các loại linh tinh ấy... Cậu nói thế là thế nào a! Vừa rồi tớ nói muốn tới tìm cậu, con nhóc cậu đừng có chọc thủng lời nói dối của tớ đấy!”

Không ngờ đầu bên kia truyền đến tiếng cười đắc ý của Cửu Du: “Ha ha, tớ mặc kệ cậu, là nha đầu cậu chết cũng không hối cải! Cậu có bản lĩnh thì đi thuyết phục bố mẹ cậu đi, việc này cũng có chút đầu đầu ha!”

“Thuyết phục hai người kia? Còn khó hơn thuyết phục lão Ngọc để ly hôn với Vương lão bà! Nếu hai người kia có thể thuyết phục, tớ còn phải hưởng thụ hai mươi năm địa ngục với Tường Lâm tẩu sao? Cậu có biết vừa rồi bọn họ nói ra bao nhiêu đạo lý với tớ không a, tớ hoài nghi bọn họ đem toàn bộ sách về đức hạnh phụ nữ thời cổ đại ra đọc rồi ấy! Đây? Đây? Cậu có nghe tới nói không a?”

Đầu kia điện thoại đột nhiên yên lặng, sau khi tôi “này” đến n lần mới nghe được Cửu Du nhẹ giọng hỏi: “Cậu thật sự như vậy cũng không từ bỏ sao?”

Từ bỏ?

Cửu Du dường như thở dài một hơi vô cùng, vô cùng nhẹ: “Hiểu Toàn, tớ ấy, cũng không phải tớ cảm thấy anh ta không tốt. Nhưng cậu nói tớ thành kiến cũng được, hai người các cậu vĩnh viễn là người của hai thế giới. Nói như vậy có lẽ có chút khó nghe, nhưng sau này cậu nhất định sẽ hối hận, vô cùng, vô cùng hối hận!”

“Đến chết tớ cũng sẽ không hối hận!”

“Hiểu Toàn...”

“Tớ hiểu rõ ý tứ của cậu!” Tôi nắm chặt điện thoại: “Nếu hôm nay vị trí ngược lại, Trần Cửu Du cậu thích một người như thế, tớ cũng sẽ khuyên can cậu. Nhưng, Cửu Du, cậu không biết, bên cạnh anh ấy rất thoải mái. Thế giới dường như đều trở nên yên lặng và thông suốt, chỉ cần cùng anh ấy ở một chỗ... Tớ... Tớ muốn ở cùng anh ấy, muốn làm bạn với anh ấy, muốn giúp đỡ anh ấy, muốn y lại anh ấy, tớ chỉ muốn... luôn luôn, luôn luôn ở cùng anh ấy...”

“...”

Cửu Du không nói nữa, tôi cúi đầu, nói cực kỳ nhỏ: “Xin lỗi...” Sau đó ngắt điện thoại, xuống xe.

Khi cửa mở ra, anh ngạc nhiên đứng ở đó nhìn tôi, gần như không chút do dự, tôi ngã vào lòng anh.

Bạn học đều cười tôi, tôi biết, bọn họ nghĩ tôi chỉ là một đứa ngốc mới có thể coi một người không thể nghe không thể nói làm đối tượng để yêu.

Bố mẹ tôi không đồng ý, tôi hiểu rõ hơn ai hết, quyền thống trị của bọn họ đối với tôi là tuyệt đối.

Ngay cả Cửu Du, ngay cả chính Cửu Du... cũng là người thành kiến và phân biệt đối xử vậy sao?

Một thân một mình, bốn phía là địch, vốn tưởng rằng những từ như vậy chỉ dùng để hình dung trên chiến trường.

May mà còn có anh.

Bắt đầu từ lúc nào anh đã trở thành trụ cột của tôi?

Bắt đầu từ lúc nào anh đã có thể tác động tới cảm xúc của tôi hơn bất cứ ai?

Bắt đầu từ lúc nào tôi đã coi anh quan trọng hơn cả bản thân mình?

Làm tôi quyết tâm, cho dù phản bội mọi người cũng tuyệt đối không muốn rời khỏi anh.

- Em đã đến rồi.

Tôi gật đầu.

- Vừa lúc, anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em.

Chuyện rất quan trọng?

Anh kéo tôi tới sofa ngồi xuống, bố mẹ anh vẫn không ở nhà, căn nhà vắng vẻ giống như một góc khuất bị thời gian lãng quên.

Tôi nhìn đứa bé lớn trước mặt.

Hiện tại tôi đã không còn đi vào cát lún nữa, mà từ lâu đã nhảy vào, cùng anh nhảy vào.

Nếu như có thể cùng anh chìm trong lòng đất, tôi cũng cam tâm tình nguyện, nhưng tôi lại bị kéo ra khỏi anh, bị ngang ngạnh kéo ra khỏi cát vàng bao phủ xung quanh chúng tôi.

- Xin lỗi, mấy lần anh muốn nói với em nhưng đều không thể viết được nội dung cho tốt. Nhưng hiện giờ không còn thời gian nữa, anh nhất định phải nói với em.

- Cả nhà anh tháng sau phải đi Mỹ, hơn nữa sẽ không trở về.

Trong khoảng khắc đó, tôi cho rằng chính mình đang nằm mơ, trong mơ, trái đất đã đi tới điểm kết thúc.

Ngẩng đầu, nụ cười yêu chiều từ trước đến nay của anh đã biến mất, trong mắt chỉ có rất nhiều thứ hỗn tạp không cách nào nhìn thấu.

Trái tim tôi như trở lại tích tắc bị tai nạn, chỉ trong máy mắt, đất trời nghiêng ngả, thế giới điên đảo.

Đúng vậy, đây không phải câu chuyện cổ tích.

Tuy đã để cho tôi tìm được hoàng tử của thế giới yên lặng, tuy rằng anh không nghe được cũng không nói được, nhưng, nụ cười thần nhiên như không kia lại có phép thuật hơn bất cứ ai.

Cho dù không nói gì, chỉ cần nhắm mắt lại dựa vào nhau cũng có thể có toàn bộ thế giới.

Nhưng tất cả thế giới hiện thực này đều có thời gian của nó, bất kể là người hay là vật, đều ngọt đến mức vĩnh viễn không muốn tỉnh lại từ trong mộng.

Tôi như bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông điểm mười hai giờ.

Mộng nên tỉnh.

Tôi lại có thể bình tĩnh viết chữ, hỏi anh thời gian cụ thể và nguyên nhân. Anh cũng nói cho tôi biết chú anh ở Mỹ, bố mẹ anh đã sớm muốn đi, nơi đó phúc lợi xã hội đối với người khuyết tật tương đối tốt, tốt hơn cho cuộc sống sau này của anh.

Là ông trời đã định sẵn sao?

Tình cảm của chúng tôi vốn đã không nên phát sinh, vì vậy chúng tôi còn chưa có thời gian cố gắng đã làm chúng tôi rời xa nhau?

Đáng tiếc Thượng đế cũng có khi tính toán sai thời gian, chính tôi đều đã cố gắng rồi, hơn nữa lại cố gắng nhiều lắm.

Sau đó một tháng, tôi học cách để làm một cái xác không hồn.

Sự phản đối của bố mẹ, sự chế nhạo của bạn học, sự lo lắng của Cửu Du, và cả cái giáp tôi vốn mặc để chuẩn bị đối mặt với chiến tranh.

Toàn bộ, đều hóa thành hư ảo.

Với những người sống trong thế giới của chúng ta, bao gồm cả anh và tôi, đều chỉ là những đứa trẻ, những đứa trẻ không cách nào phản kháng lại số phận. Bất kể có dũng khí và quyết tâm cỡ nào, khi đứng trước mặt số phận đều đặc biệt yếu đuối. Tuy anh không nói nhưng tôi rất rõ ràng, giống như tôi vĩnh viễn không cách nào thuyết phục bố mẹ tôi, lý giải cho họ tình yêu của tôi đối với tiểu thuyết và anh, anh cũng không cách nào đối mặt với sự bảo vệ của bố mẹ mình nói ra một câu từ chối.

Đây là quy luật của xã hội. Bởi vì yêu bọn họ, bởi vì được bọn họ yêu.

Vì vậy, hạnh phúc cũng chính là đau khổ.

Em yêu anh.

Câu này vốn đã là một câu nói đặc biệt nặng nề, nay lại càng nặng tới mức ép người ta liên tục thở dốc cũng không xong.

Cửu Du từng nói: Đây chỉ là kích động nhất thời của cậu! Cậu có từng suy nghĩ hay chưa, cùng một người như vậy, thời gian tới phải làm sao bây giờ?

Cô ấy còn nói: Cậu thật sự cho rằng hai người có thể tiếp tục sao? Rất nhanh thôi, cậu sẽ mệt mỏi, cuối cùng cũng chỉ đạt được một kết quả không vui thôi! Đến lúc đó cậu chỉ biết khóc!

Cô ấy thậm chí còn nói: cậu nói tớ thành kiến cũng được, hai người các cậu vĩnh viễn là người của hai thế giới. Nói như vậy có lẽ có chút khó nghe, nhưng sau này cậu nhất định sẽ hối hận, vô cùng, vô cùng hối hận!

Xin lỗi, tớ thật sự không lo lắng tới tương lai. Tớ rất hèn nhát, chỉ vì hiện tại rất vui vẻ, chỉ bởi vì hiện tại rất vui vẻ nên không muốn để tương lai nặng nề tới đè ép.

Xin lỗi, tớ biết sẽ mệt chết đi. Nhưng tớ vừa mới bắt đầu cảm nhận được loại mệt này, tất cả đã phải kết thúc.

Xin lỗi, cái mà cậu gọi là hối hận, ngay cả cái bóng tớ cũng không thấy.

Bởi vì tớ sẽ không còn cơ hội hối hận nữa.

Vỗ gối mỗi sáng sớm tỉnh lại, đều thấm ướt.

Chúng ta nên bên nhau chăng? Chúng ta không nên bên nhau chăng?

Vấn đề này không còn làm khó tôi nữa, chúng ta không phải có nên bên nhau hay không, mà là — từ nay về sau, chúng ta không thể bên nhau được nữa.~*~Hết chương 5

6. Chương 06

Chương thứ sáu

Nếu như khóc đến mức đôi mắt cũng rơi xuống để có thể giữ lại anh ấy, tôi nhất định sẽ khóc.

Nếu tôi mù, vậy có thể biến thành đồng loại của anh ấy, sẽ không còn ai nói chúng tôi là người của hai thế giới, sẽ không còn ai nói chúng tôi không xứng, sẽ không còn ai kỳ thị anh, bố mẹ cũng không cách nào phản đối nữa.

Đúng vậy, nếu có thể thì tốt rồi.

Tuy tôi cũng luyến tiếc sau này không thể nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt gần như trong suốt của anh, về mặt chỉ có nụ cười thần nhiên của anh.

Gió xuân mang theo chút cảm giác mát mát mẻ, lạnh lạnh, run run, cô độc, bi thương, thổi đến trước mặt tôi, tựa bên vai tôi nhẹ nhàng nói cho tôi biết, câu chuyện phải kết thúc.

Đúng vậy.

Toàn bộ đều kết thúc.

Con người thật sự là một loài động vật lý quái, bất kể có đau thương cỡ nào vẫn sẽ ăn, vẫn sẽ đến trường, vẫn sẽ làm bài tập, vẫn sẽ tham gia lớp thể dục chịu đựng bài trắc nghiệm thể lực, vẫn có thể lộ ra nụ cười phóng khoáng vì sợ nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của anh.

Thật dối trá!

Sau khi chịu đựng chạy đường dài, bởi vì không điều chỉnh tốt thân thể, tôi liên tục nôn mửa, ngồi bên cạnh sân vận động nôn đến mức rơi nước mắt.

Đủ rồi! Tất cả đều đủ rồi!

Nếu chỉ muốn lý giải cho tiểu nha đầu hoang dã là tôi biết hiện thực tàn khốc như thế nào, thế này đã vô cùng đủ rồi!

Vì vậy, tôi van mọi người, có ai tới cho ta một cái tát, nói cho tôi biết tất cả chuyện này chỉ là một giấc mơ đi!

Khi cơn buồn nôn dừng lại sẽ chỉ còn nước mắt, cùng với thiếu không khí sau khi chạy đường dài, tôi bắt đầu ho khan.

Bởi vì tôi biết, bất kể có bao nhiêu dũng khí, bất kể có bao nhiêu quyết tâm, tôi đều không thể viết xuống một câu nói, một câu nói tuyệt đối không thể nói với anh.

— Xin đừng đi, ở lại với em.

Đừng...

Quá ích kỷ, sẽ làm anh khó xử!

Vì vậy, đã không còn vì vậy nữa.

Ngày anh đi, lần đầu tiên tôi cảm thấy một tiết học bốn mươi lăm phút là quá dài! Nếu không phải anh mãnh liệt ngăn cản tôi, tôi nhất định sẽ trốn học tiễn anh lên máy bay. Thật vất vả chờ đến khi chuông hết giờ vang lên, thầy giáo còn đang dặn dò trọng điểm của bài thi trắc nghiệm cuối tuần, tôi không thèm kiểm tra sách vở, bay người nhảy qua bàn. Chọc tức thầy giáo: “Tôi còn chưa tan học đâu!”

Tôi nhắm ngay cửa phòng học: “Đã có chuông rồi ạ, đừng chăm chỉ như vậy, cũng chẳng có tiền thưởng!”

“Em... Em tên gì! Trắc nghiệm cuối tuần tôi nhất định phải để ý em!”

“Thượng đế nói, cái tên chỉ là một dấu hiệu của con người, không đủ để có bất cứ tác dụng gì, thầy cũng làm ơn đừng phí thời gian cho loại mặt ngoài giả tạo này! Rảnh rồi thầy nên đọc tiểu thuyết cho bản thân phong phú một chút, chỉ quay quanh đồ điện tử sẽ biến thành kẻ ngốc...”

Tôi không biết ông thầy giáo này có bị câu thần chú của tôi khai sáng hay không, bởi vì lúc này tôi đã chạy xuống cầu thang bên dưới, khai triển vận tốc siêu âm, cuộn cuộn ra khỏi trường học, nhào ra đường cái bắt một chiếc taxi.

“Cô định tự sát sao! Tự sát thì đi xa một chút, đừng dậm vào xe tôi mà...”

“Tự sát cái đầu anh đấy!” Tôi như đạp một chân lên mặt tài xế: “Cho anh mười phút để tới sảnh chờ của sân bay quốc tế, nếu không sẽ không trả tiền còn chu di cửu tộc! Nhanh!”

Nếu để anh nhìn thấy động tác mạo hiểm chặn taxi của tôi vừa nãy nhất định sẽ trách tôi không muốn sống. Chỉ cần có thể tới sân bay sớm một chút, cho dù sau đó đưa tôi vào viện tôi cũng bằng lòng.

Sân bay lớn cực kỳ lớn, nhưng khi tới sân bay quốc tế, rất bất ngờ, tôi rất nhanh đã nhận ra anh.

Mặc dù chỉ là bóng lưng, nhưng tôi rõ ràng hơn ai hết, đó chính là anh.

Nhưng khi tôi muốn tiến lên, hết lần này đến lần khác lại bị một đoàn người chắn phía trước. Xuyên qua đám người, tôi nhìn thấy anh đang đi đến cánh cửa có mấy con số. Tôi gấp đến độ sắp khóc ra, chỉ có thể nhìn anh cách tôi càng ngày càng xa, sau đó chửi bới trong lòng đoàn du lịch đáng ghét này sớm không đến muộn không đến, cứ nhắm ngay lúc này để tới, tốt nhất mỗi ngày bọn họ đều gặp mưa đá núi lửa, không đi được đến đâu nữa.

Tôi muốn gọi anh. Khi anh nghe thấy giọng nói của tôi sẽ dừng bước, quay đầu nhìn tôi, sau đó cười dịu dàng chờ tôi nhào vào trong lòng anh.

Nhưng giọng nói nghẹn trong cổ họng không ra được.

Tôi biết, cho dù tôi gọi đến khản giọng anh cũng sẽ không nghe được.

Đoàn du lịch cuối cùng cũng đi qua, tôi mở toàn bộ mã lực phóng về hướng anh. Vì vậy tôi cũng không lãng mạn như trên điện ảnh, nhào vào trong lòng anh, mà là toàn thân đụng vào người anh, thiếu chút nữa là huych anh ngã theo.

Rất cuộc anh cũng quay đầu lại, mặc dù không phải vì tiếng gọi của tôi.

Nhìn thấy tôi, anh vốn định mỉm cười, nhưng nhìn thấy viên mắt ngập nước của tôi lập tức chuyển thành lo lắng.

Thì ra tôi chỉ kìm nén được giọng nói, không kìm nén được nước mắt.

Anh lấy từ trong túi xách ra một chiếc khăn tay, không đưa cho tôi mà nhẹ nhàng lau cho tôi.

Tôi đưa tay vào trong túi áo của anh, móc ra vỏ và bút.

* Bây giờ anh phải đi rồi sao? Không phải nói hai giờ mới bay sao? Anh lừa em!

- Anh chưa đi mà.

Về mặt của anh thật sự có chút oan uổng và vô tội.

* Anh nói dối, rõ ràng hai con mắt em vừa thấy anh đi về phía cửa!

Rốt cuộc anh đã hiểu đại khái vì sao tôi muốn khóc, cười chỉ chỉ toilet bên cạnh cửa.

Thì ra tôi hiểu lầm rồi! Thật nản, sắp chia tay rồi còn làm tôi mất mặt lần nữa! Tôi vội vàng ngừng lại nước mắt, thuận tiện lau trái lau phải hửu chứng cứ, chỉnh sửa lại mặt tiền.

* Vậy anh mau đi đi, em không sao.

Tôi còn giơ chân đạp anh một cái, ý bảo anh mau đi đi, kết quả ngược lại, anh còn không chịu đi.

- Bộ dạng này của em bảo anh đi thế nào đây, lát nữa lên máy bay cũng được.

Được lắm, không đi thì thôi! Ngại chết cũng đừng kiện tôi gián tiếp mưu sát!

Tôi ngẩng đầu, phát hiện anh vẫn đang nhìn chăm chú vào tôi, giống như mỗi lần chúng tôi gặp mặt, không làm gì khác, chỉ lặng lẽ nhìn. Tôi bỗng nhiên nghĩ mình có chút vô ý, tôi vốn đã không phải mỹ nữ, khóc nữa sẽ càng xấu, anh còn nhìn tỉ mỉ như vậy. Nhưng tôi biết anh muốn cố gắng khắc hình ảnh của tôi vào đầu, bởi vì lúc này tôi cũng như vậy.

Nếu như có thể, tôi muốn thời gian dừng lại ở đây, tôi muốn nói với anh đừng đi Mỹ, tôi sẽ ở bên anh cả đời. Mặc kệ anh có thể nghe được gì hay không, mặc kệ anh sẽ không quay đầu lại khi tôi gọi, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, tôi đã mãn nguyện rồi.

Nhưng, tất cả chỉ là giấc mộng hảo huyền, giống như nắng sớm chiếu lên bức tranh trong bệnh viện, mỹ lệ, hút hồn, nhưng vĩnh viễn chỉ là thế giới dừng lại trên trang giấy.

Người lớn luôn nói đừng yêu sớm như vậy, bởi vì tình yêu khi còn bé đều không thể thành sự thật, cũng có người nói tình yêu của trẻ con vốn không phải tình yêu chân chính.

Nhưng tôi lại có thể nhìn thấy trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh sự yêu chiều, sự quý trọng, và tràn đầy bất đắc dĩ khi muốn bảo vệ mà không thể.

Bố, mẹ, con nghĩ, hương vị tình yêu chính là trong hai giờ chiều đầu đông, cùng anh nằm phơi nắng trên bãi cỏ đọc một quyển tiểu thuyết yêu thích, vừa nhắc mắt là có thể phát hiện anh ấy cũng đang nhìn lên con, sau đó nở nụ cười nhân nhật, thản nhiên, chứng tỏ mình đang hạnh phúc.

Hạnh phúc đến mức nước mắt đều bốc hơi.

Cho dù không phải cùng một thế giới với anh, cho dù vĩnh viễn không thể nghe được anh gọi tên tôi, cho dù anh vĩnh viễn sẽ không xoay người khi tôi gọi.

Đều không có gì đáng nói.

Tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy, tôi có.

Có người vỗ vỗ vai anh, hai người chúng tôi vẫn ngây ngốc nhìn nhau, cuối cùng cũng phải rời mắt. Quay đầu, tôi nhìn thấy một người đàn ông trung niên, bên cạnh ông còn có một người phụ nữ trung niên.

“Xin chào, cháu là Hiểu Toàn phải không, cảm ơn cháu đã chăm sóc con trai cô.”

Thì ra là bố mẹ anh!

Tôi có chút hoảng hốt không biết phải làm thế nào, không nghĩ tới lại gặp bố mẹ anh dưới tình huống như vậy, khom lưng cũng không được, cúi đầu cũng không được, cứng người như cương thi: “Chào chú! Chào cô! Xin... Xin lỗi, vừa rồi cháu không chú ý tới cô chú!” Trời ạ! Tôi lại dám ở trước mặt bọn họ không coi con trai bảo bối của họ ra gì, còn khóc nữa, thật sự mất mặt!

“Cháu thật là một cô bé đáng yêu nha!”

“Đâu có, cô quá khen!”

Tôi căng thẳng đến mức hai tay hai chân cũng không biết nên để đâu, anh lại dám đứng bên cạnh cười trộm. Đồ đểu! Nếu không nể mặt bố mẹ anh, tôi nhất định sẽ một cước đá bay anh!

“Chuyến bay XXXX-YY đi New York Mỹ sắp khởi hành, mời hành khách nhanh chóng tới cửa Z xuất trình giấy tờ.”

Âm thanh trong sảnh chờ giống như câu nói trên truyền hình, “giờ Ngọ đã qua, lập tức hành hình”, tôi căng thẳng nhìn về phía anh. Bố anh đang dùng ngôn ngữ bằng tay nói cho anh sắp tới giờ lên máy bay.

Anh quay đầu nhìn tôi, rồi lại lấy quyển vở ra, viết xuống vài chữ rồi xé xuống gấp lại, viết thêm một câu ở ngoài rồi đưa cho tôi.

Tôi nhìn dòng chữ bên ngoài: - Chờ anh đi rồi xem.

Cái gì vậy, lại còn thần bí như thế! Tôi bĩu môi suy nghĩ một chút rồi gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Anh cúi người, ôm lấy tôi, ôm rất chặt, giống như hòa tan tôi trong cơ thể anh. Tôi đáp lại cái ôm của anh. Tôi có phải đã quên nói với anh, thật ra tôi rất thích hương vị nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh. Cũng không phải mùi xà phòng thơm, mà là một mùi thơm tươi mát, thâm trầm như thiên nhiên, một loại hương thơm hỗn hợp với nhiệt độ cơ thể anh, biến thành một mùi thơm đầu độc thần kinh của tôi.

Đó là một cái ôm dịu dàng đến trời đất cũng phải say mê.

Anh buông tay ra, nhắc hành lý bên cạnh lên, cười cười với tôi. Tôi có thể nhìn ra anh cũng giống như tôi, muốn dùng nụ cười để đè xuống nước mắt có thể rơi xuống bất cứ khi nào.

Sau khi bố mẹ anh cũng nói lời tạm biệt với tôi, anh xoay người, đeo hành lý lên vai, đi về phía cửa đăng ký.

Tôi vẫn nhìn anh, cho đến khi anh biến mất trong đám người, anh không một lần quay đầu lại.

Xem ra những tiếng kêu gào trong lòng tôi vẫn là không cách nào truyền tới trái tim anh, nếu không anh sẽ quay đầu lại, nói với tôi rằng anh sẽ không đi nữa.

Cổ tích sẽ luôn là cổ tích, tiểu thuyết sẽ luôn là tiểu thuyết, thần giao cách cảm cũng chỉ là lời nói dối mà thôi.

Trong “Forbidden Love”, khi Takizawa Hideaki ở trên taxi, thật ra là vì nghe được Matsushima Nanako gọi nên mới xuống xe thôi.

Chẳng trách phim truyền hình được bầu là phi hiện thực, hiện thực đều không như vậy.

Hiện thực là giống tôi và anh, cho dù chúng tôi đều đã tìm được một nửa hình tròn chân chính, vẫn sẽ phải xa nhau. Không ai quy định một nửa vòng tròn sau khi tìm được nhau sẽ không lại bị chia cắt, không ai quy định sau khi cô bé gặp được hoàng tử sẽ không chia ly, không ai quy định tình yêu nhất định phải kết thúc trong vui vẻ, không ai quy định những người yêu nhau có thể đánh đâu thắng đó, giàn xếp mọi việc, sau đó người có tình sẽ thành thân thuộc.

Thế nhưng, kết cục cuối cùng cũng tới, chúng ta đã quên đi một câu nói có trong tất cả các câu chuyện.

Em yêu anh.

Em thật sự rất yêu anh.

Cho dù tất cả mọi người phản đối, cho dù tất cả mọi người chế nhạo em, cho dù bố mẹ muốn em cắt đứt với anh, cho dù chúng ta không ở trong cùng một thế giới, cho dù sẽ một chết đi, cho dù sau này sẽ chịu nhiều đau khổ, cho dù không có tương lai, em, vẫn yêu anh.

Yêu đến mức không thể tự kiềm chế.

Nhưng, tôi không muốn anh khó xử.

Tôi có thể vì anh mà đối mặt với tất cả khó khăn, cũng không muốn nhìn một chút vẻ mặt khó xử của anh. Chuyện đó sẽ làm tôi cực kỳ chán ghét, chuyện đó sẽ làm tôi cực kỳ buồn phiền.

Vì vậy, chỉ có thể như thế.

Cái gọi là số phận và hiện thực, không phải đều như thế này sao? Bởi vì chúng ta cuối cùng cũng không phải sống trong truyện cổ tích, chúng ta đang sống trong thế giới thật.

Vì vậy chúng ta cuối cùng vẫn phải xa nhau.

Cũng không phải là chia tay, chỉ là xa nhau, căn bản chưa từng có bắt đầu, sao có thể nói là kết thúc.

Đoạn thời gian anh vừa ra đi, tôi liều mạng sống phóng túng, nụ cười luôn luôn ở trên mặt, cũng không nhắc tới anh nữa, ngược lại, Cửu Du lại vô cùng lo lắng cho tôi: “Cậu có khỏe không?”

Tôi biết thật ra cô ấy muốn hỏi đầu tôi có vấn đề gì không.

Tôi kéo Cửu Du: “Đi đi! Chúng ta đi ăn một bữa no say, tớ mời!”

“Cậu mời?” Cửu Du sau khi nghe được lại càng điên cuồng sờ đầu tôi: “Cậu không bị sốt chứ? Váng đầu? Say nắng? Thần kinh?...”

Tôi nổi giận: “Tớ xin cậu, không cần kinh ngạc như vậy chứ! Không phải chỉ là mời ăn thôi sao! Bình thường tớ không keo kiệt vậy chứ?”

Đáng ghét nhất là Cửu Du lại dám ra sức gật đầu đến mức đầu sắp rụng xuống, tôi tức giận một mình đi về phía nhà hàng, cô ấy đành phải sống chết đuổi theo tôi, khuyên nhủ kẻ đang tức giận này.

Cuối cùng, nhìn vẻ mặt nịnh nọt hèn mọn của cô ấy, tôi mới miễn cưỡng cho cô ấy mấy cái đùi gà và cánh gà.

“Nhưng tớ cứ nghĩ là... À... cậu sẽ... Ừ, thật ngon... Ừ... sẽ không có tinh thần như thế...”

Cửu Du chết tiệt này, đã cầm đùi gà của tôi trong tay rồi mà còn dám chọc giận tôi như thế!

“Vậy cậu nghĩ tớ nên thế nào? Ngày ngày tiêu tụy? Khóc than không thôi? Giống như oán phụ? Ai nha, anh ơi! Sao anh có thể bỏ lại mẹ con em một mình mà đi, anh thật không có lương tâm a...”

“Câm cái miệng của cậu lại!”

Tôi vừa mới cất tiếng ca, Cửu Du đã liên tục cúi đầu nói xin lỗi với khách hàng bên cạnh, vừa cầm một cái cánh gà lấp miệng tôi: “Ý tớ là, cậu sẽ không đau khổ quá mà thêm ăn đấy chứ? Tuy tớ rất vui vì cậu đã... à... chia tay với người kia, nhưng mà...”

Tôi nhún nhún vai, không thể biểu hiện tài năng ca hát nữa, chỉ có thể tiếp tục gặm cánh gà vàng óng: “Ai nói! Đàn ông đây đường kia kia, một người đi chẳng lẽ còn sợ không tìm được người tốt sao? Lần sau nhất định sẽ tìm một tên siêu đẹp trai cho các cậu nhìn!”

Cửu Du lại có một vẻ mặt không tin: “Không phải cậu đau thương quá độ mới cháy hồng đầu rồi chứ?”

Tôi cười nhạt: “Hay nói giỡn! Con mắt nào của cậu thấy tớ đau lòng?”

Không sai, tôi chưa từng khóc, thậm chí cả khổ sở cũng không. Tôi tự nói với chính mình đây cũng không phải lần đầu tiên tôi chia tay với con trai, tình cảm đều là như vậy, có người tiếp theo rồi sẽ quên anh.

Nhưng Cửu Du chỉ nhìn tôi chăm chăm, từ chối cho ý kiến.

Tôi vốn tưởng lần này sẽ làm con bé cười đến lệch hàm, bởi vì nó đã sớm giằng giải đạo lý, không ngừng lên án tôi, không ngờ con bé lại chẳng nói gì. Kết quả là chỉ có mình bố mẹ tôi hài lòng, bọn họ còn lần đầu tiên thưởng tiền tiêu vặt cho tôi, đáng tiếc tất cả đều mục nát trong cái bụng của tôi và Cửu Du.

Cuối tuần, hai người bọn họ làm một cuộc đại SHOPPING, để lại một mình tôi ở nhà đảm đương chức vụ trông nhà của chó con, thuận tiện xem TV.

Cuối tuần mà trong TV lại chẳng có một mục giải trí nào đáng xem để những cô gái cô đơn đáng thương như tôi tiêu khiển, điều khiển dường như sắp nổ tung cũng chỉ có thể dừng được tại một tiết mục giải trí nhỏ, nhưng cứ phát mấy bài ca cũ rích là được rồi, tên khốn kiếp nào lại cứ phát bài “Tâm nguyện sao băng” của Trương Bách Chi vậy!

Nhâm Hiền Tề trong MTV vừa mù vừa điếc, luôn dùng gạt đầu và xua tay để biểu thị điều muốn nói, nhưng anh rất ít khi như vậy.

Anh thích dùng bút để nói chuyện, không thích thủ ngữ. Chữ anh viết ra cũng giống như bức tranh của anh vậy, vô cùng tự nhiên lại tươi đẹp.

Anh cũng không buồn bực như Nhâm Hiền Tề. Khi bắt được cơ hội, anh nhất định sẽ ức hiếp tôi, thấy tôi tức giận đến mức không biết làm thế nào hoặc chân tay luống cuống, anh sẽ cười rất đắc ý, cười nhẹ nhàng khoan khoái không gì sánh được như làn gió mùa hè.

Nhâm Hiền Tề có thể nghe thấy, anh thì không, anh căn bản không thể nghe được bất cứ âm thanh gì. Nhưng anh sẽ dùng những bức tranh, dùng những màu sắc khác nhau để biểu đạt tâm tình và suy nghĩ của anh. Bức tranh dịu dàng và nhập tâm như vậy là phong cách chỉ anh mới có, không ai có thể học được.

Tôi còn nhớ, ngày đó, anh dùng ngón tay ấm áp ngoắc lấy tay tôi, sau đó hứa hẹn: được, anh đồng ý với em. Chúng ta sẽ vĩnh viễn tốt đẹp như thế này.

Lừa đảo!

Anh là một tên đại lừa đảo ra vẻ dịu dàng!

Anh đã hứa với em, chúng ta sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn tốt đẹp như vậy, anh đã nói!

Nghe tới câu “không tìm được lý do để kiên cường” kia của Trương Bách Chi, tôi cũng hiểu được chính mình cũng không thể tìm được lý do để kiên cường nữa. Vì vậy tôi để cho nước mắt tôi tan vỡ, cũng để cho trái tim giả vờ tốt đẹp tan vỡ.

Ngày đó tại sân bay, trên tờ giấy anh đưa cho tôi viết:

- Em từng hỏi anh, không nghe được âm thanh có cảm giác gì, lúc ấy anh không có cảm giác gì.

Còn ngay lúc này, anh có thể nói cho em, là cảm giác tan nát cõi lòng.

Lúc này anh mới biết, việc khó khăn nhất cuộc đời anh là không nghe được tiếng khóc của em.

Anh không thể đem đến hạnh phúc cho em, xin em hãy đi tìm ở nơi một người khác.

Nhưng hãy nhớ rằng, nhất định phải tìm một người đàn ông tốt, như vậy anh mới có thể yên tâm.

Cửu Du hỏi tôi có phải tôi đã đau lòng quá độ. Tôi trả lời: Hay nói giỡn! Con mắt nào của cậu thấy tôi đau lòng?

Nếu như tâm tình của tôi có thể dùng từ đau lòng để hình dung, vậy thì tốt quá rồi.

Trương Bách Chi đáng ghét, không cần phải hát thâm tình như vậy!

Tôi muốn tắt TV đi nhưng không với tới điều khiển từ xa. Chỉ có thể để tiếng ca của cô ấy tùy ý lan tràn trong lòng tôi:

Tôi muốn không chế bản thân mình, không để bất cứ ai thấy tôi khóc

Làm ra vẻ thờ ơ với anh, không muốn nhớ tới anh, tự trách mình không có dũng khí

Trái tim đau đến không thể thở được, cũng không tìm được dấu vết anh để lại

Trơ mắt bất lực nhìn anh biến mất nơi cuối chân trời
Không tìm được lý do để kiên cường nữa, cũng không cảm giác được sự dịu dàng của anh nữa
Nói cho em thiên đường ở nơi đâu, nơi đâu chính xác là điểm dừng
Em sẽ hướng tâm nguyện mình về phía bầu trời để anh biết rằng em yêu anh
Không có ai trong nhà, phòng khách vắng vẻ, một mình tôi ngồi trên sofa ôm gối dựa, khóc đến mức không thể kiềm chế.
Trên gối thấm đầy nước mắt tôi, tất cả đều trong suốt đến mức liếc nhìn một cái là nhìn ra đau thương.
Từng giọt, từng giọt, trong suốt, xinh đẹp.
Cũng tuyệt vọng.
Quả thật đây không phải lần đầu tiên tôi chia tay với con trai, cũng biết tình cảm đều là như vậy, nhưng cho dù có người tiếp theo, nhất định tôi sẽ không quên anh.
Bởi vì anh không như những người khác, là người mà tôi có thể quên.
Bởi vì là anh.
www.nhaccuatui.com/nghe?M=0XOgjrou7
Even if I will pretend not to care about you or think about you
I'll blame myself for not having strength
My heart hurts so much that I can't breathe
I can't find the traces you left behind
With eyes wide open I look at you
Yet I can't gather the strength
I'll just let you vanish from the world's end
I can't find a strong reason
I can't feel your warmth and tenderness again
Tell me where the heaven is
Where the exact end is
I'll just wish on a shooting star
To let you know that I love you~~~Hết chương 6

7. Chương 07

Chương thứ bảy

20 tuổi bốn tháng, lần đầu tiên tôi biết thì ra “em yêu anh” là câu nói nặng nề như thế.

Nặng nề đến mức cho dù dùng tất cả quyết tâm của mình cũng không có cách nào trở lại bên cạnh anh nữa.

Lúc này anh đang làm gì? Có phải cũng đang giống tôi, để cho nỗi nhớ dần dần xâm nhập từng bộ phận trên cơ thể?

Mang theo một điềm báo hủy diệt, thời gian lén lút đảo qua hai cuối tuần. Mà địa chỉ hòm thư anh cho tôi, tôi không một lần gửi thư cho anh.

Cuối cùng tôi nghĩ nên viết cho anh một vài câu chuyện phiếm, một đôi tay để trên bàn phím, trong đầu trống rỗng, nghĩ đến cái ôm trong sân bay, chỗ trống trong lòng giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, cuối cùng lại đành thôi.

Không biết anh có suy nghĩ như vậy không, hoặc có lẽ bên kia bề bộn rất nhiều việc, anh hiểu ý nên cũng chưa gửi thư cho tôi.

Tôi cứ thế, để mặc trái tim mình trống rỗng.

Tuy tôi giả bộ thoải mái không có việc gì, nhưng Cửu Du thông minh đến mức đáng ghét lại giống như nhìn rõ tất cả, sau đó, vào một ngày, cô ấy đột nhiên muốn dẫn tôi ra ngoài chơi, trong nhà hàng có mấy nam sinh tầm tuổi chúng tôi. Tôi chợt hiểu ra có chuyện gì.

Cửu Du chết tiệt, bản thân đã có bạn trai mà còn dám ra đây đùa giỡn nam sinh, cũng không sợ tôi báo cho đại nhân nhà cô ấy ra nhận người, xem cô ấy có còn hung hăng được nữa không.

Nhưng tôi nói không nên lời. Bởi vì tôi rõ hơn bất cứ ai, cô ấy làm vậy vì có dụng ý.

Lực lượng bổ sung mà Cửu Du tìm đến quả nhiên là được tuyển chọn lý lưỡng, những nam sinh này không phải chơi bóng rổ thì cũng thích tiểu thuyết, quả nhiên là một tổ hợp kỳ dị của kiện tướng thể thao với một con mọt sách.

Cửu Du cực lực đề cử một người trong đó, Đại Tam, cao nhất trong số chúng tôi, cũng là một người cuồng tiểu thuyết, nói đến tiểu thuyết là miệng lưỡi lưu loát, nói ba ngày ba đêm không ngủ không ngừng.

Ý định của Cửu Du dù sao cũng rất đáng quý, hơn nữa nam sinh này cũng hòa nhã, sở thích lại giống tôi, vì vậy chúng tôi rất nhanh đã quen thuộc.

Không bao lâu, Cửu Du len lén chạy tới, cười hì hì nói, nam sinh kia có ý với tôi, hỏi tôi có hứng thú phát triển quan hệ hay không.

Phát triển?

Tôi cũng chưa nghĩ đến chuyện phức tạp như vậy, trong đầu tôi chỉ xuất hiện một suy nghĩ rất kỳ dị: nếu tôi gửi thư nói cho anh biết tôi có bạn trai, anh sẽ có phản ứng gì?

Hoặc là cố ý trêu chọc anh, ai bảo ngay cả một bức thư cũng lười gửi cho tôi!

Vì vậy tôi chủ động hẹn nam sinh này ra ngoài chơi, lại tặng cho cậu ta một số thứ.

Nam sinh này đại khái cũng cảm giác được, ngay một buổi tối hẹn tôi ra ngoài nói chuyện, kết quả lại mang tôi tới một chỗ tối tối muốn ôm tôi. Tôi một cước đá hất ra khỏi dài ngắn hà, tôi phát hiện thì ra tôi cũng không cởi mở như vậy.

Không phải ai tôi cũng cởi mở như vậy.

Kế hoạch thất bại, nhưng không có nghĩa trò đùa tình yêu của tôi sẽ thay đổi.

Tôi vẫn gửi thư cho anh, nói tôi đã có bạn trai, ba hoa chích chòe tưởng tượng quan hệ giữa chúng tôi tốt thế nào. Chỉ duy nhất không nói bất cứ thứ gì liên quan đến động từ “nói”.

Tôi chỉ muốn trêu đùa anh, không muốn làm anh tổn thương.

Lần này anh nên biết sai rồi chứ! Mau quỳ xuống xin nữ vương đây tha chết... Tuy trong thư không nhìn thấy quỳ xuống, nhưng nếu người có ý sấm hối, nữ vương đây cũng cố gắng tha thứ cho người.

Mấy ngày sau, mỗi ngày tan học tôi đều vòng lên mạng ba bốn lượt, nhưng anh lại dám không trả lời, thật không biết người bị đùa giỡn là rốt cuộc là anh hay tôi.

Tôi cố tình không lên mạng hai ba ngày, chỉ cuối tuần về nhà mới nhìn hòm thư, nhưng vẫn không có trả lời của anh.

Tôi đầu hàng rồi, gửi một bức thư nữa nói tôi chỉ nói đùa thôi, căn bản không có chuyện này.

Một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua, ba tháng trôi qua.

Anh không gửi trở về dù chỉ là một câu nói, tháng bảy mùa hè nóng bức nhưng mùa đông lại như vậy lấy tôi.

Lẽ nào anh đã quên tôi sao?

Kỳ thi cuối kỳ giống như một trò chơi vĩnh viễn không có kết thúc, cứ thế tuần hoàn, tôi lại bắt đầu hành vi ôm chân Phật tổ, trên đầu buộc một mảnh vải ghi chữ “thị tử”, sống chết đọc sách. Ghê tởm hơn chính là sau khi Cửu Du nhìn thấy, len lén dùng bút dạ viết hai chữ “như quy” ra phía sau.

(thị tử như quy: coi cái chết như trở về nhà)

Lý do của cô ấy rất đơn giản, phẩm chất tốt đẹp của anh hùng cách mạng đương nhiên phải trường tồn, đây mới là người Trung Quốc nha!

Kết quả, tôi tặng con bé một cái cốc dầu, A-men, thế giới yên tĩnh lại rồi.

Tôi biết, Cửu Du muốn làm một chút chuyện khiến tôi phân tâm, như vậy tôi cũng không nhớ tới anh nữa.

Nhưng Cửu Du cũng không biết, tôi vốn không có nhớ, bởi vì nỗi nhớ vẫn đi theo tôi như hình với bóng. Chỉ cần cầm lấy bút sẽ nhớ tới từng câu từng chữ viết cùng anh; chỉ cần vào lớp, thân thể sẽ nhớ tới cảm giác có anh ngồi cạnh, và cả khi anh không chút phiền hà viết xuống lời giải thích những từ tiếng Anh, nói cho tôi biết cách sử dụng của từng loại ngữ pháp.

Đó là một loại giày vò thân thiết nhất và cũng ám áp nhất.

Có thể làm ột người kiên cường nhất từng bước sụp đổ.

Thức suốt mấy đêm, rốt cuộc cũng thông qua kỳ thi cuối kỳ một cách thuận lợi. Phát bảng thành tích xong là tới kì nghỉ hè rảnh rỗi đến mức không có việc gì để làm. Tôi sợ cô đơn, thậm chí sợ sẽ nông nổi làm ra một chuyện gì đó. Vì vậy, tôi tìm một công việc làm thêm. Cửu Du lại hiền hòa một cách dị thường, không vội vã liếc mắt đưa tình với bạn trai của con bé, mỗi ngày lại cùng tôi đi làm, nói cái gì mà tiết kiệm chút tiền để đi chơi xa.

Chỉ là, sự lỗ mãng và ngốc nghếch ngày thường của con bé làm tôi thường xuyên nghe thấy tiếng đồ đạc rơi vỡ và tiếng gầm rú đòi trừ lương.

Đầu bếp không chịu nổi tính điên khùng và hấp tấp của con bé nữa, ném con bé ra khỏi phòng bếp, phụ trách ghi lại những món ăn khách hàng yêu cầu, kết quả là mỗi lần tôi bê cơm ra ngoài là lại nghe thấy con bé bị khách hàng quở trách đã nhớ nhầm tên món ăn.

Gần đây tôi thường xuyên hoài nghi người bạn thanh mai trúc mã này là người ngoài hành tinh cải trang, bởi vì con bé lại có thể ghi nhầm bánh pizza thành Doreamon, ghi nhầm coca-cola thành dầu hỏa. Tôi chân thành cầu khẩn con bé tốt nghiệp xong đừng theo ngành ẩm thực, nếu không sẽ chết rất nhiều người.

Nhưng tôi cũng cảm ơn con bé từ đáy lòng, nguyên nhân là vì lúc nào con bé cũng làm hỏng cái này vỡ cái kia, làm tôi trở nên vô cùng bận rộn.

Bận rộn đến mức không còn thời gian để nghĩ đến người nào đấy nữa.

Nhưng, có vài thứ đã khắc vào trong linh hồn con người. Khi đêm thất tịch, tivi lại chiếu bộ phim cũ kĩ đến mức có thể so với kịch nói Quảng Đông, “chuyện tình Lương Chúc”, thì tôi lại ngồi xồm trên sofa, nghiêng đầu tự hỏi, tính cách mình giống nam sinh, không biết nữ phần nam trang thì có giống Chúc Anh Đài hay không?

Anh thì sao? Nho nho nhả nhả, cũng có chút giống Lương Sơn Bá chẳng!

Chỉ là thời đại khác nhau, tuy bố mẹ tôi phản đối những cũng không có bức hôn hay giam tôi lại. Giữa chúng tôi lại có khoảng cách một nửa địa cầu, cho dù sau khi tôi chết, có thật sự hóa thành bướm thì cũng không thể bay hàng nghìn cây số đến tìm Lương huynh của tôi được.

Thì ra, bất kể là cổ đại hay hiện đại, con người, đều thất bại trước hiện thực.

Vừa nghĩ rằng kì nghỉ này thật là dài đằng đặc, nó đột nhiên lại kết thúc. Năm học thứ ba bắt đầu, mỗi lần ngẩng đầu lên, bầu trời vẫn trong xanh như thế, trái đất vẫn quay như thế, thế giới vẫn bình tĩnh ấm áp như thế, thứ duy nhất không chuyển động có lẽ chỉ có mình tôi.

Mà lễ Trung thu cực kỳ độc ác cũng lại quá bộ tới.

Năm nay tôi không ăn bất cứ loại bánh nào khác, chỉ ăn nhân hạt sen. Tôi còn cắt bánh trung thu thành những mảnh rất nhỏ, đặt vào trong miệng.

Hạt sen ngọt lịm và lòng đỏ trứng mà tôi ghét hòa chung ở một chỗ, thường thường, chưa được hai miếng, nước mắt tôi đã chảy ra.

Anh chưa từng làm chuyện gì cảm động lòng người như trong tiểu thuyết, nhưng lại luôn luôn thể hiện sự dịu dàng với tôi. Tôi nhớ lại động tác cắt bánh ngày đó của anh, cẩn thận, tỉ mỉ đến mức làm tôi đau đớn khóc thành tiếng.

Trung thu năm nay, tôi vượt qua trong ánh mắt kỳ quái của bố mẹ. Tôi ngồi ở một bên ôm hộp bánh trung thu, vừa khóc vừa ăn không ngừng, nước mắt rơi vào đĩa bánh, tôi không phân rõ là ngọt hay mặn, không rõ nước mắt nhiều hay ít, chỉ biết tôi vốn không thích ăn hạt sen. Kết quả không ai thích ăn bánh trung thu hạt sen, một mình tôi lại ăn tới ba hộp.

Tôi lại oán hận lễ Trung thu, vì sao mỗi năm phải có một lần. Nếu nó rơi vào ngày 29 tháng 2 thì bốn năm mới có một lần, nỗi nhớ vừa mới chìm lắng lại của tôi cũng sẽ không liều mạng tràn ra như bây giờ, thu lại cũng không thu được.

Mà nếu quả thật nỗi nhớ có thể thu lại, thả ra thì nó sẽ không được gọi là nỗi nhớ.

Khi xem tivi, tôi luôn vô thức chỉnh âm lượng nhỏ đi, càng lúc càng nhỏ, cho đến khi người khác nhắc nhở tôi mới phát hiện âm lượng đã về không từ lâu.

Khi đi uống trà lạnh, tôi chỉ chọn loại trà đắng nhất, như vậy khi uống xong, dù có rơi nước mắt tôi cũng có lý do giải thích với bạn bè đi cùng.

Khi qua đường, tôi đều đứng chờ một lúc lâu mới đi qua, bởi vì mỗi lần tôi đều phải nhìn thấy anh bình yên vô sự mới yên tâm sang đường.

Tôi thường xuyên cảm giác được anh ở ngay bên cạnh tôi, nhưng khi quay đầu lại, không có bất cứ thứ gì. Đó là một loại cảm giác thất lạc, lại là một cảm giác vô cùng bất lực. Anh giống như đã biến mất trong trời đất. Tôi chỉ có thể sử dụng từ giống như, bởi vì tôi biết, anh vốn chưa từng tồn tại bên cạnh tôi.

Anh đang ở một nơi khác của địa cầu.

Tôi có thể rời khỏi anh sao? Từ lâu, anh đã từ từ thấm vào trong cuộc sống của tôi, hòa tan trong sinh mệnh của tôi.

Số lần mất ngủ của tôi bắt đầu tăng lên, buổi tối, tôi thường nằm một mình trên giường nghĩ, tôi nên quên anh chăng? Tôi không nên quên anh chăng?

Giống như trước đây tôi đã suy nghĩ có nên ở cạnh anh hay không. Chỉ là, lần này là lựa chọn đề bài, không phải chọn đáp án. Nói chính xác, đáp án căn bản là không tồn tại.

Chỉ cần tôi còn nghĩ như vậy, tôi sẽ mãi mãi không thể quên anh.

Tôi càng ngày càng im lặng hơn, càng ngày càng buồn bã hơn, càng ngày càng nhớ anh hơn, giống như một cơ thể đã đánh mất linh hồn, không tìm được ý nghĩa của việc hít thở.

Anh vẫn không hồi âm cho tôi, thậm chí ngay cả một câu “Đừng tìm anh” cũng keo kiệt không nói với tôi.

Tôi vẫn cho rằng mình rất kiên cường, bất kể khi thi đấu bóng rổ, chân bị đụng xây sát vẫn sẽ đứng dậy, hay bị bố mẹ quở trách hoặc những người khác cười cợt, tôi đều có thể cười trừ, thản nhiên đối mặt. Nhưng hiện tại, tôi lại yếu đuối đến mức chính mình cũng không thể tin được.

Anh nói rất đúng, lời mà mọi người đều nói chưa chắc đã là một lời nói đúng. Phần yếu đuối này không giống như mọi người thường nói, sẽ nhạt dần theo thời gian, mà là không ngừng mạnh lên, có lẽ có một ngày nó sẽ đột nhiên biến chất, nhưng không biến thành kiên cường mà sẽ biến thành những mảnh vỡ.

Tôi thường ngồi trên bệ cửa sổ ở ký túc xá, ngắm người nhìn lá cây xanh lục ngoài cửa sổ, nó thật huy hoàng đẹp đẽ, giống như làn da của trẻ con mới sinh ra.

Vừa nhìn, một lúc lâu đã trôi qua.

Có lẽ tình cảm chính là một đường parabol, mọi người đều cho rằng một người đưa ra sẽ có một người nhận. Thật ra người đưa ra là tôi mà người nhận cũng chính là tôi, vui mừng và bi thương đều là tôi tiếp nhận. Thứ anh nhận được là thứ đến từ chính sự nỗ lực của anh, không phải từ tôi.

Tôi sống hai mươi năm, từ khi quen biết anh đến lúc anh rời đi chỉ có chín tháng mười ba ngày. Nhưng chín tháng mười ba ngày này lại trở thành tất cả của tôi. Cửu Du cuối cùng cũng nói đúng rồi, hiện tại tôi vô cùng hối hận, hối hận khi đó vì sao không quyết tâm ở cạnh anh, hối hận đã không thành thật nói ra một câu tôi thích anh, cũng hối hận chưa từng ném thử cảm giác được giữ anh lại.

Nhưng tôi chưa từng hối hận vì đã quen biết anh.

Có lẽ Cửu Du bị tôi hù dọa, gần đây thường lo lắng nhìn tôi, nhưng rồi lại không biết nên nói gì. Sự quan tâm của cô ấy với tôi, tôi đều biết, tôi bỗng nhiên phát hiện, thì ra khi đứng ở sát vách núi, Cửu Du và tôi cũng không phải là người cùng một đất nước. Ngay cả khi ở cùng một ký túc xá, ngày đêm cạnh nhau, quan tâm đến nhau, thanh mai trúc mã, mỗi người cũng sẽ có một vương quốc tình yêu riêng.

Tôi thuộc về ai?

Một nửa của tôi đã bị xé đi mang tới một đất nước xa xôi, vì vậy vết thương của tôi đâm sâu, không ngừng chảy máu.

Tình nguyện say trong hồi ức cũng không muốn bỏ lên.

Mặt trời chiếu những tia sáng hoàng hôn âm đạm, Cửu Du trước giờ vẫn hoạt bát đột nhiên kéo tôi, đưa tôi về ký túc xá vắng người. Về mặt giống như bị hù dọa, con bé xoay người, nét mặt tràn ngập sự lo lắng muốn dẫu mà dẫu không được, ôm chặt lấy tôi: “Hiếu Toàn! Hiếu Toàn...”

Tôi nhẹ ôm lại con bé, vô cùng nhẹ nhàng vỗ lên lưng con bé: “Sao vậy, Cửu Du?”

“Tớ xin cậu! Cậu... Cậu đừng làm tớ sợ được không?”

Giọng nói của con bé thậm chí có vài phần nức nở, người bị dọa ngược lại biến thành tôi.

“Đứa ngốc, tớ đâu có dọa cậu? Tớ không phải rất tốt sao?” Tôi cười khẽ, nụ cười nhẹ đến mức gần như không có, nhưng quả thật tôi đã nở nụ cười.

Để người bạn tốt nhất của tôi yên tâm.

“Hiếu Toàn! Tớ sai rồi! Tớ không nên nói muốn cậu rời khỏi anh ta, cảm giác căn bản cũng không sao, chỉ cần cậu thích anh ta... Chỉ cần cậu thích anh ta... thật sự thật sự thích anh ta... Thì... thì bất cứ dạng người gì đều không sao hết!”

Tôi sửng sốt.

Không sao? Bất cứ dạng người gì đều không sao?

Cửu Du gần như khóc rống lên: “Đều là lỗi của tớ! Tớ không biết cậu thích anh ta như thế! Tớ cho rằng... tớ cứ nghĩ rằng người như vậy, dù thế nào cũng không thể yêu, tớ mong cậu không chìm sâu như vậy! Nhưng tớ thật sự không nghĩ tới... Cậu sẽ như vậy... sẽ thích như vậy... Hiện tại tớ thật sự nghĩ, chỉ cần cậu thích anh ta, thật ra cũng chẳng có vấn đề gì!”

Phải không?

Thì ra... căn bản là chẳng có vấn đề gì?

Dù có là người thế nào cũng không có vấn đề gì...

Bầu trời ngoài cửa sổ âm u giống như ngày anh rời khỏi tôi, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy những đám mây đỏ rực, đỏ đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể chảy máu. Mà rõ ràng là chuyện của tôi, Cửu Du lại khóc toáng lên, nước mắt không ngừng tuôn, tôi lại biến thành người an ủi con bé.

Miệng thì mỉm cười, nhưng trái tim dường như đã đánh rơi ở một nơi rất xa.

Xa như vậy.

Mà tôi, rốt cuộc đang cười vì cái gì, vì cái gì mà mỉm cười?

Không biết, tất cả đều không biết.

Còn anh? Anh có biết đau khổ là màu sắc thế nào không?

Đó là từng tầng màu đỏ thẫm nặng nề đè lên nhau, liên tục rơi, liên tục rơi.

Cho dù có giả vờ cười hay rơi nước mắt, cũng không cách nào giảm bớt trọng lượng.

Luôn luôn.

Tuyệt vọng hơn cả nước mắt.

Toàn bộ, toàn bộ, giống như đang nói cho tôi một việc.

Rốt cuộc, tôi thích anh đến mức nào.

Giống như hoa hồng mất đi mảnh đất ẩm ướt, giống như đám mây mất đi cơn gió làm bạn, giống như màn đêm mất đi ánh trăng, giống như thiên thần mất đi đôi cánh, giống như tất cả cha sự đều mất đi khả năng mỉm cười, giống như chiếc nhẫn mất đi lời thề ước, giống như Alice lạc mất phương hướng ở trong giấc mơ.

Giống như Chúc Anh Đài, vĩnh viễn, vĩnh viễn tìm kiếm khắp Trung Quốc cũng không tìm lại được Lương huynh của nàng.

Ngày đó, đứng trong sân bay trống rỗng, anh bỏ đi không quay đầu nhìn lại, không biết tất cả âm thanh của nơi phồn hoa đô thị này cũng đã rời xa theo anh.

Tất cả đều yên tĩnh không tiếng động.

Vắng vẻ đến mức giống như linh hồn đã bị đưa đi.

Chỉ còn lại đau khổ trống rỗng, thân xác trống rỗng, tàn tạ ở nơi này.

Ở lại cùng sự trống rỗng này chỉ có tuyệt vọng màu đỏ thẫm.

Những thứ khác, toàn bộ,

Đều không còn.

Cái gì cũng không còn.

Trong một buổi tối mơ màng, tôi dường như nằm mơ một giấc mơ rất bối rối. Nhưng trong mơ, tôi đã dừng cảm hạ một quyết định — tôi muốn đi tìm anh.

Anh từng đưa cho tôi địa chỉ, vì tôi muốn viết thư cho anh, nhưng anh nghĩ viết thư tay quá rắc rối, gửi thư điện tử thì tiện hơn.

Ban đầu tôi muốn gửi thư hỏi ý kiến anh một chút, nhưng xuất phát từ tâm lý muốn trả thù, tôi đột nhiên muốn xuất hiện hù dọa anh.

Tôi gọi điện hỏi công ty du lịch, một chuyến đi rẻ nhất cũng phải hơn hai vạn. Cái giá này đối với một sinh viên năm thứ ba còn chưa bước vào xã hội, không thể nghĩ ngờ chính là một con số trên trời.

Tôi bắt đầu điên cuồng làm thêm, nhưng ban ngày phải đi học, làm thêm buổi tối cũng không kiếm được bao nhiêu tiền, một nghìn một tháng thì cũng phải để dành hai năm mới được. Ngay khi tôi cảm thấy bất lực thì Cửu Du giới thiệu một người làm ở tòa soạn báo cho tôi, người này đã đọc truyện ngắn mà tôi viết trên BBS, dự định cho tôi một cơ hội viết tiếp. Tôi cho rằng mình đang nghe được câu chuyện nghìn lẻ một đêm phiên bản hiện đại.

“Cậu khẳng định người kia thật sự đọc tiểu thuyết của tớ, muốn quen biết tớ?”

“Đúng vậy, cậu thật phiền!”

Cửu Du thật sự ghét bỏ trả lời tôi, xem xa hỏi một vấn đề ba trăm bảy mươi sáu lần trong cùng một ngày quả thật có chút phiền phức.

Người ở tạp chí biết tôi cần tiền gấp, bỗng nhiên đề nghị tôi viết truyện dài cho hai tạp chí, 80 nguyên/ một nghìn chữ.

Tôi lại đổ mồ hôi lạnh trở về ký túc xá. Suy nghĩ cốt truyện ba ngày, trong đầu ngoại trừ anh đều trống rỗng, giữa lúc tôi đang phiền não thì một suy nghĩ nảy lên trong đầu.

Viết về anh?

Viết về một người không nghe được không nói được... về một câu chuyện cũ?

Đó là một loại động lực đến khó tin, tôi bắt đầu vùng dậy, còn chịu khó hơn cả học bài, tới thư viện tra cứu rất nhiều tư liệu, Helen • Khải Lặc, XXXXXXX, OOOOOO, WWWWWW. Tôi thử tưởng tượng những cảm nhận của anh trong cuộc sống, bị lỗi tai lại, không nghe không nói, ở trong sự im lặng chỉ còn cảm nhận được hơi thở của chính mình.

Bạn học ở ký túc xá thường xuyên vỗ vai tôi nói: Cậu điếc sao! Gọi nhiều lần như vậy mà không trả lời!

Khi bỏ bông bị tai ra, nước mắt tôi cũng rơi theo.

Cho tới bây giờ, tôi chưa từng nghĩ thì ra thế giới của anh yên tĩnh, cô đơn như vậy, chỉ cần nhắm mắt lại là có thể thoát khỏi hiện thực khủng khiếp.

Nhưng tôi còn phải viết, viết về một người con trai không thể nghe không thể nói, anh có một thế giới nội tâm linh hoạt, kỳ ảo và yên lặng. Tôi phải viết về một người nam sinh lớn lên trong một thế giới như vậy nhưng lại có một cảm giác vô cùng tự nhiên, viết về một người mà chỉ cần nhìn thấy anh, toàn bộ thế giới giống như yên lặng theo. Dùng tất cả những gì tôi cảm giác được cũng như không cảm giác được, tất cả những thứ tôi tưởng tượng được và không tưởng tượng được về anh, hòa với nước mắt mỗi ngày của tôi, tôi liên tục viết.

Cuốn tiểu thuyết rất nhanh đã hoàn thành, bình quân mỗi ngày tám nghìn từ. Biên tập biên đọc xong cũng không có ý kiến gì nhiều, chỉ vạch ra một vài chỗ muốn tôi sửa chữa. Tôi lại một lần nữa bị tai lại, lại một lần nữa rơi nước mắt, lại một lần nữa cố gắng ném thử cảm nhận của anh.

Bạn học cùng ký túc xá nói tôi thật sự đã bị tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng không sao, tôi thích cái cái giác bị nhập ma hơn bất cứ ai, trong toàn bộ vũ trụ này, chỉ có anh mới có thể cho tôi một thế giới yên lặng như trong mơ.

Tôi đột nhiên phát hiện, viết hay không viết tiểu thuyết đã không còn quan trọng nữa, có thể được biên tập và độc giả đón nhận hay không cũng không đáng nói nữa.

Tôi chỉ muốn mỗi ngày đều được sống trong cảm giác mơ mơ màng màng này.

Tuy anh không ở cạnh tôi những vẫn ở lại trong góc sâu nhất trong trái tim tôi, dịu dàng cười.

Trong thời gian này, tôi viết rất nhiều thư gửi cho anh, nhưng cũng không có hồi âm. Chuyện này làm cho quyết tâm của tôi càng cao.

Mỗi một lần, biên tập phản hồi yêu cầu sửa chữa ngày càng ít, mỗi lần viết lại càng tiếp cận nội tâm hơn. Tôi chỉ toàn tâm toàn ý muốn mau chóng nhận được nhuận bút để tới Mỹ mà thôi, bỗng nhiên ngoài dự đoán lại nhận được tiền thưởng cho cuốn tiểu thuyết, quả thật là may mắn từ trên trời rơi xuống. Vì có tiền thưởng, tôi dành tiền được nhanh hơn. Bốn tháng sau, tôi ngồi trên máy bay tới nước Mỹ.

Tôi, một cô gái hai mươi tuổi, tiếng Anh lại dốt, dám một mình tới nước Mỹ bên kia địa cầu, còn lừa bố mẹ là cùng bạn học đi Quảng Tây. Tôi thật sự không nghĩ ra còn việc gì điên khùng hơn việc này.

Mà hiện tại, tôi đang muốn đi gặp cái người làm cho tôi điên khùng.~~~Hết chương 7

8. Chương 08

Chương thứ tám

Từ Hương Cảng bay thẳng tới New York, hai giờ chiều lên máy bay, bay đủ mười sáu tiếng. Bởi vì bay qua đường chuyển ngày quốc tế, khi tôi đến New York đã là năm giờ chiều. Khi bay qua đường chuyển ngày, tôi lơ mơ mình thấy cảnh tượng mỹ lệ như trên phim ảnh, nhưng tôi lại không hề cảm thấy cảm động, thì ra khi không có anh ở cạnh, tất cả mọi thứ không còn hấp dẫn nữa.

Sau khi đến New York tôi mới biết tất cả các đoàn du lịch đều không cho du khách tự do đi lại, tôi cầu xin người hướng dẫn cả vạn lần, còn thiếu chút nữa là nâng anh ta lên vũ trụ làm vệ tinh nhân tạo, cuối cùng cũng có thể thuyết phục anh ta đồng ý để tôi một mình đi tìm bạn. Hướng dẫn viên muốn tôi viết lại lịch trình cụ thể, để lại cách liên lạc và địa chỉ khách sạn, rồi giúp tôi gọi xe taxi.

Tôi đưa địa chỉ cho người lái xe da đen mập mạp, ông ta nhìn tôi một cái rồi nhẹ nhàng mỉm cười nói với tôi cái gì đó, mà người nào đó rất đáng thương, ngoại trừ “OK” và “bye bye” thì những từ khác giống như ngôn ngữ ngoài hành tinh. May mà ông tài xế đen xì cũng thành thật quay đầu lái xe, tôi chỉ có thể nhìn bóng lưng to lớn của ông ta, yên lặng khẩn cầu: tôi van ông, ông chú, nghìn vạn lần đừng có đem tôi đi bán, tôi gầy như thế này, bán cũng chẳng được mấy tiền! Tự lưng trên ghế sau, tôi nhìn cảnh sắc xa lạ không ngừng thay đổi ngoài cửa kính, tôi thở sâu, vẫn khó có thể tin mình đã thật sự tới Mỹ. Trên đường đều là người da trắng và da đen, tóc đỏ, tóc vàng, tóc trắng, tóc nâu, màu tóc đen thuần khiết đều biến thành những màu sắc hiếm thấy.

Cảm giác giống như Alice lạc vào xứ sở thần tiên, như người từ trên trời rơi xuống, không xác định được phương hướng, tất cả đều phó mặc vào số phận.

Nhưng, cuối cùng tôi cũng đã tới đây.

Một tổ hợp của kiến trúc thời thượng và truyền thống tạo cho New York một vẻ quái dị, liên tục vụt qua ngoài cửa sổ, giống như một bộ phim bị tua nhanh, phát ra những hình ảnh ngoại quốc. Tôi không cách nào kiềm chế đôi chân run rẩy của mình, bàn tay nắm lấy túi xách cũng thấm mồ hôi lạnh.

Cái gọi là khoảng cách một nửa địa cầu thì ra chỉ là một trò xiếc để lừa gạt lòng người.

Tôi hiểu rất rõ bản thân mình đang làm gì.

Cũng chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

Xe chạy thẳng tới một nơi giống vùng ngoại thành, tài xế dừng xe. Tôi rút tiền ra trả, xách hành lý rồi xuống xe. Trước khi đi còn dùng tiếng anh đơn giản hỏi tài xế căn nhà tôi cần tìm, tài xế chỉ một hướng ở phía trước. Sau khi nói lời cảm ơn, tôi vác túi hành lý duy nhất của mình — một cái ba lô, rồi đi về phía trước.

Đây là một căn biệt thự hai tầng đơn độc, tường trắng mái đỏ, có thảm cỏ xanh mướt đáng yêu, có bầu trời xanh lam làm nền. Trí tưởng tượng của tôi lại tái phát, tôi nghĩ đây là căn nhà nhỏ trong truyện cổ tích, còn tôi, đang tới tìm hoàng tử của tôi.

Một căn nhà xinh đẹp như không có thật, tôi chậm rãi bước tới, đi qua bãi cỏ tươi mát, từng bước từng bước tới gần.

Đừng sợ.

Mình đã tới, vì vậy, đừng sợ.

Cánh cửa màu đỏ đứng thẳng trước mặt tôi, chuông cửa ở ngay phía trên, vươn tay là có thể ấn. Những điều này đều rất đơn giản, cũng rất tự nhiên.

Nhưng, vì sao anh không hồi âm cho tôi?

Vì sao không trả lời tôi, hoàn toàn bất vô âm tín?

Cúi đầu, đầu ngón chân khẽ chạm đến thềm cửa bằng đá, tôi biết thật ra tôi đang sợ — có lẽ, anh đã thích người khác chẳng?

Đương nhiên tôi biết mình không đẹp, cũng không đáng yêu, chỉ là một cô gái rất bình thường, thiếu những tính chất có thể hấp dẫn người khác. Mà những người con gái tốt hơn tôi lại nhiều như sao trên trời.

Hít hít mũi, tôi cười cười tự giễu, miên man suy nghĩ về một vấn đề không thể giải quyết. Tôi thật sự rất sợ, cũng lo lắng anh xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Cho em xin đi! Anh rõ ràng là một người dịu dàng như vậy, từ khi nào đã học được cách tàn nhẫn!

Ngay cả một bức thư hỏi âm cũng không có, thật sự làm người ta nóng ruột nóng gan!

Tôi dùng sức ấn chuông cửa. Lùi lại một bước, thở sâu, bắt đầu suy nghĩ nên chào hỏi bố mẹ anh thế nào, sau đó, tôi nghe được có tiếng bước chân đang tới.

Tôi nhìn cánh cửa chậm chậm, chuẩn bị chào hỏi bố mẹ anh.

Cánh cửa màu đỏ nhẹ nhàng mở ra, thông thả như đang đọc diễn văn tuyên bố tử hình.

Tôi ngẩng đầu, người tôi nhìn thấy — là anh!

Tất cả đều ngoài dự đoán, tôi sửng sốt, nhưng hiển nhiên là anh lại càng không dám tin. Sai rồi, về mặt của anh khi đó không phải đơn giản là không dám tin, mà thật sự kinh hoàng đến mức tròng mắt sắp rơi xuống. May mà anh không nói được, nếu không nhất định sẽ hét lên, “Gặp ma giữa ban ngày”, trong thư tôi vẫn chưa đề cập đến chuyện tôi sẽ đến.

Bị anh dùng ánh mắt như vậy để nhìn, tôi cũng không biết nên làm thế nào mới phải, chỉ cảm thấy mồ hôi hột trên trán ầm ầm chảy ra, đổ xuống ào ào như thác nước. Đúng là tôi chưa nói một tiếng đã chạy tới nên cảm thấy có tật giat mình, nhìn chằm chằm nhau nửa ngày, tôi đột nhiên xoay người nhấc chân muốn chạy khỏi hiện trường phạm tội.

Nhưng tôi hoàn toàn trốn không thoát, ngay khi tôi vừa xoay người, thợ săn GG cao to đã đưa tay kéo ba lô của tôi lại.

*GG = ca ca

Tôi như một con thỏ nhỏ, vênh tai, tay chân giãy dụa, nhưng không cách nào chạy thoát.

Đầu năm nay, nếu vận rủi đã nổi lên thì dù có chạy tới nước ngoài cũng chạy không được. Tôi đành phải cúi đầu cùng anh đi vào nhà, còn anh vẫn dùng vẻ mặt xem ra rất tức giận trừng mắt nhìn tôi. Từ trước đến giờ tôi chưa từng nhìn thấy anh tức giận, vì vậy chỉ có thể dùng từ “xem ra”, bởi vì ngoại trừ nhú mày, những thứ khác cũng giống như lúc anh không cười thôi, thì tôi đã sớm nói về mặt anh là về mặt tú-lợ-khơ tiêu chuẩn mà.

Anh mặc một chiếc áo len dài tay màu đen, làm cho làn da của anh vốn đã trắng nay lại càng trắng. Xem ra anh hơi gầy đi một chút, là vì nhớ tôi sao? Hay vì chưa quen với khí hậu bên này? Tuy gầy hơn nhưng màu da tốt hơn trước đây rất nhiều. Nghe nói khí hậu nước ngoài rất dễ chịu, làm cho khí sắc người ta cũng tốt hơn, thì ra là thật.

Quan trọng nhất là anh vẫn bình an vô sự, trước đây tôi cứ lo anh sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn. Trong tiểu thuyết “rất yêu, rất yêu anh”, nữ chính vừa tới nước ngoài đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vì vậy mới từ bỏ nam chính. Rất nhiều truyện đều có tình tiết như vậy.

May mà đây không phải tiểu thuyết, may mà chúng tôi đang sống trong hiện thực.

Tôi vừa len lén quan sát anh, vừa giả dạng một đứa bé mắc lỗi, cúi đầu đáng thương nhìn anh, cầu xin thầy giáo đại nhân khoan hồng độ lượng tha thứ, lần sau sẽ không dám tái phạm nữa.

Ánh sáng trong phòng bếp màu trắng rất ôn hòa, chúng tôi ngồi bên bàn ăn màu xanh thẫm, anh ở ngay bên cạnh tôi. Không nhìn thấy bố mẹ anh, có lẽ đã ra ngoài rồi. Tôi bấu môi rồi nhẹ nhàng kéo ống tay áo anh, hy vọng anh đừng tức giận nữa.

Anh thở dài, đành phải rút từ ống đựng bút giữa bàn ăn ra một chiếc bút chì và một quyển sổ.

- Em tới bằng cách nào?

Anh không hỏi tôi vì sao tới, mà là tới bằng cách nào, xem ra anh cũng đại khái đoán được lý do tôi tới đây. Còn hơn cả lý do, anh nghĩ một cô gái một mình tới một đất nước xa xôi như vậy rất khó tin.

* Đi cùng đoàn du lịch.

- Vậy vì sao không đi cùng đoàn lại chạy tới đây một mình?

* Em tới tìm anh, không phải tới ngắm cảnh.

Anh lại thở dài, có chút bất đắc dĩ nhìn tôi.

- Bố mẹ em biết không?

* Em nói với bọn họ em đi Quảng Tây với bạn học.

- Em tới đây cùng bạn học?

* Không, một mình em đi cùng đoàn du lịch.

Tôi nhìn lông mày anh càng nhíu chặt hơn, rất muốn nhắc nhở anh nếu còn nhẫn nữa sẽ biến thành ông già, tiếc là nhìn sắc mặt anh lúc này, A-men, tôi quyết định muốn sống thêm vài năm nữa.

- Tham gia đoàn du lịch hết bao nhiêu tiền?

* Khoảng ba vạn.

- Từ bố mẹ em

Anh viết xong lại tự xóa đi, xem ra anh cũng hiểu tôi không thể xin bố mẹ nhiều tiền như vậy.

- Tiền từ đâu ra?

* Làm thêm kiếm được.

Anh vỗ bàn một cái rất mạnh, dọa tôi suýt nữa nhảy dựng lên. Vẻ mặt hiện tại của anh không còn là “xem ra” rất tức giận nữa, mà là nghìn lần, vạn lần, tuyệt đối là rất tức giận! Nếu anh có thể nói được, nhất định sẽ rít gào với cái lỗ tai đáng thương của tôi. Nhất định là anh không tin một sinh viên chưa tốt nghiệp như tôi có thể kiếm được nhiều tiền như vậy trong một năm.

- Rốt cuộc là ở đâu ra?

* Thật sự là làm thêm kiếm được, em không lừa anh.

Nếu vẻ mặt anh lúc này không kinh khủng như vậy, tôi nhất định sẽ hung hăng sút cho anh hai phát! Tên thối, dám không tin tôi!

Anh nhìn vào mắt tôi một lúc lâu mới lại cúi đầu.

- Làm cái gì?

Tay anh có chút run run, anh sẽ không nghĩ là tôi làm công việc gì phạm pháp đấy chứ?

* Em viết truyện dài cho tạp chí, còn được người ta thưởng. Tiền thưởng cộng tiền nhuận bút, xin một ít từ bố mẹ em, ngoài ra trước đó em cũng tiết kiệm được mấy nghìn.

Anh chống cằm nhìn tôi, giữa hai lông mày cuối cùng cũng giãn ra. Sau đó anh dùng một tay kéo tôi vào lòng, dùng sức ôm tôi, tôi nghe được cả âm thanh hít thở thật sâu của anh.

Có phải anh bị tôi cảm động rồi?

Một cô gái hai mươi tuổi cực khổ làm thêm gần một năm, kiếm ba vạn tệ tới một quốc gia xa lạ, chỉ vì nhìn thấy anh.

Tôi nhắm mắt lại tựa vào lòng anh, để nỗi nhớ suốt chín tháng dòng dã của tôi hòa tan trong nhiệt độ cơ thể anh. Thế giới giống như dừng lại trong thời khắc này, thời gian chia lìa giống như biến mất, tất cả lại trở về cái ôm thật sâu ngày chia tay ở sân bay. Thì ra, tất cả những gì tôi hy vọng chỉ có như vậy. Cho dù

phải tiêu phí ba vạn, tôi cũng sẽ can tâm tình nguyện giao ra, chỉ mong đổi lại một chốc lát được ở trong vòng tay anh.

Sau khi ôm tôi thật lâu, rốt cuộc anh cũng buông tay nhìn chằm chằm gương mặt tôi. Sau đó anh lại cầm bút.

- Em gầy.

Tôi gầy? Tôi còn chưa mắng anh gầy đâu! Vì tiết kiệm tiền tới Mỹ, mỗi ngày tôi chỉ ăn một bữa cơm, đi học, làm thêm, viết văn, trước ba giờ sáng chưa đi ngủ, gầy là đương nhiên.

Tôi tránh khỏi đề tài đó, hiện tại là lúc tôi được phép hung hăng tra hỏi anh.

* Bưu phẩm và thư em gửi, anh có nhận không không?

- Nhận được.

Hừ! Tên nhóc này nhận lỗi thật sáng khoái ha! Nhưng lại càng làm tôi giận hơn!

* Nếu nhận được, vì sao không hồi âm cho em?

Hiện tại đến lượt tôi nhịu mày, dùng một vẻ mặt hận không thể băm thây vạn đoạn để trừng anh. Càng đáng trách hơn là, anh lại không nhìn vẻ mặt uy hiếp của tôi, chỉ cúi đầu suy nghĩ rất lâu. Tôi cũng lặng lẽ chờ về nhận lỗi của anh.

- Anh

Anh cũng viết một chữ, rồi lại suy nghĩ một lúc mới viết tiếp.

- Khi nhận được bức thư đầu tiên của em, em nói em có bạn trai mới. Anh vốn muốn chúc phúc em, nhưng viết mấy lần đều không được. Lúc đó anh mới phát hiện bản thân mình không dễ dàng buông tay như vậy. Thật ra anh không hề muốn em có bạn trai, dù chỉ một chút, không muốn thấy em quen biết một người con trai khác, không muốn em bị người con trai khác ôm, không muốn em được người con trai khác chăm sóc, không muốn có người con trai khác ở bên cạnh em. Anh thật sự rất ích kỷ, bản thân không thể làm em hạnh phúc nhưng lại muốn giữ em không buông. Anh cũng biết, tính khí ích kỷ này của anh sẽ chỉ hại em. Anh vốn muốn viết ra những lời quá phận làm em ghét anh, nhưng anh lại không muốn làm em tổn thương. Anh nghĩ rằng em đã quên anh, vì vậy anh không cho em bất cứ hồi âm nào, không để em có bất cứ liên hệ gì với anh, hy vọng em có thể hoàn toàn quên anh, tìm hạnh phúc ở một nơi khác.

Anh viết viết rồi dừng dừng, suy nghĩ nên biểu đạt với tôi thế nào.

- Nếu biết em sẽ chạy tới, anh nên hạ quyết tâm, trả lời bảo em đi tìm người khác.

Chưa đợi anh viết xong, tôi đã ôm lấy anh thật chặt. Nước mắt bắt đầu tràn ra, tôi biết khóc chỉ là một hành động yếu đuối, nhưng tôi không kiềm chế được.

Không sao!

Dù sao nước mắt này cũng chỉ rơi vì người phía trước — yếu đuối cũng được, bị thương cũng được, tan vỡ cũng được — tôi đều vui vẻ chịu đựng.

Tôi nhớ tới những động tác tỉ mỉ của anh khi cắt bánh cho tôi đêm trung thu, tôi nhớ tới vẻ cúi đầu trầm tư của anh khi ngồi trong nhà hàng cơm Tây, tôi nhớ tới bàn tay ấm áp của anh khi dắt tôi khỏi hiện trường tai nạn, tôi nhớ tới ánh mắt ấm áp không kiềm chế được của anh trong sân bay... Tôi nên nói gì với người con trai vừa lương thiện, dịu dàng, lại vừa tự ti này đây, nói rằng tôi yêu anh, mặc kệ anh có nghe thấy hay không, mặc kệ anh có nói được hay không!

Tôi sẽ không bao giờ có thể tìm được người nào yêu tôi hơn anh, cũng giống như anh nhất định sẽ không tìm được người nào khác yêu anh hơn tôi.

Cuộc sống không thể tách biệt với “nghe” và “nói”, nhưng tình yêu không nhất định phải nói ra những lời hứa hẹn, nghe được những lời ân ái mới gọi là tình yêu.

Tình yêu giống như tuyết hòa tan trong lòng.

Nó là một chút đường ngọt ngào thấm vào cổ họng, trộn chung với một ít chất độc, vẽ trên trái tim gấp ghe, phủ lên nỗi chờ mong nhưng vẫn chưa được trọn vẹn, phải chậm rãi chờ người kia đến bù lấp.

Sau đó gặp mặt, quen biết, va chạm, mỉm cười, giao ước, mất đi, khóc lóc.

Tất cả vì biết, người đó chính là anh.

Chỉ có anh.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, anh lại muốn dời mắt sang hướng khác. Tôi ôm đầu anh, không cho anh nhìn về nơi khác, không cho anh trốn tránh. Bởi vì tôi hiểu rõ hơn ai hết, nếu chỉ trốn tránh sẽ không giành được thứ gì, thậm chí sẽ mất đi.

Em xin anh, xin hãy cho em một chút dũng khí.

Để đối mặt với đoạn tình chàm không tới, bắt không được, tan nhanh hơn tuyết này.

Nhắm mắt lại, tôi nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, rồi lại nhẹ nhàng hơn chút nữa, dùng đôi môi của mình, chạm vào đôi môi ấm áp của anh.

Mở mắt ra, tôi nhìn thấy đôi mắt kinh ngạc của anh đang ngậy ngốc nhìn tôi chằm chằm. Anh có cảm giác được không? Tình yêu tôi muốn nói mà không cách nào nói ra miệng, muốn bày tỏ mà vĩnh viễn không cách nào có thể định nghĩa.

Anh nhìn tôi, rồi lại nhìn xuống dưới, cuối cùng như hạ quyết tâm rất lớn, ôm tôi thật chặt, nhắm mắt lại, hôn tôi.

Đây là lần đầu tiên anh hôn tôi. Khi ấm áp từ đôi môi tràn ngập con tim, anh rút cuộc cũng đã hiểu tôi yêu anh nhiều thế nào rồi sao? Tôi không tìm người con trai khác, bởi vì trong toàn bộ vũ trụ, tôi chỉ yêu một người, yêu mãi mãi.

Nụ hôn của anh rất ngây ngô, cảm giác thế nào cũng thấy cùng trình độ với bạn trai trước đây của tôi, gần như lập tức tôi có thể khẳng định bản cô nương là bạn gái đầu tiên của anh. Tôi mở lớn hai mắt, lần đầu tiên nhìn lông mi của anh gần như thế, phát hiện lông mi của anh siêu dài. Thật đáng ghét! Một người đàn ông, lông mi còn dài còn đẹp hơn cả tôi.

Đôi mi đẹp đột nhiên chuyển động. Anh mở mắt, thấy tôi đang nhìn anh, hơi nhíu mày, dùng tay trái che lên mắt tôi.

A! Thì là anh có chủ nghĩa đàn ông lớn như vậy, còn muốn khi hôn con gái nhất định phải nhắm mắt lại!

Chúng tôi như hai đứa ngốc lần đầu tiên hôn nồng nhiệt, lưu luyến không rời, giống như cả thế kỷ trôi qua, cuối cùng mới không cam lòng rời khỏi nhau. Tôi nhìn thấy anh có chút xấu hổ, lại muốn đùa cợt.

Tôi cầm bút “xoẹt xoẹt xoẹt” viết hai hàng chữ lớn, sau đó giơ lên cho anh nhìn.

Phía trên viết: chàng trai nhỏ ngây thơ, đây là nụ hôn đầu tiên của anh sao? Thật ngại quá, để tiểu thư đây cướp mất rồi! Ha ha! P/s. Kỹ thuật của anh vẫn quá kém, rảnh rồi thì luyện tập đầu lưỡi nhiều một chút đi!

Bản cô nương còn vô cùng phối hợp với bầu không khí, lè lưỡi với anh, đắc ý dào dạt mà cười gian, muốn nói bao nhiêu gian ác thì có bấy nhiêu, Hoàng Thế Nhân nhìn thấy còn phải quỳ xuống sung bái, tự thấy không bằng...

*Hoàng Thế Nhân: thuộc giai cấp bóc lột thời xưa, vô cùng tham lam gian ác.

Hừ!

Tôi cứ cố ý chọc giận anh đấy! Ai bảo anh dựa vào việc lớn hơn tôi ba tuổi, lại chủ nghĩa đàn ông, coi tôi như trẻ con!

Sau khi anh nhìn thấy, gương mặt lập tức ửng hồng, giống như quả táo chín đỏ, quả thật là kỳ quan thế giới nha! Tôi cười tên hay đắc ý kia, tên kiêu ngạo kia, tên được một tác lại muốn tiên thêm một thước kia... Tôi đang định nở nụ cười như người dày dặn kinh nghiệm thì anh đột nhiên nhìn tôi, người đang cười đắc ý

một cách quá đáng, rồi đứng dậy, hại tôi suýt nữa lăn từ trên ghế xuống đất. Còn đang nghi hoặc người kia muốn làm gì, bỗng nhiên tôi bị anh ôm lên. Cũng không thèm nhìn vẻ mặt mờ mịt của tôi, anh trực tiếp ra khỏi phòng bếp, lên lầu hai, quẹo vào căn phòng bên trái.

Tôi vừa nhìn đã biết đây nhất định là phòng anh.

Bởi vì dưới chân bốn bức tường vẽ những bụi cỏ cao đến eo, thảm cũng màu xanh lá mạ. Còn trên tường ở đầu giường vẽ một gốc cây rất lớn, cành lá của cây lan hết một nửa bức tường, cả căn phòng như một góc rừng trong ngày hè ẩm áp. Từ giường đến bàn học, bàn máy tính, ... đều là một màu trắng thuần khiết, tôi biết, bởi vì anh thích những màu sắc đơn giản.

Tôi còn đang khen ngợi căn phòng đặc biệt này, toàn thân đã bị nhét lên chăn lông màu trắng trên giường.

Hiện tại, cho dù tôi thật sự là đứa trẻ ba tuổi cũng biết anh muốn làm gì.

Vậy nên tục ngữ nói thật là đúng, cái này gọi là vui quá hóa buồn? Nhìn đi, tên nhóc này muốn tạo phản này!

Anh cười tà ác, vẻ mặt hoàn toàn hả dạ, nhất định là anh muốn trả thù tôi vừa trêu chọc anh. Quá đáng nhất là anh vẫn rất dịu dàng ôm tôi, dịu dàng đến mức tôi không cách nào chống cự. Lần này anh có chút tiến bộ, bắt đầu dùng đầu lưỡi, ừ, trẻ nhỏ đúng là dễ dạy.

Không đúng!

Hiện tại căn bản không phải lúc nghĩ những thứ này! Tay anh đột nhiên vói vào trong quần áo tôi! Áo khoác vừa vào đến cửa đã bị quăng, hiện tại anh cũng đang cởi áo lên!

Tôi căng thẳng đến mức toàn thân cứng nhắc, tuy hôn môi thì bản cô nương không phải lần đầu tiên, nhưng làm tình thì, đúng vậy! Mặc dù rất sợ, nhưng tôi cũng không muốn từ chối, anh đang chạm vào tôi, tôi cũng muốn chạm vào anh.

Nghe nói lần đầu tiên rất đau, hy vọng anh dịu dàng với tôi một chút. Nhưng cái mong muốn này quả thật dư thừa, trên thực tế, tôi chưa từng gặp ai có thể dịu dàng hơn anh. Nếu cùng anh sẽ đau đớn, vậy với người khác nhất định sẽ càng đau. Tôi cố gắng làm mình tin tưởng anh sẽ đối tốt với tôi, lại quên mất chính cảm giác căng thẳng của mình.

Anh vẫn đang hôn cổ tôi, cảm giác mềm nhẹ, ngứa ngáy kia thoải mái đến mức làm người ta say mê. Nụ hôn trượt dọc theo cổ, rơi vào vai, rơi vào xương quai xanh, lại xuống thêm chút nữa là nguy rồi! Tôi liều mạng hò hét trong lòng, tim cũng đập càng lúc càng nhanh, nhưng cánh tay vẫn ôm chặt cổ anh, không hy vọng anh dừng lại. Cơ thể anh rất ẩm áp, ẩm áp đến mức sắp hòa tan tôi, chuốc tôi say trong lòng anh.

Ngay trong thời khắc mấu chốt, tôi đang vừa say mê vừa căng thẳng, tôi nghe được dưới lầu hình như có tiếng mở cửa... Tiếng mở cửa?

Lại nghe cẩn thận một chút, không sai, thật sự có tiếng bước chân đi vào, còn có tiếng nói chuyện.

Xong rồi! Bố mẹ anh về!

Bắt... Bắt gian tại giường...Phi! Cái vớ vẫn gì chứ! Là việc lớn không thành mới đúng!

Tôi hoang mang khoa tay múa chân ra dấu cho anh, nhưng anh khó hiểu nhìn tôi. Đồ ngốc! Anh nghĩ là em điên đến mức diễn hài kịch trên giường cho anh xem sao?!

Vội vàng nhìn về phía đầu giường, quả nhiên có giấy bút, tôi nhào tới, cầm bút vung lên mấy chữ to đùng: em nghe thấy dưới nhà có tiếng mở cửa, bố mẹ anh về!

Cuối cùng cũng nhìn thấy anh có chút phản ứng, nhưng lúc này không phải là lúc để thực hiện một cú nhảy tự do ra khỏi giường! Lúc này hai chúng tôi không mặc quần áo, mà dù có mặc quần áo hoàn chỉnh thì tình trạng này cũng đủ để toi mạng rồi!

Anh lập tức bắn người lên, dùng áo sơ-mi vừa cởi từ trên người để quấn lấy tôi, sau đó đặt áo lông vào lòng tôi. Khi chính anh cũng đang tìm áo len thì bố mẹ anh đã lên lầu và nhìn thấy chúng tôi.

Tôi nên phản ứng thế nào đây?

“Hi! Cô, chú, chào cô chú! Cô chú thấy nụ cười của cháu đủ chân chó chưa? Vâng, nếu đã đủ, mời cô chú quá bộ ra khỏi phòng một lúc, để đôi “cầu nam nữ” trong phòng — cháu và người nào đó — mặc quần áo vào, vậy có tiện không ạ?”

Tôi không biết bố mẹ anh có nghe được tiếng hò hét trong lòng tôi hay không, nhưng nhìn vẻ mặt đại ra của bọn họ, có vẻ cũng không nhốn nháo cho xong việc dễ như vậy. Bố mẹ anh đứng ở cửa phòng, đứng hình, đầu tiên nhìn tôi ngồi trên giường, rồi nhìn sang anh còn chưa mặc quần áo chỉnh tề, sau đó lại nhìn tôi kéo chăn che người, lại nhìn sang anh đã mặc xong quần áo, giả bộ không có gì xảy ra, thản nhiên mơ tưởng định tháo chạy xuống lầu... Đại khái đã hiểu được có chuyện gì, chỉ thấy bố anh lùi về sau ba bước, nhảy lên không trung, dùng quyền báo trong tay hạ xuống một tuyệt chiêu thiên hạ vô song xuống cái gáy của anh.

Tôi ước chừng cú đánh đó sẽ rất đau, vô cùng đau — bởi vì người nào đó đặt tay lên gáy, liều mạng xoa nắn, đau đến mức méo miệng nghiêng răng muốn kêu lên thảm thiết. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ mặt tức tối, uất ức của anh như vậy, cho tới giờ anh chỉ trưng ra hai bộ mặt là mỉm cười ôn hòa và ngây ngô.

“Xin lỗi! Thành con khôn kiếp nhà cô chú lại dám làm chuyện có lỗi với cháu như vậy!”

Bố mẹ anh không ngừng xin lỗi tôi, thái độ tràn ngập áy náy đó lại càng làm tôi ngượng ngùng. Nói thật lòng, chuyện vừa rồi tôi cũng không cự tuyệt, vì vậy tôi cũng bị xem như đồng phạm mới đúng chứ?

Bố anh dùng một chuỗi thủ ngữ, từ biểu hiện của họ tôi có thể đoán là đang mắng anh xối xả, sau đó nổi giận dùng đũa đuổi anh xuống lầu, cái này chỉ cần nhìn tôi cũng hiểu. Sau khi bố anh thở ra một hơi thật dài, tôi nghĩ đã xong rồi, không ngờ lại đến lượt mẹ anh bắt đầu dùng thủ ngữ mắng anh. Dù sao tôi nhìn không hiểu, nhưng vẻ mặt của bố anh thì tương đối tức giận, vẻ mặt mẹ anh lại giống như đang tận tình khuyên bảo, đại khái là đang bệnh vực cho tôi.

Sau đó mẹ anh lại đánh một cái cùn một vị trí vừa rồi vào đầu anh rồi mới đuổi anh xuống lầu, nhìn anh lần thứ hai ầm ục xoa đầu, tôi sờ sờ mặt mình, aizz~, thì ra nhện cười cũng có thể là một bài kiểm tra thể lực nha.

“Xin lỗi, con trai nhà cô chú! Aizz~... Hiểu Toàn, cháu mặc quần áo vào trước đi, chúng ta ở dưới lầu chờ cháu.” Nói xong, bà lại như nghĩ tới cái gì đó: “Quần áo... không có rách chứ?”

“Không có, cô không cần lo lắng.”

Mẹ anh đại khái đã tưởng tượng anh thành cảm thú, tôi đã có thể tưởng tượng khi anh xuống lầu sợ là sẽ có bài vị tổ tông & gia pháp đang chờ anh nha.

Chờ mẹ anh đón cửa phòng lại, cuối cùng tôi không nhịn được nữa, ôm chần lẩn một vòng cười điên cuồng. Lén nhìn dáng dấp vừa rồi của anh, thật sự là kỳ cảnh nghìn năm khó gặp mà! Cái tên chuyên ra về người lớn như vậy, luôn dạy dỗ tôi như trẻ con, thì ra trước mặt bố mẹ cũng chỉ là một đứa trẻ không cách nào chống cự nha!

Ha ha! Cô gái thông minh phải nhớ kỹ một lần hiếm có này, sau này cả đời có thể lấy ra làm nhược điểm chọc cười những lúc rỗi rãi.

Tôi nằm trên giường, chần lẩn mềm mại vây lấy tôi, giống như có thể cảm nhận được sự ấm áp của anh mỗi tối khi anh ngủ ở nơi này. Khi anh nằm trên chiếc giường này anh sẽ nghĩ đến cái gì? Có nghĩ tới tôi không, giống như tôi đã nghĩ đến anh? Trên giường tràn ngập một mùi thơm say lòng người, giống như khi anh ôm lấy tôi.

Là mùi vị thuộc về anh.

Thở sâu, tôi nhảy người lên, mặc quần áo. Trước khi đi ra, tôi nhìn lại căn phòng này một lần nữa, ngoại trừ những đồ vật đơn giản cũng không có gì, vậy những bức tranh của anh đâu? Có lẽ là có một phòng khác để vẽ tranh chăng.~Hết chương 8 ~

9. Chương 09

Chương thứ chín

Cầu thang bằng gỗ hồng dẫn tôi trở lại lầu một, nhìn thấy bố mẹ anh đang ngồi đợi trên sofa, nhưng không thấy anh đâu.

“Hiếu Toàn, cháu xuống rồi! Mau ngồi đi!”

“Tôi đây, uống chén trà đi. Có trà hoa hồng, trà bá tước, trà sữa, cháu thích uống loại nào?”

“Có chỗ nào khó chịu không?”

“Ai nha, thằng con khốn nhà cô chú, sao lại có thể làm ra chuyện vô lễ như vậy chứ! Cô chú nhất định sẽ dạy dỗ nó nghiêm chỉnh, sao có thể bắt nạt con gái như vậy! Thật là...”

Bố mẹ anh vô cùng khách sáo với tôi, quả thật là tràn đầy hồ thẹn, không ngừng xin lỗi tôi, bố anh tức giận đến mức giọng nói cũng run run. Tuy rằng tôi liên tục giải thích thật ra chúng tôi còn chưa làm gì, không cần để ý như vậy. Nhưng dường như bố mẹ anh cho rằng, “chưa làm” hay “đã làm” cũng không khác nhau là mấy, chưa cho anh ăn mấy roi thì chưa hết giận. Khó trách tính cách anh nề nếp như thế, thì ra là di truyền.

Một lúc lâu mới mới trấn an được hai người xuống, tôi ngồi xem TV cùng bọn họ, cuối cùng cũng có thể dời lực chú ý của bọn họ đi một chút, nhưng tất cả các kênh đều bằng tiếng Anh, tôi chỉ ngây ngốc nghe chứ hoàn toàn không hiểu. Thật sự uống phí mười một năm ngậm đắng nuốt cay học tiếng Anh của tôi, tôi thuần túy chỉ là người ngồi cùng = người nhìn mà không hiểu, nhìn một đồng hình ảnh trên màn hình, rốt cuộc tôi không nhận được nữa, “Cô, anh ấy... ở đâu ạ?”

Cô ấy quả thật là phụ nữ trung niên hiền lành, hoàn toàn khác với mẹ tôi, cô cười cười nói với tôi anh đang nấu cơm trong bếp.

Hắc hắc! Anh còn biết nấu cơm? Cái này thú vị!

Tôi lập tức nhắm thẳng hướng phòng bếp.

Từ xa đã nhìn thấy anh đưa lưng về phía cửa bếp, tôi đi lên trước, dùng ngón trỏ gõ gõ vào anh, anh vừa quay đầu lại đã nở nụ cười gian xảo như trộm.

* Đáng vẻ vừa rồi rất buồn cười nha! Nam sinh nhỏ ngây thơ!

Anh liếc tôi một cái, không để ý tới tôi.

* Sao trước mặt bố mẹ, anh lại giống một bé cưng ngoan vậy nha? Bình thường ai đó không phải rất kiêu ngạo sao? Luôn luôn dạy dỗ em, nói em là trẻ con!

Tôi còn làm động tác “ha hả” cười gian với anh.

Anh vẫn không để ý tới tôi, tiếp tục thái thịt.

* Anh đang làm gì vậy? Em có thể giúp không?

Tôi đang viết, đột nhiên anh vỗ một cái lên đầu tôi từ phía sau, tôi gần như che gáy theo bản năng, quay đầu kêu to: “Anh làm gì!”

Hồng bét!

Từ lâu tôi đã quyết định khi một mình ở cùng anh sẽ tuyệt đối không nói lời nào, kết quả lại phun ra theo thói quen rồi!

Mặt tôi trắng bệch nghiêm túc nhìn về phía anh, nhưng dường như anh không hề để ý, còn đắc ý cười.

Thật may! Anh căn bản không để trong lòng! Xoa dịu hoảng hốt trong lòng, tôi giả bộ tức giận. Bên dưới câu trước bổ thêm một mũi tên: * Anh rất quá đáng! Em còn tốt bụng muốn giúp anh!

Anh lau lau tay, nhận lấy bút.

- Quên đi, em càng giúp chỉ càng rối.

* Làm gì có, bình thường ở nhà cũng là em nấu cơm.

- Vậy dạ dày người nhà em chắc phải mua mới thường xuyên lắm nhỉ!

* Anh nói vậy! Tuy em nấu không ngon nhưng cũng không đến mức hỏng dạ dày! Cháo lần trước là một lần thất thủ của em thôi, anh không thể phủ nhận hoàn toàn kỹ thuật nấu ăn của em như thế!

Tôi quyết định phải rửa sạch sự sỉ nhục này! Nhưng kỳ quái, vì sao tay vừa viết lại vừa run rẩy vậy, tuy sự kiện nấu cháo lần trước làm anh ốm thêm một ngày một đêm nhưng tôi cũng không đến mức chột dạ chứ! Đó là ngoài ý muốn mà!

Ai ngờ anh dám dùng vẻ mặt xanh lét, lại gì nữa, chỉ cần nhớ lại cháo tôi nấu mà sắc mặt đã biến đổi vậy sao?! Anh dùng vẻ mặt đau khổ nhìn tôi lắc đầu.

- Chuyện nời cháo ấy quên đi, cũng may người gặp họa chỉ có mình anh. Nhưng hiện tại anh rất nghi ngờ có phải người nhà em ăn đồ ăn em nấu quá nhiều nên dạ dày đều đã tiến hóa thành sắt thép rồi, đáng tiếc là người nhà anh còn chưa luyện ra công lực này.

Tôi hung hăng trừng mắt lườm anh, giơ nắm tay lên — Hừ! Nắm tay đấy, thấy không? Đừng tưởng mình không nghe không nói được thì có thể giả ngu, tôi vẫn có thể uỳnh chết như thường!

Nhưng đột nhiên anh không nhịn được mà cười rộ lên, giống như tôi vừa làm một chuyện gì đó rất khôi hài, rất ngu ngốc, sau đó dùng một bàn tay to chồm lấy nắm tay tôi. Đáng ghét! Người này không có việc gì lại có bàn tay lớn như vậy làm chi, lại có thể bọc lấy toàn bộ nắm tay tôi! Sự uy hiếp của tôi lập tức hoàn toàn mất tác dụng, hoàn toàn bị “kẻ thù” bắt thành tù binh. Bởi vì tên nhóc này nắm chặt tay tôi không buông!

Anh cười cười, buông tay, đưa bó rau trên bàn cho tôi, tay phải làm động tác thái rau.

A! Thái sao, đương nhiên tôi biết!

Tôi ước lượng một chiều dài cho anh xem, sau khi anh gạt đầu tôi mới giơ dao lên, dứt khoát mạnh mẽ, bắt đầu sáng khoái phanh thái rau xanh đại ca — sai, là băm thái mới đúng. Tôi vừa thái vừa len lén nhìn anh ở bên cạnh, anh đang dùng một cái muôi khuấy nồi canh trên bếp, còn mức một chút để nếm. Hắc hắc, nóng chứ gì? Em biết anh trời sinh như lưỡi mèo, sợ nhất là nóng, đáng đời! Không được, sao tôi lại cười rồi? Không được, không thể cười! Không nên cười một mình như đồ ngốc như thế! Giống như tâm thần phát bệnh!

Nhưng tôi thật sự không cách nào nhịn cười được.

Bởi vì bộ dạng này của chúng tôi giống như... giống như... một đôi vợ chồng mới cưới.

Rõ ràng chỉ là thái rau, nấu canh, nhưng ầm ập đến mức làm tôi suýt nữa rơi nước mắt.

Không lâu trước, tôi còn cho rằng tôi vĩnh viễn không thể gặp lại anh được nữa, nào dám mơ tưởng xa vời sẽ có thể đứng cùng anh như thế này?

Đột nhiên có người nhẹ gõ đầu vai tôi từ phía sau, tôi quay đầu lại, nhìn thấy anh vẻ mặt đau khổ cầm cái muôi, đầu lưỡi hơi ửng đỏ. Tôi suýt nữa bật cười, bỏ dao trong tay xuống. Ha ha ha, bỗng lưỡi rồi chứ gì! Đại ngu ngốc!

Anh có chút buồn bực xấu hổ, chìa cái muôi về phía tôi. Tôi nhịn cười, đỡ lấy cái muôi nếm một chút, được, canh rất ngon, rong biển hạt sen hầm nhừ, xem ra đã đun mấy tiếng. Thì ra tên nhóc này một mình ở nhà hầm canh nha.

Nhưng hình như hơi nhạt. Tôi lục lọi tìm được lọ gia vị, đang định giả dạng đầu bếp chuyên nghiệp, hào phóng thả vào trong nồi canh thì bố anh bước vào.

“Hiếu Toàn, sao cháu lại vào đây? Đừng để ý đến thằng nhóc hư hỏng này, ra ngoài kia ngồi với chú! Lập tức sẽ có cơm ăn!” Bố anh vô cùng hiền lành nói với tôi, ngược lại lại rất hung dữ dùng thủ ngữ nói với anh, ra về gấu trúc bảo vệ con lỏi tôi ra ngoài.

Tôi nhét lọ gia vị trong tay vào lòng anh, trước khi ra ngoài còn liếc mắt nhìn anh một cái, anh cũng đang liếc mắt nhìn tôi, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Thật đáng thương!

Đây là cảm thán duy nhất của tôi.

Cuối cùng cũng tới giờ ăn cơm, nhìn một bàn toàn món ngon, tôi không nói thành lời. Thật sự không thể tin được tất cả chỗ này đều là một mình anh làm! Không phải trong sách thường nói muốn giữ một người đàn ông trước hết phải giữ được dạ dày của anh ta sao? Nhìn một bàn đồ ăn chói mắt này đi, khóe miệng tôi giật giật, aizz, xem ra gã đàn ông này không phải người tôi nó thể nắm giữ nha.

Nhưng ngược lại tôi cũng không ngại anh nắm cái dạ dày của tôi nha... Mẹ ơi, bát miến này quả thật quyến rũ mê người, nước miến toát ra ầm ầm, suýt nữa chảy xuống, thật quá thất lễ...

- Nhìn cái gì, đồ ăn dùng để ăn, em có nhìn đến mức trông mắt rơi xuống thì nó cũng không tự chạy vào trong bụng được.

Tôi liếc nhìn tờ giấy trước mặt, dùng cảm để nghĩ cũng biết là ai đưa sang.

Tôi trừng mắt, lại tặng kèm một cái mặt quỷ, sau đó mới ngồi xuống nói chuyện với bố anh. Hai bên của bàn ăn nhỏ, anh ngồi bên phải tôi, đối diện là bố mẹ anh.

Tôi nếm thử một miếng cá, oa~, hương vị thật sự thơm ngon, không nhịn được thốt ra: “Thật ngon nha!”

Anh vừa ngồi xuống lại thấy tôi mở miệng, nghi hoặc nhướn mày, buông đũa xuống, cầm lấy bút và vở bên cạnh, lại bị bố anh ngăn lại.

“Khi ăn không được viết.” Bố anh vừa dùng thủ ngữ, vừa dùng lời để nói.

Anh lại bất đắc dĩ cầm bát lên, nhưng dường như anh thật sự rất muốn biết tôi nói gì, nhìn tôi chằm chằm.

Tôi chỉ chỉ cá, lại chỉ chỉ miệng mình, sau đó cười hì hì giơ ngón cái lên lắc lắc.

Anh hiểu ra! Nhưng lại chỉ chỉ chính mình, làm động tác cầm nồi, sau đó nhướn mày, cũng giơ ngón cái lên lắc lắc.

Nhìn thế nào cũng có ý là: Anh làm, đương nhiên phải ngon.

Tôi nhăn mũi, khinh thường lắc đầu. Hừ, bà già họ Vương bán dưa, đồ đặc ý vênh váo!

Nhìn đi, cho dù không biết thủ ngữ, cho dù không có bút, chúng tôi cũng có thể hiểu nhau.

Đại khái là hai chúng tôi đều có cùng suy nghĩ như vậy, kết quả không nhịn được nhìn nhau cười. Tôi nhìn thấy vẻ mặt bố mẹ anh rất hoang mang.

Ăn xong tôi còn uống liên tục ba bát canh lớn. Ha ha! Canh xương ống hạt sen này thật sự quá ngon, tôi không nhịn được mà! Khi tôi ngẩng đầu lên sau bát canh thứ hai, tôi nhìn thấy anh chỉ chỉ nồi canh. Thừa lời, đương nhiên còn muốn nữa! Canh ngon như vậy! Canh ngon như vậy! Canh ngon như vậy! Tôi thật sự cảm động đến mức đôi mắt cũng hơi ướt ướt!

* Em rất thích canh anh làm nha! Không bằng anh gả cho em, làm vợ em đi!

Tôi nháy mắt với anh, nhét tờ giấy tới trước mặt anh.

Anh nhận lấy rồi nhìn, chỉ sợ con mắt thiếu chút nữa thì phá cửa sổ rơi ra ngoài, nhìn vẻ mặt vừa cảm động vừa “ngưỡng mộ” của tôi, lập tức xấu hổ đến mức mặt đỏ lên. Hắc, anh lại giả bộ không nhìn thấy gì, cúi đầu bắt đầu dọn dẹp đồng bừa bãi trên bàn, mang theo chút tàn canh chạy về phía phòng bếp.

Hừ! Thích trốn thì cứ trốn, sao lại mang cả canh của em đi?! Không phải vừa rồi còn muốn hỏi em có ăn nữa không sao? Này, ít nhất cũng phải để lại cho em một bát chứ?

Tôi vội vàng cướp lại bát canh. Canh thơm như vậy, được, lại thêm một bát nữa!

Sau cơm tối, bố mẹ anh ngồi trong phòng khách xem TV, tôi và anh ngồi trong nhà bếp nói chuyện phiếm.

- Chuyện hôm nay, anh xin lỗi, là anh quá xúc động.

* Sợ? Không cần xin lỗi. Dù sao lúc đó em cũng không hoàn toàn từ chối, không hoàn toàn là lỗi của anh.

- Không phải con gái đều rất chú ý đến lần đầu tiên sao?

Khiếp! Sao anh có thể nhìn ra tôi là lần đầu tiên? Anh không thể có kinh nghiệm hơn tôi chứ?

Tôi có chút bực bội, híp mắt nghi ngờ nhìn anh, nhìn đến mức anh cảm thấy không thoải mái: - Sao em lại nhìn anh như vậy?

Tôi lộ ra nụ cười gian, bắt đầu bẻ các khớp ngón tay... A, không được rồi, anh không nghe được tiếng bẻ đốt tay, vậy không có hiệu quả uy hiếp! Được rồi, không nghe được cũng có thể nhìn ra được, hiệu quả tuy giảm một nửa cũng không phải hoàn toàn không có!

Tôi như hung thần ác sát hạ mấy chữ rồng bay phượng múa, anh vừa nhìn thấy, sắc mặt lập tức đỏ lên. Bên trên viết: * Mau khai thật cho em: đây có phải lần đầu tiên của anh không? Thằng thần được khoan hồng, chống cự bị nghiêm trị, đừng hy vọng có chuyện mà không khai báo! Nếu không... Hừ!

Hừ, tên nhóc này lại dám làm bộ không nhìn thấy, còn muốn vo viên trang giấy tôi vừa viết, sau đó lần thứ hai bày ra vẻ mặt lạnh te mà viết xuống: - Loại vấn đề này không phải chuyện mà con gái nên hỏi!

Tên nhóc thôi, anh chơi em sao! Tôi đập một cước lên bàn chân anh, đau đến mức anh lập tức liêu mạng xoa xoa, đáng thương hơn là anh không kêu được, căn bản là chẳng có ai đồng cảm với anh.

* Đừng có giở chiêu này ra! Mau trả lời em, xử nam!

Anh nhìn dòng chữ mới của tôi một chút, lại trừng mắt lườm tôi, sau đó mới chậm rãi cử động tay phải: - Có đôi khi anh hoài nghi chính mình có phải có xu hướng tự ngược hay không, vậy mới có thể

Anh không viết hết mà chỉ nghiêng đầu liếc tôi một cái, dù có là đầu heo cũng biết phía dưới anh muốn viết cái gì.

Tôi giả bộ bĩu môi, liếc mắt, cười nhạt: * Xử nam thì là xử nam, dù có là chuyên gia thì cũng thừa nhận đi, cần gì phải trốn tránh quanh co như vậy!

Kỳ quái, là cảm giác sai sao? Vì sao tôi lại nghĩ khước mắt anh lóe ra tia sáng nguy hiểm? Tôi thấy anh vươn tay — nhưng không phải cầm bút, mà là chỉ về câu anh đã viết phía trên “không phải con gái đều rất chú ý đến lần đầu tiên sao?” Câu hỏi này, về mặt này, nhìn thế nào cũng có ý nghĩa: dù sao em cũng là xử nữ, em nghĩ anh không biết sao?

* Em

Tôi nhìn câu “không phải con gái đều rất chú ý đến lần đầu tiên sao?” của anh, viết một chữ rồi ngừng lại, một lúc lâu sau mới viết tiếp được.

* rất chú ý, nhưng nếu là anh

Tôi không viết xong, mặt đỏ ửng, không biết nên viết tiếp thế nào. Anh nhìn thấy vẻ mặt của tôi lập tức hiểu rõ, tôi nhanh chóng nói sang chuyện khác.

* Em chỉ để ý sẽ rất đau.

Anh nhúm mày.

- Sẽ rất đau sao? Là nhà trai đau hay nhà gái đau?

* Thừa lời! Đương nhiên là nhà gái đau rồi! Nếu anh đau thì em đã chẳng ngại!

- À.

* Đồ ngốc! “À” thôi thì viết làm gì.

- À.

Tôi hơi nghiêng đầu nhìn anh, anh lại quay đầu nhìn sang chỗ khác. Tôi tròn mắt, người này, nhất định là cố ý! Tất cả mọi người đều bị vẻ ngoài nhã nhặn yên tĩnh lừa rồi! Tên nhóc này thật ra là một tên siêu cấp nham hiểm! Nham hiểm đến mức nào sao? Đại khác không khác tôi là mấy, không, thậm chí còn lợi hại hơn cả tôi, cho nên mới luôn luôn nắm chặt tôi như thế!

Anh lại viết.

- Em ở New York bao nhiêu ngày?

* Hai ngày.

- Có lịch trình không? Cho anh xem.

Tôi lấy lịch trình trong ba lô đưa cho anh.

Đoàn du lịch tôi tham gia sẽ đi sáu địa điểm: New York, Philadelphia, Washington, Los Angeles, Las Vegas, San Francisco. Bốn giờ chiều nay đã tới New York, buổi tối nghỉ tại khách sạn. Sau hai ngày ngắm cảnh ở New York, buổi tối sáu giờ sẽ ngồi ô tô tới Philadelphia. Dừng lại ở Philadelphia một ngày một đêm, ở Washington một ngày nửa đêm nữa, sau đó trong buổi tối sẽ chạy tới Los Angeles. Dừng lại ở Los Angeles hai ngày, Las Vegas một ngày, San Francisco hai ngày, cuối cùng quay về Los Angeles để đón máy bay về Quảng Châu. Toàn bộ hành trình tổng cộng lại mười hai ngày.

Sau khi tỉ mỉ xem qua lịch trình, anh hạ quyết định.

- Sáng sớm ngày em sẽ tập hợp với đoàn à?

* Vâng. Hướng dẫn viên chỉ cho em đi một đêm.

- Sáng mai anh và em cùng đi.

* Anh đi cùng em?

Anh gật đầu.

* Nhưng, đoàn du lịch có thể như vậy sao?

- Ngày mai giải thích rõ ràng với hướng dẫn viên chắc cũng không có vấn đề gì. Em đi máy bay từ Washington tới Los Angeles?

* Em không biết, vé máy bay có lẽ lấy từ chỗ hướng dẫn viên.

- Em có điện thoại của anh ta không?

* Có, hôm nay anh ta đưa cho em.

- Vậy em gọi điện hỏi anh ta một chút, anh muốn đi cùng chuyến bay với em tới Los Angeles.

* Vì sao? Tới Los Angeles phải đi máy bay mất mấy tiếng, rất xa!

Anh nhìn tôi, là cái nhìn dịu dàng mà tôi quen thuộc, nhưng nay có thêm vài phần yên lặng, dường như ngay cả không khí cũng bị lây nhiễm, cũng biến thành ôn hòa đến kỳ lạ.

- Em có thể vì anh ngồi mười sáu tiếng máy bay tới bên kia địa cầu, anh chỉ vì em mà đi có mấy tiếng thì có được coi là gì.

Tôi không biết chính mình còn có thể nói điều gì. Tuy anh là người vô cùng ôn hòa, nhưng tôi biết, thật ra anh có chủ nghĩa đàn ông rất lớn. Những chuyện anh đã quyết định thì không cách nào thay đổi. Vì vậy tôi đành phải gọi điện thoại, hỏi số hiệu máy bay, sau đó lại nhờ vả giúp anh đặt vé máy bay cùng chuyến.

* Xin lỗi, còn làm anh hao phí vì em.

Tôi có chút áy náy. Tới đây là sự tùy hứng của một mình tôi, thật sự tôi không muốn làm cuộc sống của anh thêm phiền phức.

- So với ba vạn tệ của em, đây chỉ là số tiền nhỏ.

Tôi ngẩng đầu, thở sâu, sau đó đắc ý dạt dào cười viết.

* Nhưng may mà em tới, em luôn lo lắng anh xảy ra chuyện nên mới không hỏi âm cho em.

- Xin lỗi.

* Nhưng sau khi tới đây, nhìn thấy nhiều biểu hiện của anh như vậy, rất đáng giá.

- Cái gì mà nhiều biểu hiện?

* Chính là anh đấy, trước đây chỉ có ba loại vẻ mặt. Thông thường nhất chính là không có biểu hiện gì, căn bản là không nhìn ra anh đang nghĩ cái gì. Thứ hai là mỉm cười, khi chào hỏi hoặc khi tâm tình anh không tệ sẽ mỉm cười. Cuối cùng là cười, cười lộ cả hàm răng, bình thường khi anh tâm tình tốt, trêu đùa em thành công thì sẽ cười như vậy. Nhưng lần này em nhìn thấy rất nhiều vẻ mặt của anh, thì ra anh cũng biết giật mình, biết tức giận, nhất là lại để cho bố mẹ anh gõ đầu, thật sự là chuyện trăm năm khó gặp nha! Anh nên tự soi gương mà xem, vẻ mặt của anh thật sự rất buồn cười!

Tôi vừa viết vừa diễn tả vẻ mặt lạnh tanh kinh điển của anh, viết đến cuối cùng, chính tôi cũng không nhận được mà vỗ bàn cười lớn. Kết quả vẻ mặt anh có chút xấu hổ, không biết làm thế nào, đành bĩu môi lườm tôi.

* Tính toán lại, em còn chưa nhìn thấy khi anh cười to là thế nào. Anh cười to có bộ dạng thế nào?

Anh lại không để ý tới tôi, mỗi lần bị tôi nắm được chỗ hiểm là sẽ không để ý tới tôi, giả bộ như không nhìn thấy chữ tôi viết.

* Này, nam tử hán đại trượng phu, không nên vì bị nắm điểm yếu mà không để ý tới người ta như thế, rất mất phong độ.

Vẫn không để ý tới tôi.

* Aiz, là ai đó luôn đối đãi với em như trẻ con. Em thấy chính người đó mới là trẻ con nha.

Anh trừng mắt lườm tôi, đứng dậy đi tới sofa xem TV.

Cho dù tôi vừa dấm vừa xoa, anh vẫn ngồi im bất động, hoàn toàn coi tôi như trong suốt, không thèm nhìn tôi. Thật sự không còn cách nào khác, tôi đành ôm cổ anh làm nũng.

* Xin lỗi, em không nói nữa là được, quý hẹp hòi.

- Em đang xin lỗi hay đang cười anh.

* Là đang xin lỗi mà. Anh đừng bơ em.

Thấy tôi bĩu môi, dáng vẻ rất uất ức, anh lại cười cười, chính là nụ cười khi tâm trạng tốt, sau đó ôm lấy tôi, để tôi ngồi trên đùi anh. Nhưng động tác này chỉ được có ba giây đã bị một tiếng ho của bố anh tuyên án tử hình. Suy đoán từ thủ ngữ, có vẻ ông đang bảo anh không được lợi dụng tôi, chỗ trống còn nhiều. Bố anh còn vô cùng thân thiết mời tôi ngồi lên sofa.

Tôi ngồi bên cạnh anh, dựa vào vai anh, cố gắng nén cười.

* Mỗi ngày bố anh đều cốc đầu anh như vậy sao?

- Đúng vậy. Từ nhỏ đã vậy, hơn nữa lần nào cũng đánh từ phía sau. Kết quả ngay cả mẹ anh cũng học theo. Khi còn bé anh còn oán giận, nếu cứ đánh mãi như vậy sẽ thành thằng ngốc, ông lại hùng hổ trả lời, đó là để kích hoạt tế bào não của anh, nếu thật sự một ngày anh biến thành thằng ngốc cũng nhất định không phải tại ông.

Tôi không nhận nổi nữa, túm tay áo anh cười lớn. Có lẽ anh thấy vẻ mặt nhịn cười của tôi cũng rất buồn cười, kết quả hai chúng tôi dựa vào nhau len lén cười.

* Đúng rồi, em mang đặc sản Quảng Đông tới cho anh.

Tôi vô cùng thích thú lấy gói quà trong túi ra, nhét vào tay anh, vẻ mặt đang tươi cười của anh lập tức lạnh xuống một nửa, mắt trừng lớn đến mức hai con mắt cũng sắp rơi ra.

Đó là hai mươi bốn vị trà lạnh mà anh sợ nhất.

Tôi còn mang theo bốn hộp tất cả.

“Cô chú, cháu nghĩ ở đây chắc không có cái này, vì vậy mới mang tới. Cái này dù sao cũng là đặc sản Quảng Đông, thanh nhiệt giải độc, rất tốt với thân thể ạ.”

Ha ha, đỡ đi! Bốn hộp, có thể làm anh uống đến phát điên!

Buổi tối anh nhường giường mình cho tôi, anh đi ngủ ở phòng khách. Tôi sống chết cũng mặc kệ, không chịu ngủ, túm lấy anh nói chuyện phiếm.

- Muộn rồi, ngày mai em còn phải dậy sớm.

* Em mặc kệ. Anh phải nói chuyện với em.

- Không được, em nhất định phải ngủ, nếu không ngày mai sẽ không có sức.

* Vậy anh ngủ cùng em.

Tôi lại bắt đầu giở trò, còn định giả dạng điềm đạm đáng yêu, tôi biết anh rất dễ mềm lòng. Tôi chỉ muốn anh ở bên cạnh tôi, nằm trong lòng anh tôi mới yên tâm. Lâu như vậy không gặp anh, gặp được lại phải xa nhau, tôi không cam lòng. Cho dù hiện tại anh muốn, tôi cũng sẽ cam tâm tình nguyện trao tất cả cho anh.

- Không được. Em muốn hại anh sao?

* Em mặc kệ, mặc kệ, mặc kệ, anh không ở cùng em, em không ngủ được.

Lần này tôi thật sự dùng đến tính xấu của trẻ con ba tuổi, thề không thỏa hiệp.

Anh hết cách, vò vò tóc.

- Được rồi. Nhưng chỉ là ngủ cùng thôi đấy.

Anh lại có thể đoán được tôi sẽ hiểu sai, thật lợi hại!

Tôi thay quần áo ngủ nằm trên giường, anh ngồi dựa vào đầu giường. Tôi chịu mới lạ: * Anh mau đi tắm rồi thay áo ngủ đi! Đừng tưởng chuồn được!

Hừ! Tôi chơi xấu giống trẻ con nhưng đừng nghĩ trí khôn của tôi cũng giống trẻ con, nhìn không ra anh muốn chuồn sau khi tôi ngủ!

Thật vất vả mới kéo được anh lên giường, anh tâm không cam tình không nguyện mà vồ vồ đầu tôi, muốn tôi ngủ cho nhanh. Tôi lại cười hì hì, rút ra bút và sổ trong túi áo anh.

* Anh bắt đầu học nấu cơm từ lúc nào?

- Nhanh ngủ đi, đã mười hai giờ rồi! Ngày mai còn phải dậy sớm nữa!

Tôi làm mặt quỷ với anh, được lắm, anh lại chỉ lo lảng nhìn ra cửa, làm bộ không nhìn thấy! Tôi cười hắc hắc hai tiếng, đột nhiên sờ lên lưng anh — wow! Lần đầu tiên tôi thấy anh sợ đến mức suýt nữa rơi ra khỏi giường.

Rốt cuộc anh cũng chịu quay sang bên này nhìn tôi. Nhưng chỉ liếc mạng thở dốc, đôi mắt trừng lớn nhìn tôi không có chút ý tốt, bàn tay to đột nhiên duỗi ra, vươn về phía tôi, chọc lét, đồ đểu! Tôi hoảng loạn đưa tay tạm thời ngăn cản công kích của anh.

* Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ! Đạo lý đơn giản như vậy anh có hiểu hay không?

Không xong rồi! “Phạm nhân” nhìn tôi xong hoàn toàn không có ý hối cải, ngược lại còn cười càng gian trá.

- Chính em nói anh là đồ đểu mà, đồ đểu sao có thể là đàn ông tốt được!

Tôi sợ đến mức suýt nữa nhảy dựng lên: * Sao anh biết em chửi anh là đồ đểu?

- Em quên mất anh có thể đọc được môi ngữ đơn giản sao. Đừng tưởng có thể nói bậy sau lưng anh mà anh không biết, hừ!

Nguy rồi! Ngựa mất móng, đại ý mất Kinh Châu* rồi! Chuyện quan trọng như vậy mà tôi lại quên mất, sám hối thôi!

(*) Một tích xưa của thời Tam Quốc: Chư Cát Lượng phái Quan Vũ trấn giữ Kinh Châu, Quan Vũ xuất binh tấn công Tào Tháo, Tôn Quyền thừa cơ tập kích Kinh Châu, Kinh Châu bị chiếm đóng. Hiện dùng để so sánh những người bởi vì sơ sẩy, lơ là mà thất bại hoặc tạo thành tổn thất, còn ý chỉ kiêu ngạo khinh địch. (Via Cesia's Blog)

* Anh, anh, anh, anh lừa em, anh rõ ràng biết lại không nói cho em biết, còn cố ý

Không đợi tôi viết xong, anh lại bắt đầu liên tục công kích tôi, tôi cười đến mức nước mắt cũng tuôn ra, ngã vào đệm lông mềm mại, hoàn toàn không phải đối thủ của anh. Thân thể tôi lại trượt xuống, suýt nữa cùng chân trượt ra khỏi giường, lại được một bàn tay lớn nắm được, nhẹ nhàng kéo lại. Anh lo lắng kéo tôi vào lòng.

Tôi bĩu môi.

* Anh bắt nạt em, người xấu.

- Anh đâu có, là em...

Anh hơi nghiêng đầu, thấy mắt tôi hồng hồng ngập nước, lại không viết tiếp nữa, ôm chặt lấy tôi, rồi nhìn về mặt hồng hồng đầy uất ức của tôi.

- Xin lỗi, là anh không tốt.

* Đúng vậy! Chính là anh không tốt! Chính anh bắt nạt người ta!

Đạt được mục đích, tôi đắc ý cười.

Thấy vẻ mặt tôi biến đổi nhanh như vậy, anh hết cách mà cười cười, vừa nhấc bút lên, đột nhiên ngoài cửa có bóng người lay động, anh trốn vào trong chăn theo phản xạ, hoàn toàn vùi thân hình ột mét tám vào trong. Tôi nghi hoặc nhìn anh, anh khoát khoát tay, bảo tôi đừng nhúc nhích, sau đó căng thẳng nhìn chằm chằm ra cửa. Một lúc lâu, sau khi xác định không có ai, anh mới thở phào chui ra khỏi chăn.

Tôi thấy anh như chim sẻ sợ cành cong, thì ra anh thật sự sợ bị bố mẹ phát hiện như vậy! Lúc này nhìn anh thật sự giống một đứa bé lớn. Nhưng anh lại lập tức biến trở lại thành một ông anh trai nghiêm túc, giục tôi mau đi ngủ, Aiz, đàn ông đều là thế này sao?

Bôn ba cả một ngày, tôi cũng rất mệt mỏi. Tôi cười, ôm lấy cánh tay trái của anh rồi nằm xuống, hơn nữa ôm rất chặt, đừng mơ có thể chờ tôi ngủ rồi bỏ đi.

Tựa trên vai anh, tâm tình mới bình tĩnh lại, nhưng cánh tay không hề thả lỏng dù chỉ một chút, cứ như vậy ngủ mất!

Khi vừa mở mắt ra trong nắng sớm, thấy anh còn ở bên cạnh, điều này làm tôi vô cùng vui vẻ.

Anh ngủ như một con mèo nhỏ, hình dung một người đàn ông cao 181cm mà lại như một con mèo nhỏ có vẻ có chút kỳ quái, nhưng anh thật sự đáng yêu giống một con mèo nhỏ. Nửa đêm, anh muốn giãy khỏi tay tôi, nhưng tất nhiên là thất bại, bởi vì tôi ôm rất chặt.

Nhìn vẻ mặt ngủ rất điềm tĩnh của anh, tôi nghĩ chỉ có lúc này, dù anh có thể nghe hay không, dù anh có thể nói hay không, anh đều giống những bé trai lớn xác khác, ngủ rất yên bình. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh. Tôi yêu đứa bé trai này, yêu đến mức không cách nào có thể buông tay, tôi cũng mong muốn sau này mỗi ngày tỉnh lại đều có thể nhìn thấy vẻ mặt chọe người yêu mến này.

Mái tóc anh làm tôi không nhìn rõ gương mặt anh. Tóc anh dài hơn trước rất nhiều, có lẽ căn bản là chưa từng cắt, anh luôn luôn quên phải cắt tóc, tóc đã dài đến mức chạm vào áo. Tôi nhẹ nhàng đẩy những sợi tóc trên trán anh, nhìn lông mi dài và mảnh của anh, lông mày thô đậm của anh, cái mũi thẳng của anh, đôi môi đáng yêu của anh, cái cổ trắng nõn của anh. Tôi thật sự không nghĩ ra lý do gì có thể không thích đứa bé này.

Quen biết anh chín tháng, rồi xa nhau cũng đã chín tháng, hiện tại, cuối cùng tôi vẫn trở lại bên cạnh anh.

Tóc mái của anh lại trượt xuống, tôi lại đẩy ra. Lần này anh cảm giác được, nhãn mặt, thay đổi tư thế khác. Tôi vốn không muốn làm phiền anh ngủ, nhưng nhìn anh như vậy, tính tình thích đùa cợt của tôi lại không nhịn được mà nổi lên. Tôi nhẹ nhàng thổi khí bên tai anh, anh cảm giác được, lại khó chịu thay đổi một tư thế, nhưng mặc kệ anh đổi thế nào, tôi vẫn đuổi theo thổi vào tai anh. Rốt cuộc, anh mở mắt, nhìn thấy nụ cười gian của tôi.

Anh liếc mắt nhìn tôi một cái, lại chăm rãi nhắm mắt lại. Chưa được ba giây, anh mở mắt ra, ngồi bật dậy. Anh cầm lấy đồng hồ trên đầu giường, nhìn thấy kim chỉ vào sáu giờ ba mươi mới thở phào. Thì ra anh vẫn đang lo bố mẹ anh nhìn thấy sẽ mắng anh!

Anh đứng dậy, nhìn tôi một cái, rồi lại khẽ hôn tôi. Đây là lần thứ ba anh hôn tôi, đôi môi mềm nhẹ giống như đang hôn một bảo bối mà anh trân trọng nhất. Sau đó, anh sờ sờ đầu tóc rối bời, chỉ chỉ xuống dưới, ý bảo anh phải xuống lầu, chờ tôi gặt đầu rồi anh mới ra khỏi phòng.

May mà bố mẹ anh còn chưa dậy, sau khi rửa mặt chải đầu, tôi xuống lầu. Anh đang làm bữa sáng, được, mì xào và cháo ngô đều rất thơm! Dù sao tôi cũng không phải đứa con gái am hiểu chuyện bếp núc nên cũng không khách khí mà tận hưởng thành quả lao động của anh! Hắc hắc, rất ngon, lại thêm một bát nữa đi!

Sau khi ăn xong, anh để lại bữa sáng cho bố mẹ ở trên bàn, viết một tờ giấy nhắn. Sau đó thay quần áo, cầm lấy hành lý đơn giản của tôi, đi cùng tôi tới khách sạn mà đoàn du lịch đã đặt sẵn.

~*~Hết chương 9

10. Chương 10 End

Chương thứ mười

Đoàn du lịch của tôi tổng cộng có mười chín người. Hôm qua, trong điện thoại, tôi đã giải thích đơn giản với hướng dẫn viên, tất cả phí tham quan sẽ do chúng tôi tự chi trả, xin hướng dẫn viên để chúng tôi đi cùng nhau. Hướng dẫn viên cũng rất thông cảm, lập tức đồng ý. Còn thẩm thía nói với tôi một loạt lời nói khích lệ, tôi thật sự muốn ngất xỉu, họ lại biến chúng tôi thành đôi tình nhân bị ép phải xa cách nhau!

Khi tôi xuất hiện cùng anh, một cô gái xấp xỉ tuổi tôi trong đoàn chạy tới nói nhỏ vào tai tôi: “Bạn trai của cậu à? Thật đẹp trai nha! Cậu quen anh ấy ở đâu?”

Đẹp trai sao? Tôi nhìn anh. Tuy diện mạo anh cũng không tệ, nhưng cũng chưa đến mức đẹp trai nha! Nhưng cũng có thể vì tiêu chuẩn đẹp của tiểu thư đây đặc biệt cao, đặc biệt là sau khi quen thuộc với anh, chỉ cảm thấy anh là một đứa bé thích giả vờ giả vịt, aizz~. Tiểu thư đây đã nhìn thấu anh rồi mới không bị cái mặt kia lừa gạt!

Tôi nhìn về mặt lén lút, hạ thấp giọng của cô gái, đành phải nói: “Thật ra cậu không phải nhỏ giọng như vậy, anh ấy không nghe được.”

Cô ta nghi hoặc: “Không nghe được? Tại anh ấy không tốt à?”

“Chuyện này...”

Tôi do dự không biết có nên nói ra hay không, nếu nói thật, mọi người nhất định sẽ dùng ánh mắt kỳ quái như nhìn dị nhân để nhìn anh. Nhưng ở cùng nhiều ngày như vậy, cũng không thể che giấu mãi được, sớm muộn gì họ cũng sẽ biết.

“Anh ấy... Anh ấy không nghe được, cũng không nói được.” Tôi không thể nói được từ “câm” và “điếc”, mặc dù anh không nghe được nhưng tôi vẫn cảm thấy như vậy là đang sỉ nhục anh.

“Sao? Vậy anh ta không phải câm điếc sao? Cậu qua lại với anh ta?” Cô gái này lập tức nâng cao đề-xi-ben, làm tất cả mọi người nhìn sang, tôi không vui nhứu mày.

“Xin lỗi, chúng tôi phải lên xe.” Bỏ lại cô ta, tôi kéo anh lên xe.

Thật đáng ghét, đều tại cô ta gào lên như thế mới làm ánh mắt mọi người đều đặt vào anh! Mọi người nghĩ tôi rất kỳ quái sao? Chẳng lẽ vì anh không thể nghe cũng không thể nói mà tôi không thể qua lại với anh?

Ngay khi tôi vừa dùng bút nói chuyện với anh, mọi người đã hiếu kỳ vươn đầu sang xem chúng tôi viết cái gì. Tôi hung hăng trừng mắt lườm bọn họ, bọn họ lại rút đầu về, nhưng một lúc sau lại đuổi ra.

- Em không cần trừng bọn họ, bọn họ muốn nhìn cứ để họ nhìn đi.

* Sao anh biết?

- Loại chuyện này anh gặp rất nhiều, bọn họ chỉ hiếu kỳ thôi, một lúc sau sẽ quen, sẽ không như vậy nữa.

* Anh gặp rất nhiều sao? Bọn họ, luôn dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn anh? Em ghét như vậy.

Tôi bĩu môi. Anh chọc lên môi tôi, nhẹ nhàng nở nụ cười.

- Đây không phải chuyện đáng ghét hay không. Cũng giống như khi em nhìn thấy một người cụt chân trên đường cũng sẽ nhìn vài ba lần, chuyện này thuần túy chỉ vì hiếu kỳ, bởi vì bình thường em rất ít gặp người như vậy. Em sẽ không nghĩ đến việc người bị nhìn kia có vui hay không.

Tôi cúi đầu, anh nói trúng suy nghĩ của tôi. Thật ra tôi và những người khác đều như nhau, nếu hôm nay tình cảnh ngược lại, chính tôi cũng sẽ muốn nhìn xem cặp đôi kỳ quái này nói chuyện gì.

* Xin lỗi.

- Không cần xin lỗi, đây chỉ là bản tính con người.

* Sau này nhất định em sẽ không như vậy nữa. Quen biết anh rồi em mới biết trước đây em dở hơi đến mức nào.

Anh vuốt tóc tôi, yêu thương hôn trán tôi. Người bên cạnh lại nhìn nữa, quên đi, mặc kệ mấy người! Anh thích tôi, tôi cũng thích anh, điều này quan trọng hơn bất cứ chuyện gì khác. Miệng lưỡi người đời cũng chỉ là những thứ dở hơi quẩn quanh bên ngoài, chỉ cần có anh ở bên, sẽ không ai có thể phá hoại thế giới hạnh phúc bên trong. Nhưng người này cũng chỉ tò mò muốn biết vì sao tôi lại có thể ở bên anh, bọn họ sao có thể hiểu cảm giác tình yêu thật sự giữa tôi và anh, cứ để bọn họ tiếp tục dở hơi đi.

Hôm nay chúng tôi tới vườn hoa trung tâm, quảng trường Thời đại, Manhattan, khu phố Tàu, tượng nữ thần tự do, và cả nơi tưởng niệm. Ngoại trừ tượng nữ thần tự do từ sau sự kiện khủng bố đã không cho du khách tham quan nữa, nhưng nơi khác đều rất đẹp.

(Truyện này viết từ năm 2007. Sau sự kiện khủng bố 11/9, tượng nữ thần tự do đóng cửa không cho du khách tham quan, tới năm 2009 mới mở lại)

Sau khi mặc niệm vì những người tử nạn trong vụ khủng bố, anh nói cho tôi biết, khi đó, có một số người sống sót đã vì áp lực của vụ nổ mà gần như điếc. Tôi trả lời anh:

* Không giống. Không giống không phải vì bọn họ là ngoài ý muốn còn anh bẩm sinh đã vậy. Không giống bởi vì địa vị của anh ở trong lòng em rất khác. Nếu có một người nào đó không nghe được xuất hiện, em sẽ cảm thông họ, sẽ giúp đỡ họ, nhưng người em yêu là anh. Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất.

Anh không viết gì nữa, chỉ nhẹ nhàng ấn đầu tôi xuống, tựa trên vai anh. Ngày đó, gió vô cùng thanh mát, giống như chỉ cần cần nhắm mắt lại, trước mắt sẽ hiện lên cảnh tượng thảm kịch mấy năm trước, có lẽ trong một khắc cuối cùng trước cái chết, bọn họ đều sẽ vừa khóc vừa gọi điện cho người bọn họ yêu thương nhất. Tôi bỗng nhiên nghĩ, nếu tôi cũng gặp phải một ngày như thế, liệu tôi có kịp gửi một tin nhắn cho anh trước khi kết thúc cuộc đời?

Trong lòng chợt chua xót, bởi vì tôi biết, cho dù một khắc ấy có thật sự đến, tôi cũng không cách nào có thể nghe được giọng nói của người mà tôi yêu nhất như những người khác. Khi mọi người gọi điện, tôi lại chậm rãi nhắn tin, có lẽ chưa nhắn xong thì đã bị ngọn lửa cán nuốt rồi.

Nhưng tôi không khóc. Bởi vì hiện tại tôi có anh bên cạnh, chỉ cần có bờ vai ấm áp rộng rãi của anh, tôi có thể mạnh mẽ.

Khi ăn cơm tối, tôi vốn muốn ngồi một mình với anh ở bàn khác, đỡ phải nhìn vẻ mặt của những người khác. Nhưng anh viết rằng không có chuyện gì, hiếm khi nào lại được ăn cơm cùng đồng hương ở nước ngoài, không cần phải lãng phí cơ hội này. Hướng dẫn viên cũng khuyên tôi nên cùng mọi người nói chuyện, không nên tách riêng như vậy, tôi đành đồng ý ngồi cùng bọn họ.

Trong lúc ăn, mọi người cùng đoàn cười cười nói nói, một câu anh cũng không nghe được, chỉ chăm chú giúp tôi bóc tôm hùm, giúp tôi cắt bớt tét. Tay tôi bị vỏ tôm cắt vào, anh lập tức đưa tôi đi rửa vết thương. Khi tất cả mọi người kể chuyện cười rồi cười lớn, anh nhìn thấy cũng sẽ mỉm cười, không làm mọi người mất hứng, tuy anh cũng chẳng biết vì sao mọi người lại cười. Tôi nhìn anh miễn cưỡng chính mình như vậy, trong lòng rất không vui.

* Thật ra anh không cần miễn cưỡng chính mình vì em.

Tôi không nhịn được mà viết cho anh.

- Anh không miễn cưỡng chính mình mà.

* Nhưng anh căn bản không biết bọn họ đang nói cái gì, cười cái gì mà anh cũng cười theo, em nghĩ anh đang miễn cưỡng chính mình phải phụ họa với mọi người.

- Anh thật sự không miễn cưỡng, cho dù không biết vì sao bọn họ cười, nhưng thấy người khác vui anh cũng sẽ vui.

* Nhưng

Không đợi tôi viết xong anh đã giật lấy bút.

- Không nhưng nhì gì nữa, dù sao em hiếm khi mới được đi chơi một lần, đừng lo lắng cho anh, em nên thoải mái chơi đùa mới đúng.

Sau khi cơm nước xong, còn chút thời gian, anh đưa tôi đến một hành lang triển lãm tranh ở gần đó. Bên trong treo đến mấy trăm bức vẽ, đi suốt một đường, hành lang rất rực rỡ sắc màu. Anh dẫn tôi tới trước mấy bức vẽ, nói cho tôi biết, những bức tranh này đều là anh vẽ. Tôi nhìn những bức tranh đẹp đẽ này, kinh ngạc đến mức không kéo cảm lên được. Không giống những bức tranh màu nước tôi nhìn thấy trong bệnh viện, mỗi bức tranh ở đây đều tinh tế xinh đẹp đến mức làm người ta không nỡ dời mắt.

Tôi nhìn giá phía dưới những bức tranh, rẻ nhất cũng phải hai trăm đô Mỹ, đây.... là hơn một nghìn nhân dân tệ nha!

* Đây đều là tranh của anh?

- Ủ, tiếc là đã bán đi mấy bức, không thể cho em xem.

* Anh gửi bán tranh ở đây?

Anh gật đầu: - Ông chủ hành lang triển lãm này là bạn của chú anh.

* Wow! Trước mặt em là một họa sĩ chân chính đây sao!

Tôi há hốc mồm, rất cường điệu mà nhìn anh. Anh cười cười.

- Không lợi hại như vậy! Trước mặt anh cũng là một tiểu thuyết gia chân chính nha!

* Em không phải tiểu thuyết gia, em chỉ là tay bút nghiệp dư thôi.

- Anh cũng chỉ là họa sĩ nghiệp dư thôi.

* Nhưng, một bức tranh những hai trăm đô nha!

- Không phải mấy tháng nay em cũng buôn bán lời được mấy vạn sao?

* Nhưng, tiểu thuyết thì ai cũng có thể viết, còn tranh thì không phải ai cũng có thể vẽ, anh thật sự là rất lợi hại!

- Được rồi, em không cần tăng bốc anh!

* Anh có thể dựa vào cái này mà sống rồi!

- Không, vẽ tranh chỉ là nghề tay trái thôi. Anh có công việc cố định khác.

* Công việc? Anh có đi làm?

- Ủ. Anh làm ở công ty kiến trúc.

* Anh từng học kiến trúc?

- Trước đây từng học ở đại học.

Trời ạ! Tôi cảm thấy anh ở trước mắt lóe ra những tia sáng lấp lánh, trên đầu còn có mặt trời chói lóa. Tôi bắt giắc lui ra sau một bước.

* Em quen một người tài hoa như vậy mà bản thân mình cũng không biết.

- Anh nói em đừng tăng bốc anh nữa, anh sắp nuột không trôi rồi.

* Em không tăng bốc, em nói thật mà.

Anh lại cúi đầu, đỏ mặt xấu hổ. Tôi không nhìn được lại viết.

* Anh như vậy thật đáng yêu.

Mặt anh càng đỏ hơn, tay phải chống lên mặt, nhìn về phía khác, ý đồ trốn tránh xấu hổ.

* Thật đáng yêu!

* Thật đáng yêu!

* Thật đáng yêu!

Rốt cuộc anh không nhìn được nữa, hai tay nhéo má tôi, kéo ra ngoài. Tôi không cười được nữa, đến lượt anh bắt đầu cười. Cầm lấy quyển sổ trong tay tôi, chỉ vào ba câu “Thật đáng yêu!”, tôi tức đến mức giơ tay đấm anh.

Sau đó anh lại giới thiệu ông chủ hành lang triển lãm tranh cho tôi, là một Hoa kiều hiền hòa hơn ba mươi tuổi. Khi tôi đang nói về giá trị của bức tranh, ông chủ nói cho tôi biết, anh không chịu nói cho người mua tranh anh là người tàn tật, nếu không giá trị sẽ càng cao.

“Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, chính bản thân người vẽ cũng làm nên giá trị của bức tranh. Người Mỹ rất tôn sùng tinh thần kiên cường bất khuất, nếu cậu ấy đồng ý công khai, tranh của cậu ấy sẽ bán được với giá rất cao. Tôi đã đề cập qua với cậu ấy, nhưng cậu ấy nhất định không chịu.”

Tôi nghe xong, không đáp lời. Từ lâu tôi đã biết, anh chính là người như vậy.

Chúng tôi tiếp tục tới Philadelphia. Tôi vốn dễ say xe, hơn nữa đồ ăn không hợp, dọc đường nôn liên tục. Anh vẫn cẩn thận chăm sóc tôi, để tôi gối lên đùi anh ngủ cho thoải mái.

Buổi tối, khi chúng tôi tới khách sạn, anh cũng thuê một phòng trong đó. Nhưng không cùng tầng, anh ở phòng đơn phía trên hai tầng.

Ở cùng phòng với tôi là một cô gái xấp xỉ tuổi tôi, cô ta ao ước nói, tuy anh cảm điếc nhưng chăm sóc tôi rất cẩn thận, làm cô ta rất cảm động. Khó trách tôi lại thích anh, cô ta cũng muốn có một bạn trai tốt như vậy.

Cảm động? Có thể không cảm không sao?

Lần nào cũng là anh cố gắng rất nhiều vì tôi. Mỗi lần hiếm hoi tôi làm gì đó cho anh, anh sẽ hỏi đáp lại tôi càng nhiều. Nếu tôi cố gắng mười phần, anh sẽ cố gắng hai mươi phần. Tôi sao có thể không cảm động, tôi thật sự không tìm đâu được một người đàn ông tốt hơn anh.

Người bình thường đại khái đều giống cô gái này. Vì thấy vẻ ngoài của anh tương đối xuất sắc sẽ tiếp cận anh, sau khi phát hiện anh tàn tật sẽ rời bỏ anh. Có phải anh nghĩ tôi tương đối khác biệt hay không? Tôi

không phải vì vẻ ngoài mà tiếp cận anh, cũng tuyệt đối không phải vì anh khuyết tật mà rời bỏ anh, ngay từ đầu tôi đã thấy những mặt tốt trong anh, vì vậy mới có thể chậm rãi thích anh.

Giống như một giấc mơ lộng lẫy mà hư ảo.

Tất cả đều thoát ly khỏi hiện thực, đều thuần khiết đẹp đẽ, nhưng thời gian anh rời khỏi tôi, tôi cho rằng giấc mộng này đã đến hồi kết thúc.

Thức dậy, bị thương, tất cả đều trở lại hiện thực.

Nhưng thì ra thế giới đơn giản như vậy, chỉ là chúng ta đã đặt lên nó trách nhiệm quá lớn. Chúc Anh Đào không nhất định phải nghe lời bố mẹ mà xuất giá, chỉ cần cô ấy muốn, cô ấy cũng có thể bẻ gãy song sắt sổ bằng gỗ, cao chạy xa bay cùng Lương huynh của cô, rời khỏi quê hương.

Chỉ cần muốn, sẽ không có gì không làm được.

Mọi người trên trần gian này đều bị những định luật ràng buộc, thật ra chúng ta đều còn trẻ, bất luận là cái gì, chúng ta đều có thể dựa vào sức lực của chính mình để trải nghiệm.

Vì vậy, tôi đã ở đây.

Vượt qua một giới hạn không tưởng, làm một chuyện điên khùng mà trước đây nghĩ thôi tôi đã không dám.

Chỉ vì chín tháng nhưng nhớ đau đớn đến tận xương.

Trên đời này, đau đớn nhất có lẽ không phải rõ ràng yêu nhau mà không thể ở bên nhau.

Mà rõ ràng là yêu nhau, nhưng không dám ở bên nhau.

Nhớ lại mười tháng trước, tôi ở trước mặt Cửu Du, dùng dũng khí mà chính tôi cũng không thể tin được, thừa nhận phần tình cảm này. Tôi từng cho rằng đây là cánh cửa khó khăn nhất, lại không ngờ, thì ra đối diện với chia cách, tất cả những thứ khác đều không là gì.

Chỉ cần liên quan đến tình yêu, mỗi một bước đều chấn động lòng người.

Ngay cả với một người thanh tĩnh yên bình nhất.

Cũng là một chiến trường oanh liệt.

Tôi đã từng như vậy, phức tạp suy nghĩ có nên ở bên anh hay không, mấy tháng xa cách dài như cả thế kỉ.

Tôi tự đưa cho bản thân dũng khí lớn nhất, chỉ để hy vọng có thể ở bên anh.

Đây là nguyện vọng duy nhất của tôi lúc này.

Sau Philadelphia là Washington, lại đến Los Angeles, Las Vegas và San Francisco. Trên đường, anh vẫn chăm sóc tôi rất cẩn thận, một ngày rồi một đêm qua đi, tôi cảm nhận được sự không muốn buông tay của anh.

Trong Disneyland, tôi chỉ vào một con gấu bông to bằng người, mặt dày muốn anh mua cho tôi. Anh vô cùng hoang mang.

- Gấu bông to như vậy không dễ mang về nước, nhỏ một chút không được sao?

* Không! Nhất định phải là con gấu bông to bằng người kia!

- Vì sao nhất định phải to như vậy?

* Như vậy em mới có thể coi nó là anh, buổi tối ôm để ngủ.

Anh thật sự rất dễ xấu hổ, như vậy mà đã đỏ mặt! Tôi cầm lấy bút, vừa mới viết câu đầu tiên “thật đáng yêu”, anh đã giật lấy quyển sổ, không cho tôi viết nữa.

Cuối cùng, anh tặng tôi một con không lớn không nhỏ, một con chuột vừa đủ cho tôi ôm.

Tôi không nói cho anh biết, ngoại trừ làm vật thể thân, nó còn là một nơi hứng nước mắt tôi mỗi đêm tôi nhớ đến anh.

Chúng tôi sắp xa nhau! Lần này thật sự không biết khi nào mới có thể gặp lại. Trong buổi tối cuối cùng, cô gái cùng phòng tôi cuối cùng cũng làm được một chuyện tốt, để lại phòng đôi cho chúng tôi, cô ấy tới phòng đơn. Khi anh đưa tờ giấy viết lời cảm ơn, cô gái nhìn anh rồi đỏ mặt. Sau đó cô gái đó nói với tôi, cô ta nghĩ nhìn gần anh thật sự rất đẹp trai. Có lẽ tôi ở cạnh anh lâu nên nhìn đã quen. Tôi vẫn không thấy vẻ ngoài của anh là một ưu điểm, chỉ cần ưu điểm trong nội tâm anh đã làm tôi đêm không hết rồi.

Tối đó chúng tôi gần như không ngủ, luôn nói chuyện phiếm.

* Khi trở về anh phải cẩn thận.

- Ủ, em cũng vậy. Đừng nghĩ rằng tới Quảng Châu đã an toàn, nhất định phải bắt xe từ sân bay về nhà.

* Khi về tới nơi, em gửi thư, anh nhất định phải trả lời.

Anh có chút do dự.

* Sao vậy?

- Em

Anh ngừng tay, suy nghĩ.

- Thực sự quyết định muốn ở bên anh sao?

* Anh đang nói cái gì thế! Anh luôn muốn người khác không để ý đến chỗ thiếu sót của anh, giờ chính anh lại để ý như vậy!

- Nhưng

Đôi mắt anh lại u ám xuống, thấy anh như vậy, tôi giật lấy bút.

* Vậy khi trở về em sẽ làm phẫu thuật, chọc thủng màng nhĩ đi.

Anh hít sâu một hơi, căng thẳng nhìn tôi.

- Không được! Em tuyệt đối không thể làm vậy, cũng không được có loại suy nghĩ như vậy!

* Nếu như em cảm thấy anh cũng sẽ thích em chứ?

- Em hứa với anh không làm vậy rồi anh sẽ trả lời em.

* Anh trả lời em trước rồi em sẽ hứa với anh.

Đừng coi tôi là đồ ngốc, khi cần tôi cũng rất bướng bỉnh.

- Được rồi. Anh vẫn sẽ thích em. Nhưng anh thích em khỏe mạnh như bây giờ hơn.

* Anh nói dối.

Anh nhìn tôi khó hiểu.

* Cho dù em cảm thấy, cho dù em cụt tay cụt chân, anh vẫn sẽ thích em như bây giờ. Chỉ vì để em không làm vậy anh mới nói anh thích em của hiện tại. Anh không rõ sao? Em cũng vậy! Anh có thể nghe có thể nói tất nhiên là tốt, nhưng chuyện đó và việc em có thích anh hay không hoàn toàn không liên quan, mặc kệ anh là người thế nào, người em thích vẫn là anh!

Anh lẳng lẳng nhìn những chữ tôi viết, không trả lời tôi.

* Vậy hiện giờ anh có thể hứa với em, em gửi bưu phẩm hoặc gửi thư, anh nhất định phải trả lời em, được không?

Cuối cùng anh cũng hiểu vừa rồi tôi nói muốn chọc thủng màng nhĩ chỉ là một cái bẫy, mục đích chỉ muốn anh hiểu rõ, muốn anh hạ quyết tâm.

- Anh sẽ.

* Nếu lần này anh không trả lời em, em sẽ lại chạy tới đây dọa anh giật bắn lên.

- Anh nhất định sẽ trả lời em. Em không nên chạy tới đây nữa, ở đây quá xa, nếu em muốn gặp anh thì nói cho anh biết, anh lập tức sẽ bay tới Quảng Châu tìm em.

* Em từ Quảng Châu tới đây thì xa, còn anh từ đây tới Quảng Châu thì không xa sao?

- Không phải vậy, chỉ là một mình em tới, anh sẽ lo lắng.

* Anh đi một mình thì em không lo lắng sao?

- Anh là con trai, có gì cần lo lắng?

* Em sẽ lo lắng! Nhờ may anh có chuyện gì ngoài ý muốn thì sao? Nhờ may khi anh qua đường, người ta lái xe ẩu, anh lại không nghe thấy tiếng còi, bị đâm vào thì sao? Nhờ may khi anh đi trên đường, có vật từ trên cao rơi xuống thì sao? Nhờ may có cướp ngân hàng đúng lúc anh đi qua thì sao? Nhờ may có

Tôi không viết nổi nữa, từ sau khi quen anh, tuyến lệ vốn không hay sử dụng của tôi đặc biệt tiến hóa, bất cứ lúc nào cũng biến thành cái hồ tràn nước.

Anh ôm tôi, để tôi khóc trên vai anh. Tôi nhìn thấy trong mắt anh cũng có tia nước.

Tôi không muốn xa nhau, tôi muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh.

Ai có thể nói cho tôi biết, phải làm thế nào mới vượt qua được khoảng cách địa lý của tình yêu? Có thể cho tôi một cánh cửa thần kỳ của Doreamon hay không? Tôi và anh, vốn đã bị chia cắt giữa thế giới của người bình thường và người khuyết tật, nay ngay cả khoảng cách cũng bị chia cắt xa như vậy, tôi phải làm thế nào mới có thể ở cạnh anh? Phải làm thế nào mới có thể tiếp tục yêu người con trai này?

Ngày thăm quan cuối cùng, chúng tôi căn bản không có hứng thú đi chơi. Hai chúng tôi chỉ cầm tay nhau thật chặt, một giây cũng không buông. Ngồi trên xe tới sân bay, ngay cả bút đàm chúng tôi cũng không dùng đến.

Còn có gì cần nói nữa? Điều nên nói đã sớm nói hết rồi.

Tôi yêu anh, anh cũng yêu tôi, chúng tôi đều đã hiểu.

Trong sân bay, chúng tôi nhìn nhau. Anh cười cười, vuốt ve gương mặt tôi, tôi biết, anh muốn nhìn thấy tôi cười.

Tôi mỉm cười đáp lại anh. Tôi cười rất giả tạo, anh có phát hiện không? Trái tim tôi đang khóc, gương mặt sao có thể cười được.

Hướng dẫn viên nói cần phải đi, tôi đưa lưng về phía anh, đi tới cửa đăng kí. Lưng tôi nóng như lửa đốt, tôi biết anh đang nhìn tôi. Lần trước là tôi tiễn anh, lần này là anh tiễn tôi. Sự luân hồi của số phận, vẫn luôn quanh quẩn tại cùng một nơi, cùng một sự kiện, giống như trái tim con người, trần trọc bất định.

Lại phải đối mặt với biệt ly một lần nữa.

Đột nhiên tôi nhớ đến tâm tình khi tiễn anh, ngày đó, tôi mòn mỏi trông đợi anh có thể quay đầu lại, nhìn tôi một cái. Tôi dừng bước, xoay người nhìn về phía anh. Khoảng cách giữa chúng tôi lúc đó ước chừng 20 mét, người người qua lại thỉnh thoảng ngăn cản tầm nhìn của chúng tôi.

Tôi sẽ bỏ đi như vậy sao?

Chỉ như vậy?

Nếu loài người có thể phát minh ra phương thức giao tiếp trực tiếp hơn ngôn ngữ và câu chữ, tôi bằng lòng dùng tất cả để trao đổi. Bởi vì chỉ có ngôn ngữ, quá ít.

Nếu những đôi tình nhân trên thế giới đều vì thế giới khác nhau, hoặc vì khoảng cách khác nhau mà mất đi dũng khí để kiên trì.

Vậy, xin nói cho tôi biết, cần phương thức gì mới có thể gắn bó trái tim người với người?

Anh đứng bên ngoài khu cách ly, kinh ngạc nhìn tôi, trong mắt vẫn là sự dịu dàng ảm áp trước giờ chưa từng thay đổi. Anh vẫn luôn như thế, nhìn tôi, bảo vệ tôi, dùng tất cả mọi thứ của anh để ở bên tôi.

Nhưng, tôi cũng không muốn đứng mãi ở phía bị động!

Tôi cũng có sự kiên trì của tôi!

Tôi không biết mình đã lấy dũng khí ở đâu, dùng tất cả sức lực của tôi, hướng ra bên ngoài cửa kính, kêu to:

“Em yêu anh!”

Người bên cạnh nhìn tôi kỳ quái, không sao, bọn họ muốn nhìn thì nhìn đi, tôi có thể phớt lờ tất cả!

“Em yêu anh! Mặc kệ anh có nghe thấy hay không, em sẽ luôn yêu anh! Em tuyệt đối — tuyệt đối sẽ không yêu người khác! Nếu anh dám yêu người khác, em nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

Tôi xé giọng gào lớn, không phải vì muốn để âm thanh vượt qua khoảng cách 20 mét truyền đến tai anh, mà vì muốn nó truyền tới trái tim anh.

Anh đứng yên nhìn tôi.

Có phải chỉ nhìn thấy tôi làm động tác kêu gào mà không có bất kì âm thanh nào truyền tới trái tim anh?

Anh nghe được không? Nếu không nghe được, anh có thể cảm nhận được không?

Anh cứ nhìn tôi như vậy, nhìn rất lâu, lâu đến mức như quên đi thế giới hiện thực này. Sau đó, lần đầu tiên anh mở miệng, hô lên với tôi.

...

... Cái gì?

Anh nói... cái gì?

Nói rằng, anh cũng yêu tôi sao?

Nói rằng, anh cũng tuyệt đối không yêu ai khác sao?

Nói rằng, cho dù chúng tôi cách nhau một nửa địa cầu, anh vẫn nhất định ở bên tôi sao?

Nhìn dáng vẻ cố gắng kêu lên của anh, tôi yên lặng khấn cầu trong lòng:

Ông trời ơi! Cầu xin ông!

Để tôi nghe thấy giọng nói của anh ấy đi!

Vì sao anh cố gắng nói chuyện như vậy, tôi vẫn không nghe thấy dù chỉ một tiếng động?

Nước mắt tôi tràn ra lần thứ hai, nhìn anh nỗ lực muốn lên tiếng, tôi không cách nào không cảm động.

Đây là người đàn ông mà tôi yêu. Anh không biết nói là thế nào! Thậm chí anh còn không biết âm thanh là cái gì! Nhưng hiện tại, anh đang nói, dùng lời nói không có bất cứ âm thanh gì để nói cho tôi biết, anh yêu tôi đến nhường nào!

Giống như tất cả những cặp tình nhân có thân thể khỏe mạnh, có thể nói trên khắp thế giới, anh xé ruột xé gan cố gắng biểu đạt tình yêu của anh, cố gắng nói lên hứa hẹn của anh.

Vì trời sinh anh có chút thiếu hụt so với người khác mà Cửu Du đã nói với tôi: người đó không thể làm đối tượng để yêu.

Vì trời sinh anh không nghe được bất cứ âm thanh gì, cũng không thể nói, mà bố mẹ tôi nổi giận đùng đùng muốn tôi cắt đứt quan hệ với anh.

Nhưng, vì sao mọi người không nhìn thấy rất nhiều thứ trong anh mà những người con trai khác không có, sự ôn nhu, lương thiện, trầm tĩnh, ấm áp... Toàn bộ đều giống như bức tranh của anh, làm người ta cảm động đến rơi lệ.

Anh thiện lương hơn, yêu tôi hơn tất cả những người đàn ông có thân thể khỏe mạnh trên thế giới.

Thậm chí vì tôi mà bằng lòng hy sinh hạnh phúc của chính mình.

Tôi hận thế giới này.

Nó dùng định nghĩa bình thường và không bình thường của nó mà tàn nhẫn chia cách tôi và anh. Trong cuộc tình không kinh thiên cũng không động địa này, ngay từ đầu chúng tôi đã bị đặt trong vị trí ác liệt nhất.

Bọn họ đều khinh thường anh. Khinh thường người con trai tôi yêu đến mức nhói lòng này.

Bọn họ nghĩ cả tư cách để yêu anh cũng không có, thậm chí bọn họ đã quên, anh cũng là một con người.

Bởi vì mỗi người trên thế giới này đều chọn một người thích hợp nhất để bầu bạn, bọn họ nhất định sẽ không cân nhắc đến một người đàn ông không thể nói, ngay cả khi anh có một trái tim dịu dàng ảm áp nhất.

Chúng ta đều quá ích kỷ. Cũng quá yêu chính mình.

Vì vậy mới xây lên một bức tường bao tàn nhẫn như vậy, dùng cái gọi là bình thường để cách ly với tất cả. Bởi vì tôi ở trong bức tường, còn anh ở ngoài bức tường, nên tất cả đều trở nên không hợp với lẽ thường.

Mà đã quên, tất cả chúng ta thật ra cũng chỉ là những người bình thường khát vọng được yêu.

Bất kể có nghe được hay không, bất kể có nói ra lời yêu được hay không.

Nhưng đứng trước tình yêu.

Bất cứ ai cũng như nhau.

Bất kể là anh, là tôi, là Cửu Du, hoặc là bố mẹ tôi... và cả những người đang rất kinh ngạc vây xung quanh nữa.

Tất cả mọi người đều yếu đuối bất lực như nhau, những người dùng tất cả dũng khí để có thể ngẩng đầu tiếp tục sinh tồn trong hiện thực tàn khốc.

Bọn họ mới có tư cách để yêu.

Và được yêu.

Anh vẫn chăm chú nhìn tôi rời đi, cho đến khi ở ngã rẽ, không còn nhìn thấy bóng dáng anh nữa. Tôi không dùng bước, mà vẫn khóc như vậy lên máy bay, ôm con chuột bông mà anh tặng ngồi xuống vị trí cạnh cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là sân bay vắng lặng, trống trải, gió thổi tung bụi mù mịt, trên đất nước xa lạ lạnh giá này.

Những người vừa mới ở sân bay Los Angeles, sau khi về nhà có lẽ sẽ nói với người nhà, hôm nay có một cô gái ngoại quốc kêu gào trong sân bay.

Những người nghe hiểu tiếng Trung có lẽ sẽ nói, cô gái kia tỏ tình với người ta trong sân bay.

Nhưng nhất định bọn họ sẽ không biết, tất cả bọn họ đều nghe được tiếng nói của tôi, chỉ có người con trai mà tôi yêu nhất thì không, một chữ cũng không nghe được.

Nhưng nhất định anh sẽ cảm nhận được, vì vậy anh mới trả lời tôi, dùng giọng nói không chút tiếng động của mình để trả lời tôi.

Khi về tới nhà, tôi nhất định phải lập tức gửi thư cho anh, nói rằng tôi đã quyết định: chờ sau khi tôi tốt nghiệp đại học, chờ khi tôi có thể tự lập, tôi nhất định sẽ lập tức bay tới tìm anh, không bao giờ rời xa anh nữa.

Tôi sẽ tiếp tục luyện chữ. Anh có phát hiện chữ tôi viết ngày càng đẹp hay không. Chín tháng vừa qua, mặc kệ có bận rộn tới mức nào, tôi chưa bao giờ ngừng luyện chữ, tôi cũng biết chuyện này rất ngốc, nhưng hiện tại tôi nghĩ làm một việc ngốc như vậy cũng đáng.

Tôi cũng muốn học thủ ngữ. Anh từng nói tôi không cần vì anh mà học thủ ngữ, nhưng hiện tại thì cần, bởi vì tôi đã quyết định sẽ ở bên anh cả đời.

Tôi còn phải học giỏi tiếng Anh. Tôi sẽ học thuộc hết những từ trước nay không thể thuộc được. Tôi phải là cái tai của anh, nói cho anh tất cả những thứ tôi nghe được; là giọng nói của anh, nói ra tất cả những điều anh muốn nói.

Xin lỗi bố! Xin lỗi mẹ!

Thiếu gia nhà họ Mã tuy có tốt nhưng Anh Đài vẫn yêu Lương huynh.

Con biết bố mẹ muốn bảo vệ con mới không cho con ở cạnh anh, nhưng bố mẹ chỉ nhìn đến những chỗ thiếu hụt không thể làm con hạnh phúc của anh mà không biết nơi chốn hạnh phúc của con chính là anh. Con phải đi đâu mới tìm được một người yêu con hơn anh? Con phải đi đâu mới tìm được một người khiến con yêu hơn anh?

Trong toàn bộ những người không tàn tật trên thế giới, tôi lại chỉ yêu anh, một người không thể nghe không thể nói.

Giương mắt nhìn bức tường không thể dùng mắt thường nhìn thấy và khoảng cách địa lý ngăn cách chúng tôi trong hiện thực tàn khốc này, tôi lựa chọn phá vỡ nó.

Tôi biết nó rất dày, mà tôi chỉ là một cô gái bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa.

Nhưng tôi có dũng khí độc nhất vô nhị, đó chính là động lực từ sự dịu dàng vô hạn mà anh dành cho tôi, mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì khác.

Khiến cho tôi không sợ trời không sợ đất, cho dù thời gian tới là khoảng thời gian khó khăn nhất.

Tôi cũng tuyệt đối không bỏ cuộc.

Dù thế nào đi chăng nữa, rốt cuộc tôi cũng không phải Chúc Anh Đài, anh cũng không phải Lương Sơn Bá. Tôi không đào mộ, cũng không hóa bướm, vẫn có thể bay qua cả vạn cây số để tìm được Lương huynh của tôi.

Người xưa nói, trung hiếu khó song toàn, đại khái là tôi sẽ phải trở thành một đứa con bất hiếu. Cuối cùng tôi nhất định sẽ rời khỏi bố mẹ, rời khỏi tổ quốc, tới bên cạnh anh.

Tôi nghĩ số phận thật ra cũng không phải nằm trong tay anh và tôi, giữa tôi và anh dù có cũng chỉ là ánh mặt trời ấm áp có thể hòa tan chúng tôi, nóng bỏng mà thuần khiết, một thứ sẽ không bao giờ cúi đầu chấp nhận trước hiện thực.

Bởi vì trong sân bay Los Angeles ồn ào này, tất cả đều đang nhốn nháo tràn ngập tiếng động, nhưng tôi chỉ nghe được tiếng nói của một mình anh.

Nói rằng, anh yêu tôi. Kết thúc Lời cuối sách

Dương Vũ nói, có chỗ thiếu sót so với hoàn mỹ sẽ càng hoàn mỹ.

Những lời này làm tôi ấn tượng rất sâu.

Vì đạt được hoàn mỹ có chỗ thiếu hụt này, tôi lần qua lần lại đã năm năm.

Lúc đầu, đây chỉ là một câu chuyện bình thường của một người bình thường, là cuốn tiểu thuyết hoàn chỉnh thứ hai của tôi từ khi chào đời đến nay. Không có từ ngữ hoa lệ, không có cách hành văn rung động lòng người, không có tình tiết chấn động.

Tôi chỉ muốn viết một câu chuyện cảm động.

Một câu chuyện cảm động đơn thuần không chút tạp chất.

Không ngờ lại được mọi người yêu thích, bất kể là độc giả, biên tập, đồng nghiệp, tất cả mọi người đều nói với tôi, thật cảm động, rất thích câu chuyện này.

Đúng vậy, bởi vì tất cả mọi người đều có sở thích rất đơn thuần.

Khi đó, đây chỉ là một truyện ngắn hơn ba vạn chữ, nhưng gần như từ lúc bắt đầu, tôi đã có ý niệm muốn câu chuyện này phải thật hoàn mỹ. Tôi từng nghĩ sau này sẽ thêm một chút chuyện về sau, nhưng nghĩ câu

chuyện kết thúc ở đây đã là rất đẹp rồi. Điều duy nhất làm tôi tiếc nuối chính là hành văn của năm đó quá trẻ con, không đủ để biểu đạt hết suy nghĩ trong đầu.

Vì vậy tôi dùng thời gian một năm, cố gắng bổ sung trọn vẹn.

Không dám nói là hoàn mỹ, bởi vì hiện tại thấy giọng văn năm năm trước thật đáng xấu hổ, sau năm năm nữa, nhất định tôi cũng sẽ khinh bỉ tác phẩm ngày hôm nay.

Nhưng có những thứ sẽ không bị thời gian biến đổi, sẽ không bị cách hành văn nông sâu ảnh hưởng, cũng sẽ không bị phai màu.

Đó chính là tấm lòng.

Xa cách nhiều năm, nhưng rất nhiều độc giả online vẫn hò hét: mau đăng tiếp đi, thật nhớ, thích nhất câu chuyện này.

Tôi lập tức hiểu ra, cho dù không sửa sang cách hành văn, dù không bổ sung tình tiết, dù không sửa đổi thêm thú vị, nhưng như vậy là đủ.

Bởi vì đây vốn là một câu chuyện không có bất cứ điều gì khác ngoài sự cảm động đơn thuần.

Vì vậy, không bằng để tất cả thật đơn thuần đi.

Mong mọi người thích phiên bản đã chỉnh sửa này, rất nhiều chỗ đã được cải biến. Ngoại trừ kết cấu và kết thúc, gần như tất cả những chỗ lớn nhỏ đều có sự thay đổi về câu chữ. Nhưng tôi cố gắng giữ vững phong cách cũ, không dám phá hoại.

Tôi biết dù là phiên bản đầu tiên mọi người cũng sẽ thích. Vì vậy lần chỉnh sửa này cũng không phải muốn giành sự khen tặng của mọi người, gần như chỉ vì tâm nguyện hoàn mỹ của tôi.

Người con trai không thể nghe không thể nói, thậm chí cả tên cũng không có, tôi yêu quý cậu ta hơn bất cứ ai. (Nhưng thật sự toát mồ hôi, tôi thật sự từ đầu tới cuối chưa từng nghĩ tên cho cậu ta)

Mà Hiểu Toàn vừa kiên cường vừa yếu đuối, vừa bình thường lại rất dũng cảm, cũng là tình yêu của tôi.

Đối với tương lai của bọn họ, tôi nghĩ không ai cần phải hỏi nữa.

Bởi vì đó là cậu ấy.

Bởi vì đó là cô ấy.

Vì vậy tôi chỉ hy vọng, mọi người sẽ đọc vui vẻ. Sau đó giống nhiều người khác, thỉnh thoảng nhớ lại câu chuyện này, thậm chí có ý định đọc lại lần nữa.

Đó chính là hạnh phúc lớn nhất của tác giả tôi.

^_^

Trong nhà, 2 giờ 53 phút, ngày 18 tháng 7 năm 2007

Hậu Đã

—————oOo—————

Vốn không định viết lời cuối, nhưng lại cảm thấy nó thiếu một thứ gì đó.

Đây là một trong những câu chuyện mà Sâu tâm đắc nhất. Nó nhẹ nhàng, bình thản, tự nhiên, nhưng cảm động đến nhói lòng.

Thật ra những lời trên của tác giả đã phần nào diễn tả được tâm trạng của Sâu sau khi chuyển ngữ xong câu chuyện này.

Chỉ hận cách hành văn quá trẻ con, không truyền tải được hết ý nghĩa. Nhưng dù có thay đổi thế nào đi chăng nữa, mấy năm sau, khi nhìn lại, chính Sâu cũng sẽ khinh bỉ công sức của Sâu ngày hôm nay.

Sâu chỉ muốn cảm ơn tất cả mọi người đã kiên trì cùng Sâu trong suốt thời gian qua. Có đôi khi Sâu quá bận rộn mà bỏ rơi cặp đôi này một thời gian dài. Nhưng sau đó, khi trở lại, Sâu vẫn nhận được những lời động viên, chia sẻ rất chân thành từ độc giả. Sâu thật sự rất vui.

Yêu nhiều.

Hà Nội, 9:58 pm, 1/11/2011

From Pink Lady with love

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-trong-yen-lang>